

รวมสรุปลงการสำคัญ
ของ
กฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙
จัดทำโดย
คณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ฝ่ายเลขานุการ
สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

รวมสรุปสาระสำคัญ
ของ

กฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙

จัดทำโดย
คณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ฝ่ายเลขานุการ
สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

คณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

นายพีระศักดิ์ พอจิต
ประธานกรรมการ

นายชาญวิทย์ วสียงกูร
รองประธานกรรมการ คนที่หนึ่ง

ศ. ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์
รองประธานกรรมการ คนที่สอง

นายดวง อันทะไชย
กรรมการ

รศ.ทวีศักดิ์ สุทกวาทิน
กรรมการ

พล.อ.อ. ชงชัย แจลัมเชตร
กรรมการ

นายธานี อ่อนละเอียด
กรรมการ

นายพรศักดิ์ เจียรนัย
กรรมการ

พลเอก สมเจตน์ บุญถนอม
กรรมการ

ดร.โซสิต ล้อศิริรัตน์
กรรมการ

ดร.ชมพูนุช บัวบังศรี
กรรมการ

ศ. ดร.ปารีชาต สถาปิตานนท์
กรรมการ

รศ. ดร.พีรเดช ทองอำไพ
กรรมการ

นางสาวรีนวดี สุวรรณมงคล
กรรมการ

รศ. ดร.สมบัติ นพรัถ
กรรมการ

ศ. ดร.อัมพร ชำรงลักษณ์
กรรมการ

ศ. วุฒิสาร ตันไชย
เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า
กรรมการ

นางสาวสุกัญฉัตร ไตรเพทพิสัย
รองเลขาธิการวุฒิสภา
กรรมการ

นายทศพร แยมวงษ์
ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
กรรมการ

นางสาวชลธิชา มีแสง
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ
กรรมการและเลขานุการ

นายถวัลกร อ่วมบารุง
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานติดตาม
และประมวลผลงานของวุฒิสภา
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นางสาวจุฑาลักษณ์ จำปาทอง
กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ

รศ.ทวิศักดิ์ สุทกวาทิน
ประธานอนุกรรมการ

นายพรศักดิ์ เจียรณัย
รองประธานอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง

นายนิรวัชช์ ปุณณกันต์
รองประธานอนุกรรมการ คนที่สอง

พลโท ชัยยุทธ พร้อมสุข
อนุกรรมการ

พลเอก ศุภวุฒิ อุดมะ
อนุกรรมการ

ศ. ดร.อัมพร อังรังลักษณ์
อนุกรรมการ

รศ. ดร.พีรเดช ทองอำไพ
อนุกรรมการ

ดร. โฉสิต ล้อศิริรัตน์
อนุกรรมการ

ดร. ชมพูนุช บัวบังศรี
อนุกรรมการ

นายณัฐพงศ์ รอดมี
ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา
สถาบันพระปกเกล้า
อนุกรรมการ

นางสาวชลธิชา มีแสง
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ
อนุกรรมการ

นายณัฐกร อ่วมบำรุง
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานติดตาม
และประมวลผลงานของวุฒิสภา
อนุกรรมการและเลขานุการ

นายปิยชาติ ศิลปสุวรรณ
วิทยากรชำนาญการ
อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นายไตรรงค์ โตกระแสน
นิติกรชำนาญการ
อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คำนำ

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ กำหนดให้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา ซึ่งในรอบปี พุทธศักราช ๒๕๕๙ สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาให้ความเห็นชอบในการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และให้ความเห็นชอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติต่างๆ และพระราชกำหนด ซึ่งมีการประกาศในราชกิจจานุเบกษาและมีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายแล้ว รวมจำนวนทั้งสิ้น ๖๘ ฉบับ

คณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ให้การสนับสนุนด้านวิชาการ แก่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติสามารถปฏิบัติหน้าที่ ตามกระบวนการด้านนิติบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล คณะกรรมการฯ จึงดำเนินการ ประมวลและรวบรวมกฎหมายทุกฉบับที่ผ่านความเห็นชอบของสภานิติบัญญัติแห่งชาติและประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาและมีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายแล้วในรอบปี พุทธศักราช ๒๕๕๙ พร้อมทั้งจัดทำ สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติแต่ละฉบับไว้ด้วย โดยจัดพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ “รวมสรุปสาระสำคัญของกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙”

หนังสือฯ มีการจัดทำสารบัญเพื่ออำนวยความสะดวกในการสืบค้นเพื่อใช้งานใน ๔ ลักษณะ ดังต่อไปนี้

- (๑) การเรียงลำดับตามวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
- (๒) การจัดกลุ่มพระราชบัญญัติตามเนื้อหาของกฎหมายที่สอดคล้องกับบทบาทหน้าที่ ของคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติแต่ละคณะ ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด ๑๖ คณะ
- (๓) การจำแนกตามผู้รักษาการตามกฎหมาย
- (๔) การเรียงลำดับชื่อพระราชบัญญัติตามตัวอักษรเริ่มต้นจาก ก (ไก่) ถึง ฮ (นกฮูก)

การจัดทำสารบัญเพื่ออำนวยความสะดวกในลักษณะดังกล่าว จะช่วยให้การสืบค้นพระราชบัญญัติ เพื่อใช้ประโยชน์ในการศึกษา ค้นคว้า และใช้เป็นข้อมูลสนับสนุนงานด้านนิติบัญญัติของสภานิติบัญญัติ แห่งชาติ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

คณะกรรมการวิชาการหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อสมาชิก สภานิติบัญญัติแห่งชาติ คณะกรรมการวิชาการ และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในวงงานนิติบัญญัติ รวมทั้งประชาชน ทั่วไปที่สนใจกิจการของสภาฯ

คณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
กันยายน ๒๕๖๑

ฝ่ายเลขานุการ สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

รวมสรุปสาระสำคัญของกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. การเรียงลำดับตามตัวอักษร

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๙	๑
๒. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๙	๓

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

- พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔
--	---

พระราชบัญญัติที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖
๒. พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐
๓. พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑
๔. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภัณฑ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๕. พ.ร.บ. การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙
๖. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑
๗. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒
๘. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓
๙. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๑
๑๐. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๓
๑๑. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๔
๑๒. พ.ร.บ. ควบคุมการขอตาน พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๕
๑๓. พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๘
๑๔. พ.ร.บ. ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔๗
๑๕. พ.ร.บ. ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔๙
๑๖. พ.ร.บ. ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลย ในคดีอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๕๔
๑๗. พ.ร.บ. คุมประพฤติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๕๘

สารบัญญ (ต่อ)	หน้า
๑๘. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๖
๑๙. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานของสำนักเลขานุการองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสาม พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๗
๒๐. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๘
๒๑. พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๙
๒๒. พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐	๗๘
๒๓. พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ พ.ศ. ๒๕๕๙ ..	๗๙
๒๔. พ.ร.บ. จราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๐
๒๕. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๑
๒๖. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๓
๒๗. พ.ร.บ. ธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๗
๒๘. พ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๘
๒๙. พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๖
๓๐. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๗
๓๑. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๘
๓๒. พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๒
๓๓. พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๖
๓๔. พ.ร.บ. พลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๑
๓๕. พ.ร.บ. พัฒนาระบบมาตรฐานวิทยุแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๖
๓๖. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๙
๓๗. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๔
๓๘. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๙
๓๙. พ.ร.บ. มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๔
๔๐. พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๗
๔๑. พ.ร.บ. ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๐
๔๒. พ.ร.บ. ล้มละลาย (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๖
๔๓. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๑
๔๔. พ.ร.บ. ว่าด้วยการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๙
๔๕. พ.ร.บ. วิชาชีพทันตกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๐

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

๔๖. พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๑
๔๗. พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๓
๔๘. พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๖
๔๙. พ.ร.บ. เว้นคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างกิจการรถไฟฟ้า โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง บางใหญ่ - ราษฎร์บูรณะ ช่วงบางใหญ่ - บางซื่อ ในท้องที่อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๙
๕๐. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๐
๕๑. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๒
๕๒. พ.ร.บ. ส่งเสริมกิจการอัยจักษ์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๕
๕๓. พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๗
๕๔. พ.ร.บ. สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๘๓
๕๕. พ.ร.บ. สถานพยาบาล (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๓
๕๖. พ.ร.บ. สถาบันการพยาบาลศรีสวรินทิรา สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๙
๕๗. พ.ร.บ. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๕
๕๘. พ.ร.บ. สภามันคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๖
๕๙. พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๙
๖๐. พ.ร.บ. ให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๓
๖๑. พ.ร.บ. องค์การมหาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๖
๖๒. พ.ร.บ. โอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๙
พระราชกำหนดที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙	
๑. พ.ร.ก. การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒๑
๒. พ.ร.ก. พิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓๒
๓. พ.ร.ก. ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘	๒๓๓

ภาคผนวก

- คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๗๔/๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗
- คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๘๓/๒๕๕๘ เรื่อง แก้ไขคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๘
- คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๔๘/๒๕๕๙ เรื่อง แต่งตั้งกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (เพิ่มเติม) ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙
- คำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๙ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
- คำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๔/๒๕๕๙ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ (เพิ่มเติม) ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙
- คำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๕/๒๕๕๙ เรื่อง แก้ไขคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๙

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

๒. การจำแนกตามภารกิจของคณะกรรมการ

ด้านการเมือง

จำนวน ๔ ฉบับ

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๙	๑
๒. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๙	๓
๓. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔
๔. พ.ร.บ. ว่าด้วยการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๙

ด้านการบริหารราชการแผ่นดิน

จำนวน ๕ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๗
๒. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๘
๓. พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๗
๔. พ.ร.บ. สภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๖
๕. พ.ร.บ. องค์การมหาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๖

ด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรมและกิจการตำรวจ

จำนวน ๑๗ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙
๒. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑
๓. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒
๔. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓
๕. พ.ร.บ. ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔๙
๖. พ.ร.บ. ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๕๔
๗. พ.ร.บ. คุมประพฤติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๕๘
๘. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๑
๙. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๓
๑๐. พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย และการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๒

สารบัญญ (ต่อ)

หน้า

๑๑.พ.ร.บ. มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๔
๑๒.พ.ร.บ. ล้มละลา (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๖
๑๓.พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๑
๑๔.พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๓
๑๕.พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๖
๑๖.พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๐
๑๗.พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๒
ด้านการปกครองท้องถิ่น	
จำนวน ๑ ฉบับ	
- พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๖
ด้านการศึกษาและการกีฬา	
จำนวน ๕ ฉบับ	
๑.พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๙
๒.พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๔
๓.พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๙
๔.พ.ร.บ. ราชนวิทยาลัยจุฬารักษ์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๐
๕.พ.ร.บ. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๕
ด้านการเศรษฐกิจ การเงินและการคลัง	
จำนวน ๑๔ ฉบับ	
๑.พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐
๒.พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑
๓.พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๑
๔.พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๓
๕.พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๔
๖.พ.ร.บ. ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔๗
๗.พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐	๗๘
๘.พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ พ.ศ. ๒๕๕๙	๗๙
๙.พ.ร.บ. ธนาการแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๗
๑๐.พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๙

สารบัญ (ต่อ)	หน้า
๑๑.พ.ร.บ. ให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๓
๑๒.พ.ร.บ. โอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๙
๑๓.พ.ร.ก. พิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓๒
๑๔.พ.ร.ก. ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘	๒๓๓
ด้านการพลังงาน	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๖
๒. พ.ร.บ. พลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๑
ด้านสาธารณสุข	
จำนวน ๕ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๑
๒. พ.ร.บ. วิชาชีพทันตกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๐
๓. พ.ร.บ. สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๘๓
๔. พ.ร.บ. สถานพยาบาล (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๓
๕. พ.ร.บ. สถาบันการพยาบาลศรีสวรินทิรา สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๙
ด้านสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหากการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๒. พ.ร.บ. ควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๕
ด้านการเกษตรและสหกรณ์	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖
๒. พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๘
ด้านการคมนาคม	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. จราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๐
๒. พ.ร.บ. เว้นคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างกิจการรถไฟฟ้า โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง บางใหญ่-ราชพฤกษ์บูรณะ ช่วงบางใหญ่-บางซื่อ ในท้องที่อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๙

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ด้านการต่างประเทศ	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานของสำนักเลขานุการองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของ อาเซียนบวกสาม พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๗
๒. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๗
ด้านการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
จำนวน ๑ ฉบับ	
- พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๖
ด้านการพาณิชย์ การอุตสาหกรรม และการแรงงาน	
จำนวน ๓ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๙
๒. พ.ร.บ. พัฒนาระบบมาตรฐานวิทยุแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๖
๓. พ.ร.ก. การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒๑
ด้านการศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว	
จำนวน ๓ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๘
๒. พ.ร.บ. ส่งเสริมกิจการฮัจญ์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๕
๓. พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๗
๓. การจำแนกตามผู้รักษาการตามกฎหมาย	
นายกรัฐมนตรี	
จำนวน ๑๐ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐	๗๘
๒. พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ พ.ศ. ๒๕๕๙	๗๙
๓. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๗
๔. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๘
๕. พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย และการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๒
๖. พ.ร.บ. มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๔
๗. พ.ร.บ. ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๐
๘. พ.ร.บ. องค์การมหาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๖

สารบัญ (ต่อ)	หน้า
๙. พ.ร.บ. โอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๙
๑๐. พ.ร.บ. สภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๖
ประธานศาลฎีกา	
จำนวน ๗ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒
๒. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓
๓. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๓
๔. พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๓
๕. พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๖
๖. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๐
๗. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๒
ประธานศาลปกครองสูงสุด	
จำนวน ๑ ฉบับ	
- พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๑
ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	
จำนวน ๑ ฉบับ	
- พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔
ประธานกรรมการการเลือกตั้ง	
จำนวน ๑ ฉบับ	
- พ.ร.บ. ว่าด้วยการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๙
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๒. พ.ร.บ. ควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๕
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

๒. พ.ร.บ. คຸ້ມครองการดำเนินงานของสำนักเลขานุการองค์รสรองข้าวฉุกฉิน ของอาเซียนบวกสาม พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๗
--	----

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

จำนวน ๔ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖
๒. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหการตั้งครรภในวัยร่ຸน พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๓. พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๘
๔. พ.ร.บ. ส่งเสริมกิจการอัยย์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๕

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

จำนวน ๒ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหการตั้งครรภในวัยร่ຸน พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๒. พ.ร.ก. การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒๑

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

จำนวน ๗ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหการตั้งครรภในวัยร่ຸน พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๒. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๙
๓. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๔
๔. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๙
๕. พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๗
๖. พ.ร.บ. ราชวิทยาลัยจุฬารภรณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๐
๗. พ.ร.บ. สถาบันการพยาบาลศรีสวรินทรา สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๙

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

จำนวน ๕ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหการตั้งครรภในวัยร่ຸน พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๒. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๑
๓. พ.ร.บ. วิชาชีพทันตกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๐
๔. พ.ร.บ. สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๘๓
๕. พ.ร.บ. สถานพยาบาล (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๓

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

๓. การเรียงลำดับตามวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มกราคม

จำนวน ๖ ฉบับ

๑. พ.ร.ก. ยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘	๒๓๓
๒. พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๑
๓. พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐
๔. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๖
๕. พ.ร.บ. ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๐
๖. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๐

กุมภาพันธ์

จำนวน ๒ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. องค์การมหาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๓
๒. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๑

มีนาคม

จำนวน ๘ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๗
๒. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๓
๓. พ.ร.บ. ธนาการแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๗
๔. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑
๕. พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ พ.ศ. ๒๕๕๙	๗๙
๖. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๙	๑
๗. พ.ร.บ. การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔
๘. พ.ร.บ. สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๘๓

เมษายน

จำนวน ๑๑ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓
๒. พ.ร.บ. ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔๙

สารบัญญ (ต่อ)

หน้า

๓. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๙
๔. พ.ร.บ. ว่าด้วยการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๙
๕. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๑
๖. พ.ร.บ. การเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖
๗. พ.ร.บ. ควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๕
๘. พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๙
๙. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๗
๑๐. พ.ร.บ. มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๕
๑๑. พ.ร.บ. เว้นคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างกิจการรถไฟฟ้า โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง บางใหญ่ - ราษฎร์บูรณะ ช่วงบางใหญ่ - บางซื่อ ในท้องที่อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๙
พฤษภาคม	
จำนวน ๕ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. วิชาชีพทันตกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๐
๒. พ.ร.บ. ให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๓
๓. พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๖
๔. พ.ร.บ. ล้มละลาย (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๔๗
๕. พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖๓
มิถุนายน	
จำนวน ๔ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๔
๒. พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๒๙
๓. พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๓๗
๔. พ.ร.บ. โอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๑๙
กรกฎาคม	
จำนวน ๒ ฉบับ	
๑. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๘
๒. พ.ร.บ. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๕

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

สิงหาคม

จำนวน ๑๐ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙
๒. พ.ร.บ. คุ้มครองการดำเนินงานของสำนักเลขานุการองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของ อาเซียนบวกสาม พ.ศ. ๒๕๕๙	๖๗
๓. พ.ร.บ. พลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๑
๔. พ.ร.บ. พัฒนาระบบมาตรฐานวิทยาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑๖
๕. พ.ร.ก. การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒๑
๖. พ.ร.บ. จราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๐
๗. พ.ร.บ. จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๓
๘. พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๙๖
๙. พ.ร.บ. ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลย ในคดีอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๕๔
๑๐. พ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๘

กันยายน

จำนวน ๖ ฉบับ

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๙	๓
๒. พ.ร.บ. ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๒
๓. พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐	๗๘
๔. พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๘
๕. พ.ร.บ. สภามันคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๖
๖. พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๓

ตุลาคม

จำนวน ๑ ฉบับ

- พ.ร.บ. คุมประพฤติ พ.ศ. ๒๕๕๙	๕๘
-------------------------------------	----

ธันวาคม

จำนวน ๑๓ ฉบับ

๑. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๒
๒. พ.ร.บ. ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔๗
๓. พ.ร.บ. ส่งเสริมกิจการอัยย์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๕
๔. พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐๙

สารบัญญ (ต่อ)	หน้า
๕. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๕๑
๖. พ.ร.บ. สถานพยาบาล (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๓
๗. พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๓) พ.ศ. ๒๕๕๙	๓๔
๘. พ.ร.ก. พิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๓๒
๙. พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน และครอบครัว (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๗๒
๑๐. พ.ร.บ. สถาบันการพยาบาลศรีสวรินทิรา สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙๙
๑๑. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙	๔
๑๒. พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๑
๑๓. พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย และการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๐๒

รวมสรุปสาระสำคัญของกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙ *

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๕๙

สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญ

๑. กำหนดว่าเมื่อคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญจัดทำร่างรัฐธรรมนูญเสร็จแล้ว ให้แจ้งคณะรัฐมนตรี และสภานิติบัญญัติแห่งชาติทราบ และให้คณะรัฐมนตรีแจ้งคณะกรรมการการเลือกตั้งทราบโดยเร็วเพื่อดำเนินการจัดให้มีการออกเสียงประชามติตามมาตรา ๓๙/๑ และให้คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญจัดทำคำอธิบายสาระสำคัญของร่างรัฐธรรมนูญโดยสรุปในลักษณะที่ประชาชนจะสามารถเข้าใจเนื้อหาสำคัญ ๆ ของร่างรัฐธรรมนูญได้โดยสะดวก และส่งให้คณะกรรมการการเลือกตั้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันถัดจากวันที่แจ้งคณะรัฐมนตรี

๒. ให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้งในการดำเนินการจัดให้มีการออกเสียงประชามติและประกาศผลการออกเสียงประชามติ รวมทั้งจัดพิมพ์และเผยแพร่ร่างรัฐธรรมนูญและคำอธิบายสาระสำคัญของร่างรัฐธรรมนูญให้ประชาชนทราบได้โดยสะดวกและเป็นการทั่วไป ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการ และกำหนดเวลาในการจัดให้มีการออกเสียงประชามติ คุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติ การเผยแพร่ร่างรัฐธรรมนูญและคำอธิบายสาระสำคัญของร่างรัฐธรรมนูญ การออกเสียงประชามติ การนับคะแนน บัตรเสีย และการประกาศผลการออกเสียงประชามติ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

๓. คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติต้องใกล้เคียงกับคุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายก่อนวันที่รัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับอายุ ให้ผู้มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีในวันออกเสียงประชามติเป็นผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติ

๔. การจัดให้มีการออกเสียงประชามติ ให้ออกเสียงประชามติว่าจะให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญนั้นทั้งฉบับ โดยต้องกระทำในวันเดียวกันทั่วราชอาณาจักร ในการนี้ สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะมีมติเสนอประเด็นอื่นใดไม่เกินหนึ่งประเด็นที่สมควร ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งจัดให้มีการออกเสียงประชามติเพิ่มเติมว่าจะให้ความเห็นชอบ หรือไม่เห็นชอบพร้อมไปในคราวเดียวกันด้วยก็ได้ แต่ทั้งนี้ ต้องเสนอภายในสิบวันนับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งจากคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

* ท่านสามารถสืบค้นกฎหมายทั้งหมดได้ทางระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของสภานิติบัญญัติแห่งชาติที่ <http://www.senate.go.th>
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ <http://www.krisadika.go.th> และ
ส่วนงานราชกิจจานุเบกษา <http://www.rachakitcha.soc.go.th>

๕. ให้คณะกรรมการการเลือกตั้งประกาศกำหนดวันออกเสียงประชามติ ซึ่งต้องไม่เร็วกว่าเก้าสิบวันแต่ไม่ช้ากว่าหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันถัดจากวันที่คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญส่งคำอธิบายสาระสำคัญของร่างรัฐธรรมนูญให้คณะกรรมการการเลือกตั้ง

๖. ในการออกเสียงประชามติผลการออกเสียงประชามติมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยกับร่างรัฐธรรมนูญมากกว่าคะแนนเสียงไม่เห็นชอบ ให้นายกรัฐมนตรีนำร่างรัฐธรรมนูญขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศผลการออกเสียงประชามติ และเมื่อทรงลงพระปรมาภิไธยแล้ว ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและใช้บังคับได้ โดยให้นายกรัฐมนตรีลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ

๗. กำหนดให้ก่อนนายกรัฐมนตรีนำร่างรัฐธรรมนูญขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย ให้คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญดำเนินการปรับปรุงคำปรารภของร่างรัฐธรรมนูญให้สมบูรณ์และสอดคล้องกับผลการลงประชามติ

เหตุผลและความจำเป็นในการตรารัฐธรรมนูญ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๕๘ เกี่ยวกับการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตรารัฐธรรมนูญนี้

วันใช้บังคับ รัฐธรรมนูญนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๒. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๕๕๙

สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญ

ปรับปรุงจำนวนสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติในมาตรา ๖ วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ จากจำนวนไม่เกิน ๒๒๐ คน เป็นจำนวนไม่เกิน ๒๕๐ คน

เหตุผลและความจำเป็นในการตรารัฐธรรมนูญ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ เกี่ยวกับจำนวนสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ตลอดจนร่างกฎหมายที่จะต้องตราขึ้นตามร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่ได้รับความเห็นชอบในการประชามติเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตรารัฐธรรมนูญนี้

วันใช้บังคับ รัฐธรรมนูญนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

- พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “พนักงานไต่สวน” หมายความว่าผู้ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อไต่สวนข้อเท็จจริงหรือแสวงหาข้อเท็จจริง หรือปฏิบัติการอื่นตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

๒. เพิ่มบทนิยามคำว่า “หัวหน้าพนักงานไต่สวน” หมายความว่า พนักงานไต่สวนซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าพนักงานไต่สวนเพื่อกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานไต่สวนและผู้ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามพระราชบัญญัตินี้

๓. แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยกำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานไต่สวนและหัวหน้าพนักงานไต่สวน โดยพนักงานไต่สวนให้แต่งตั้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เป็นข้าราชการ สังกัดสำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งดำรงตำแหน่งในสาขากระบวนการยุติธรรม และผ่านการอบรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ส่วนหัวหน้าพนักงานไต่สวนให้แต่งตั้งจากพนักงานไต่สวนในระดับชำนาญการขึ้นไป รวมทั้งได้กำหนดเพิ่มเติมให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถแต่งตั้งเลขาธิการ รองเลขาธิการ ผู้ช่วยเลขาธิการ และผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งในระดับผู้อำนวยการ สังกัดขึ้นไป ให้เป็นหัวหน้าพนักงานไต่สวนได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด เพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และสำนักงาน ป.ป.ช. ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๔. กำหนดให้รองเลขาธิการ ผู้ช่วยเลขาธิการ หรือหัวหน้าพนักงานไต่สวนมีอำนาจลงนามในหนังสือตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการดำเนินการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

๕. แก้ไขเพิ่มเติมให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานได้ก่อนการไต่สวนข้อเท็จจริง โดยอาจมอบหมายให้พนักงานไต่สวนดำเนินการดังกล่าวได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

๖. แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้อำนาจของพนักงานไต่สวนตามมาตรา ๒๕ (๑) (๒) และ (๓) ในชั้นการไต่สวนข้อเท็จจริง โดยกำหนดให้หัวหน้าพนักงานไต่สวนเป็นผู้ใช้อำนาจดังกล่าวแทน ทั้งในชั้นก่อนการไต่สวนข้อเท็จจริงและในชั้นการไต่สวนข้อเท็จจริง ทั้งนี้ การใช้อำนาจตามมาตรา ๒๕ (๑) ได้กำหนดให้หัวหน้าพนักงานไต่สวนมีอำนาจเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียกเอกสารหรือหลักฐานหรือเรียกบุคคลใดมาให้อภัยคำเท่านั้น รวมทั้งกำหนดให้มีอำนาจตามมาตรา ๒๕ (๒) และ (๓) เพื่อประโยชน์ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน

๗. แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ในสาขากระบวนการยุติธรรมให้เป็นผู้มีความรู้สอปลได้เป็นเนติบัณฑิต หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททางกฎหมายขึ้นไป หรือเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมายและปริญญาสาขาอื่น เพื่อเป็นการ

เพิ่มมาตรฐานผู้ดำรงตำแหน่งพนักงานไต่สวนให้สามารถตรวจสอบการกระทำทุจริตที่มีความซับซ้อน และเกี่ยวข้องกับความรู้สาขาวิชาอื่น

๘. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับสิทธิของข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ในสาขากระบวนการยุติธรรมเดิม มิให้ถูกกระทบจากการแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติของข้าราชการสำนักงาน ป.ป.ช. ในสาขากระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๑๑๐/๑

๙. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับให้พนักงานไต่สวนเดิมเป็นพนักงานไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

๑๐. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับให้ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เดิม มีผลใช้บังคับได้ต่อไป จนกว่าจะได้มีข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศและคำสั่งของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

๑๑. เพิ่มมาตรการรักษาการ โดยกำหนดให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

โดยที่กระบวนการและขั้นตอนเกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่สอดคล้องกับสถานการณ์และรูปแบบของการทุจริตที่ต้องดำเนินการด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และสำนักงาน ป.ป.ช. มีความรวดเร็วและเหมาะสมยิ่งขึ้น สมควรกำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานไต่สวนและหัวหน้าพนักงานไต่สวน เพื่อดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน อันเป็นการช่วยเหลือการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตั้งแต่ในชั้นก่อนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. รวมทั้งกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานไต่สวนและหัวหน้าพนักงานไต่สวนให้มีความเหมาะสมกับอำนาจหน้าที่ยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

พระราชบัญญัติที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. เพิ่มบทนิยามคำว่า “คชก. อำเภอ” ให้หมายถึงคณะกรรมการการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรมประจำอำเภอ

๒. กำหนดขอบเขตการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้โดยพระราชบัญญัตินี้จะไม่ใช้บังคับกับการเช่าที่ผู้เช่าเป็นนิติบุคคล

๓. กำหนดห้ามคนต่างด้าวเช่าที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรม และกำหนดให้บุคคลที่มีลักษณะตามที่กำหนดไว้ถือเป็นคนต่างด้าวซึ่งต้องห้ามเช่าที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรมดังกล่าว

๔. องค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (คชก.)

๔.๑ แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ คชก. จังหวัด โดยในส่วนของ คชก. จังหวัด ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่นที่มีการเช่า ได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี เป็นประธานกรรมการ มีผู้แทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทน ผู้เช่าและผู้แทนผู้ให้เช่าซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี แต่งตั้งจากผู้เช่าและผู้ให้เช่า ที่ คชก. อำเภอ เสนอแนะ เป็นกรรมการ และให้ คชก. จังหวัด มีอำนาจเพิกถอนหรือสั่งห้ามประกอบเกษตรกรรมบางประเภท และพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัตินี้และมีคำสั่งใด ๆ ให้ผู้เช่าหรือผู้ให้เช่าปฏิบัติหรือมิให้ปฏิบัติการใดเพื่อให้เกิดผลตามคำวินิจฉัย

๔.๒ กำหนดให้มี คชก. อำเภอ ขึ้นใหม่ในแต่ละอำเภอที่มีการเช่า ยกเว้นกรุงเทพมหานคร โดยให้นายอำเภอเป็นประธานกรรมการ เกษตรอำเภอ เจ้าพนักงานที่ดินอำเภอหรือเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดกำหนด แล้วแต่กรณี ประมงอำเภอ ปศุสัตว์อำเภอ พัฒนาการอำเภอ ผู้แทนผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งนายกเทศมนตรีและนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่อยู่ในเขตอำเภอเลือกกันเองเลือกให้เหลือหนึ่งคน ผู้แทนผู้เช่าและผู้แทนผู้ให้เช่าฝ่ายละสี่คนซึ่งนายอำเภอแต่งตั้งจากผู้เช่าและผู้ให้เช่าที่ คชก. ตำบล เสนอแนะเป็นกรรมการ แต่สำหรับ คชก. อำเภอ ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ คชก. จังหวัด สำหรับกรุงเทพมหานครทำหน้าที่ คชก. อำเภอ แทน และให้ คชก. อำเภอ มีอำนาจหน้าที่กำกับและเสนอแนะให้การปฏิบัติงานของ คชก. ตำบล ในเขตพื้นที่เป็นไปโดยเรียบร้อย ตลอดจนพิจารณาคำร้องขอทบทวนการกำหนดอัตราค่าเช่าชั้นสูง ผลผลิตชั้นสูงของผลิตผลเกษตรกรรมซึ่งเป็นพืชหลักที่นิยมปลูกในพื้นที่ และกำหนดเวลาที่ผู้ให้เช่าอาจเรียกเก็บค่าเช่าในแต่ละปีตามความเหมาะสมแห่งท้องที่ตามที่ คชก. ตำบล ประกาศกำหนด

๔.๓ แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ คชก. ตำบล ในตำบลหนึ่ง ๆ ที่มีการเช่า โดยกำหนดให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครซึ่งผู้อำนวยการเขตแต่งตั้ง หรือปลัดอำเภอหรือหัวหน้าส่วนราชการซึ่งนายอำเภอแต่งตั้ง แล้วแต่กรณี เป็นประธานกรรมการ มีผู้แทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนผู้เช่าและผู้แทนผู้ให้เช่าซึ่งผู้อำนวยการเขตหรือนายอำเภอ แล้วแต่กรณี แต่งตั้งจากการปรึกษาหารือร่วมกันกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้เช่า และผู้ให้เช่าตามสมควร เป็นกรรมการ นอกจากนี้ หากการพิจารณาของ คชก. ตำบล ในเรื่องอันเกี่ยวกับการเช่า

ในเขตหมู่บ้านใดให้ผู้ใหญ่บ้านแห่งหมู่บ้านนั้นเป็นกรรมการใน คชก. ตำบล ด้วย และให้ คชก. ตำบล มีอำนาจหน้าที่ประกาศกำหนดอัตราค่าเช่านาชั้นสูง ผลผลิตชั้นสูงของผลิตผลเกษตรกรรมซึ่งเป็นพืชหลัก ที่นิยมปลูกในพื้นที่ และกำหนดเวลาให้ผู้ให้เช่านาอาจเรียกเก็บค่าเช่านาในแต่ละปีตามความเหมาะสม แห่งท้องที่และประเภทของพืชหลัก ตลอดจนพิจารณาวินิจฉัยข้อพิพาทเกี่ยวกับการเรียกเก็บค่าเช่า การชำระค่าเช่า ระยะเวลาของการเช่า ทั้งนี้ ในกรณีที่ผู้เช่าหรือผู้ให้เช่าผู้ใดเห็นว่า การกำหนดอัตรา ค่าเช่าชั้นสูงหรือผลผลิตชั้นสูงของผลิตผลเกษตรกรรมฯ สูงหรือต่ำเกินสมควร หรือการกำหนดเวลาที่ ผู้ให้เช่าอาจเรียกเก็บค่าเช่าในแต่ละปีไม่เหมาะสม ให้มีสิทธิร้องขอต่อ คชก. อำเภอ เพื่อสั่งให้ คชก. ตำบล พิจารณาทบทวนใหม่ได้

๔.๔ ยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดไม่ให้มี คชก. ตำบล ในบางแขวงในเขต กรุงเทพมหานคร เนื่องจาก คชก. ตำบล จะมีได้เฉพาะในเขตที่มีการเช่านาเท่านั้น

๔.๕ ยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการได้มาซึ่งผู้แทนผู้เช่าและผู้แทนผู้ให้เช่าใน คชก. จังหวัด และ คชก. ตำบล และการกำหนดกรรมการอื่นแทนในกรณีที่ไม่มีประมุขอำเภอหรือปลัดอำเภอ เนื่องจากได้กำหนดเรื่องดังกล่าวไว้ในมาตราที่กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการนั้นแทนแล้ว

๔.๖ ยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของนายอำเภอเพื่อให้สอดคล้องกับการ กำหนดให้มี คชก. อำเภอ ขึ้นใหม่

๔.๗ แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับวาระการดำรงตำแหน่งของผู้แทนผู้เช่าและผู้แทน ผู้ให้เช่าใน คชก. และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประชุม องค์ประชุม และมติที่ประชุมของ คชก. เพื่อรองรับ การกำหนดให้มี คชก. อำเภอ ขึ้นใหม่

๕. กำหนดเพิ่มเติมหน้าที่ของ คชก. ตำบล ที่จะต้องแจ้งคำวินิจฉัยข้อพิพาทให้คู่กรณีทราบ ภายในสิบวันนับแต่วันที่มามีคำวินิจฉัย

๖. แก้ไขเพิ่มเติมกำหนดระยะเวลาการเช่านา โดยกำหนดให้ผู้เช่านาและผู้ให้เช่าสามารถ ตกลงกำหนดระยะเวลาการเช่านาตามหลักฐานการเช่านาที่ทำเป็นหนังสือได้แต่ต้องไม่น้อยกว่าสองปี หากไม่ทำหลักฐานการเช่านาเป็นหนังสือให้ถือว่าการเช่านามีกำหนดระยะเวลาหกปีเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน และเมื่อระยะเวลา การเช่านาสิ้นสุดลง ถ้าผู้ให้เช่ามิได้บอกเลิกการให้เช่านา และมีได้ตกลงการเช่านาอันใหม่ ในกรณีได้ทำ หลักฐานการเช่านาไว้เป็นหนังสือให้ถือว่ามีเช่านาต่อไปตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหลักฐาน การเช่านานั้น ในกรณีที่มิได้กำหนดเวลาการเช่านาในหลักฐานการเช่านา หรือกำหนดไว้ไม่น้อยกว่าสองปี ให้ถือว่ามีเช่านาต่อไปมิกำหนดสองปี และในกรณีที่ไม่มีหลักฐานการเช่านาเป็นหนังสือ ให้ถือว่ามีเช่านาต่อไปอีกคราวละหกปี

๗. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการภายหลังที่การเช่านาสิ้นสุดระยะเวลาการ เช่านา และผู้ให้เช่าไม่ประสงค์จะให้เช่านาต่อไป โดยผู้ให้เช่าจะต้องแจ้งเป็นหนังสือต่อผู้เช่านา ก่อนสิ้นสุดระยะเวลาการเช่านาไม่น้อยกว่าหกเดือน พร้อมแจ้งให้ คชก. ตำบล ทราบด้วย อย่างไรก็ตาม หากผู้เช่านาประสงค์จะเช่านานั้นต่อไป ให้ คชก. ตำบล ดำเนินการไกล่เกลี่ยให้ได้ข้อยุติ แต่หากไม่อาจ ไกล่เกลี่ยได้ให้ คชก. ตำบล พิจารณาและมีคำวินิจฉัยต่อไป ทั้งนี้ หากฝ่ายใดไม่เห็นด้วยสามารถอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของ คชก.อำเภอ ต่อ คชก. จังหวัด ต่อไป

๘. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การจัดทำประกาศกำหนดอัตราค่าเช่านาชั้นสูง โดยกำหนด ให้ คชก. ตำบล จัดทำประกาศเป็นรายหมู่บ้าน และให้ปรึกษาหารือและนำข้อเสนอของคณะกรรมการ

หมู่บ้านของแต่ละหมู่บ้านที่อยู่ในเขตมาพิจารณาประกอบการจัดทำประกาศดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ ในการกำหนดผลผลิตของพืชหลักสำหรับท้องถิ่นนั้น ๆ ให้คำนึงถึงสภาพแห่งที่ดินที่อยู่ในเขตชลประทาน และนอกเขตชลประทานประกอบด้วย

๙. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของ คชก. ตำบลเดิม ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของ คชก. ตำบล ที่ได้แก้ไขใหม่

๑๐. กำหนดหน้าที่ของนายอำเภอโดยให้มีหน้าที่ดำเนินการสำรวจว่ามีที่ดินใดที่ทิ้งว่างหรือไม่ได้ทำประโยชน์ เพื่อแจ้งให้ คชก. ตำบล ประกาศให้ผู้ที่ประสงค์จะเช่านาได้ทราบเพื่อดำเนินการขอเช่าทำนาต่อไป

๑๑. กำหนดบทกำหนดโทษสำหรับกรณีที่ดินหรือผู้ครอบครองที่ดินให้บุคคลต่างด้าวเช่าที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรม และกรณีที่ดินต่างด้าวฝ่าฝืนเช่าที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรม ตลอดจนบทกำหนดโทษแก่กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคล หากนิติบุคคลนั้นได้กระทำการฝ่าฝืนบทกำหนดโทษกรณีดังกล่าว

๑๒. บทเฉพาะกาล

๑๒.๑ กำหนดรองรับในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้ง คชก. จังหวัด และ คชก. ตำบล ตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ คชก. จังหวัด และ คชก. ตำบล ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน ส่วนในระหว่างที่ยังไม่มีผู้แทนผู้เช่าและผู้แทนผู้ให้เช่าใน คชก. อำเภอ ให้ คชก. อำเภอ ประกอบด้วยกรรมการโดยตำแหน่งและผู้แทนของส่วนราชการไปพลางก่อน

๑๒.๒ กำหนดให้การเช่านาที่ได้ทำหลักฐานการเช่าเป็นหนังสืออยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บังคับใช้ตามหลักฐานที่จัดทำขึ้นตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ต่อไป เว้นแต่ผู้เช่าและผู้ให้เช่าจะตกลงกันเป็นหนังสือให้บังคับตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๑๒.๓ กำหนดให้บรรดาคำร้องหรืออุทธรณ์ที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาดำเนินการของ คชก. จังหวัด หรือ คชก. ตำบล ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และบรรดาระเบียบและประกาศซึ่งออกตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๑๓. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน และมีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการควบคุมการเช่าที่นาที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ สมควรกำหนดมิให้นำพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับกับการเช่าที่ผู้เช่าเป็นนิติบุคคล ปรับปรุงโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม และกำหนดระยะเวลาการเช่านาและค่าเช่านาเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทั้งผู้เช่าและผู้ให้เช่า ตลอดจนการกำหนด

ห้ามคนต่างด้าวเช่าที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรม และหน้าที่ของนายอำเภอในการสำรวจนาที่ทิ้งว่างไว้ โดยไม่ได้ให้เช่าเพื่อให้เกษตรกรสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่ดินได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๒. พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

เพิ่มความเข้มงวด ๓๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๕๕
ดังนี้

๑. กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระสามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่จะเข้ารับหน้าที่ แต่ต้องไม่เกิน ๙๐ วัน

๒. กำหนดให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างลงในกรณีพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระภายใน ๑๒๐ วัน หากวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒินั้นเหลืออยู่ไม่ถึง ๙๐ วัน คณะรัฐมนตรีจะไม่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างลงก็ได้

๓. ในระหว่างที่คณะรัฐมนตรียังไม่ได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้ถือว่า คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิตประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่เหลืออยู่ และสามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ แต่จะต้องมีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ ไม่น้อยกว่า ๓ คน (มาตรา ๓ เพิ่มความเป็นมาตรา ๓๑/๑)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มิได้มีบทบัญญัติรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิตให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง พ้นจากตำแหน่งตามวาระหรือพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าวขาดความต่อเนื่อง สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิตในกรณีดังกล่าว เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่และการดำเนินงานตามกฎหมายเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๓. พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจัดทำแบบจำลองด้านเครดิตของสมาชิกของบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตและการใช้ประโยชน์แบบจำลองด้านเครดิตที่จัดทำขึ้น โดยกำหนดให้สมาชิกอาจนำข้อมูลของลูกค้าของตนที่ได้รับจากบริษัทข้อมูลเครดิตเฉพาะใน ส่วนที่ไม่มีข้อมูลที่สามารถระบุตัวเจ้าของข้อมูลมาใช้เป็นปัจจัยหนึ่งในการจัดทำแบบจำลองด้านเครดิตได้ แต่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล และคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิตมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์การใช้แบบจำลองด้านเครดิตของสมาชิกเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์สินเชื่อ การออกบัตรเครดิต และการบริหารความเสี่ยงในกิจการของสมาชิกเท่านั้น การยินยอมให้สมาชิกอื่นนำแบบจำลองด้านเครดิตไปใช้จะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิตเสียก่อน และประกาศหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขให้สมาชิกถือปฏิบัติในการจัดทำและการใช้ประโยชน์แบบจำลองด้านเครดิตเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลได้ (มาตรา ๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓) มาตรา ๔ (เพิ่มมาตรา ๒๐/๑) และมาตรา ๖ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๐))

๒. กำหนดให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการใช้ข้อมูลให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดตามมาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๐/๑ ด้วย เพื่อป้องกันมิให้สมาชิกนำข้อมูลที่ได้รับจากบริษัทข้อมูลเครดิตไปใช้เกินกว่าวัตถุประสงค์ที่กฎหมายกำหนดซึ่งหากมีการฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวจะต้องได้รับโทษตามมาตรา ๕๒ (มาตรา ๕ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๒))

๓. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้แทนนิติบุคคลในกรณีที่นิติบุคคลกระทำความผิด เพื่อให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (มาตรา ๗ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๔)) โดยกำหนดว่า ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการหรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือทำการและละเว้นไม่สั่งการ หรือไม่ทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิด นั้น ๆ ด้วย

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดทำแบบจำลองด้านเครดิตของสมาชิกของบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต และการใช้ประโยชน์แบบจำลองด้านเครดิตที่จัดทำขึ้น โดยให้สมาชิกสามารถนำข้อมูลของลูกค้าของตนที่ได้รับจากบริษัทข้อมูลเครดิตเฉพาะใน ส่วนที่ไม่มีข้อมูลที่สามารถระบุตัวเจ้าของข้อมูลไปใช้ในการจัดทำแบบจำลองด้านเครดิตเพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์สินเชื่อ การออกบัตรเครดิต และการบริหารความเสี่ยงในกิจการของสมาชิกได้อันจะทำให้ผู้บริโภคได้รับบริการสินเชื่อที่สอดคล้องกับศักยภาพ ในการชำระคืนหนี้ ซึ่งมีผลต่อความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และเป็นประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2559

รวิพันธ์ ภู่วฒนกุล นิตกร สำนักกฎหมาย

ประเด็นที่แก้ไข

อนุญาตให้สถาบันการเงินสามารถนำข้อมูลของลูกค้าต้นจากบริษัทข้อมูลเครดิต (NCB) มาทำแบบจำลองด้านเครดิต (credit scoring)

แก้ไขความรับผิดในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล มีให้ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

อะไรคือ credit scoring และทำไมต้องมีการแก้ไขกฎหมาย?

credit scoring คือ "ปรอทวัดความเสี่ยง" ที่ใช้ประเมินความน่าจะเป็นที่ผู้ขอสินเชื่ออาจผิดนัดชำระหนี้ในอนาคตด้วยวิธีการทางสถิติ ซึ่งสถาบันการเงินได้ใช้ credit scoring เป็นเครื่องมือหลักในการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สินเชื่อรายย่อย

แบบเดิม ❌

ไม่มีข้อกำหนดขอรองรับในการอนุญาตให้สถาบันการเงินที่เป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิตนำข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตเก็บไว้ไปใช้พัฒนา credit scoring ของตนเองได้

ฐานข้อมูลของสถาบันการเงิน

- ข้อมูลเฉพาะของผู้ขอสินเชื่อที่ได้จากใบคำขอสินเชื่อของผู้ขอสินเชื่อรายนั้นๆ
- ข้อมูลประวัติการชำระหนี้ของลูกค้าที่ได้จากลูกค้าเดิมของสถาบันทางการเงินนั้นๆ
สถาบันการเงินสามารถพัฒนา credit scoring ได้โดยอาศัยข้อมูลภายในของตน แต่สถาบันการเงินขนาดกลางและเล็กมีข้อมูลน้อย จึงไม่สามารถพัฒนาได้ดี

ฐานข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิต

- ข้อมูลประวัติการหนี้และประวัติการชำระหนี้ในอดีตของลูกค้าสถาบันทางการเงินทั้งหมดที่เป็นสมาชิก
NCB พัฒนา NCB credit scoring โดยใช้ข้อมูลลูกค้าของสมาชิก NCB ทั้งหมด และแสดงผลเป็นรายลูกค้า โดยที่สถาบันการเงินที่เป็นสมาชิกจะเห็นเพียงคะแนน แต่ไม่รู้ปัจจัยที่ใช้ในการประเมิน credit scoring

แบบใหม่

ฐานข้อมูลของสถาบันการเงิน + บริษัทข้อมูลเครดิต

- ✓ สถาบันการเงินสามารถพัฒนา credit scoring โดยใช้ข้อมูลภายในของตนร่วมกับข้อมูล NCB เฉพาะลูกค้าของสถาบันการเงินนั้นๆ
- ✓ ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล และจะไม่นำข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลมาใช้ (เช่น ชื่อ เลขบัตรประชาชน เป็นต้น)

การพัฒนา credit scoring แบบใหม่ที่กฎหมายฉบับนี้อนุญาต มีประโยชน์อย่างไร ?

ข้อมูลจาก NCB ช่วยเพิ่มปริมาณข้อมูลที่ไว้พัฒนา credit scoring ของสถาบันการเงินต่างๆ ทำให้มีเครื่องมือชี้วัดที่แม่นยำขึ้น ผู้บริโภคจึงได้รับบริการสินเชื่อที่สอดคล้องกับศักยภาพในการชำระหนี้คืน อันจะนำมาซึ่งความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศ

๔. พระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาระสำคัญ โดยสรุป ดังต่อไปนี้

๑. ขอบเขตการบังคับใช้กฎหมาย พระราชบัญญัตินี้มีหลักการที่สอดคล้องกับคำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี ข้อ ๕.๖ ที่มีนโยบายในการประสานการทำงานระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคมเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น โดยจัดให้มีมาตรการและกฎหมายที่รัดกุมเหมาะสมกับประเด็นที่เป็นปัญหาใหม่ของสังคม โดยได้กำหนดกลไกให้สถานศึกษา สถานบริการสาธารณสุข และสถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีข้อมูลและข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น และจัดบริการอนามัยเจริญพันธุ์สำหรับวัยรุ่นที่ได้มาตรฐานและทั่วถึง รวมทั้งการจัดบริการสวัสดิการสังคมที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่นอย่างเสมอภาค

๒. กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เนื่องจากต้องมีการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหลายประการ เพื่อให้หน่วยงานมีระยะเวลาในการเตรียมการ (มาตรา ๒)

กำหนดบทนิยามเพื่อความหมายของกรณีที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น เช่น วัยรุ่น นักเรียน นักศึกษา การจัดสวัสดิการสังคม อนามัยการเจริญพันธุ์ บริการอนามัยการเจริญพันธุ์ เพศวิถีศึกษา สถานศึกษา สถานบริการ และสถานประกอบกิจการ เป็นต้น เพื่อประโยชน์ในการใช้และการตีความกฎหมาย (มาตรา ๓)

กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้รักษาการตามกฎหมาย โดยให้รัฐมนตรีแต่ละกระทรวงมีอำนาจออกกฎกระทรวงและระเบียบ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงนั้น (มาตรา ๔)

๓. การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น (หมวด ๑)

๓.๑ กำหนดสิทธิของวัยรุ่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น เช่น สิทธิตัดสินใจด้วยตนเอง สิทธิได้รับข้อมูลข่าวสาร ได้รับการบริการอนามัยการเจริญพันธุ์ เป็นต้น (มาตรา ๕)

๓.๒ กำหนดให้สถานศึกษา สถานบริการ และสถานประกอบกิจการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่นตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด (มาตรา ๖ ถึงมาตรา ๘)

๓.๓ กำหนดให้มีการจัดบริการสวัสดิการสังคมที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น (มาตรา ๙)

๓.๔ กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการให้วัยรุ่นในเขตราชการส่วนท้องถิ่นได้รับสิทธิในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น (มาตรา ๑๐)

๔. คณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น (หมวด ๒)

๔.๑ กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภีในวัยรุ่น และกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหา

การตั้งครุฑในวัยรุ่นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและให้มีสาระสำคัญในเรื่องที่กฎหมายกำหนด เสนอแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและรายงานเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่นต่อคณะรัฐมนตรี เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของเอกชน เพื่อป้องกัน ช่วยเหลือ แก้ไข และการเยียวยาปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่น ปัญหาอนามัยการเจริญพันธุ์ของวัยรุ่น การใช้ความรุนแรงทางเพศ และการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ รวมทั้งให้คำปรึกษา แนะนำ และการแก้ไขปัญหาขัดข้องในการดำเนินการเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่นแก่หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของเอกชน และมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมาย รวมทั้งเรียกให้บุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น (มาตรา ๑๑ ถึงมาตรา ๒๐)

๔.๒ กำหนดมาตรการบังคับในกรณีที่หน่วยงานที่มีหน้าที่ตามกฎหมายไม่ดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่นตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยให้คณะกรรมการแจ้งต่อรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น เพื่อให้มีการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๑)

๔.๓ กำหนดให้กรมอนามัย รับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ จัดทำนโยบาย ยุทธศาสตร์ และรายงานการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่นเสนอต่อคณะกรรมการ ประสานงาน ติดตาม ประเมินผล และร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของเอกชนที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ให้มีการปฏิบัติตามนโยบาย ยุทธศาสตร์และแผนการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่น ส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์ และสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่นและพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เป็นศูนย์กลางฐานข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่น และดำเนินการหรือสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องดังกล่าว และจัดทำแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกัน ช่วยเหลือ แก้ไข และเยียวยา ปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่น ปัญหาอนามัยการเจริญพันธุ์ของวัยรุ่น การใช้ความรุนแรงทางเพศ และการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ และเผยแพร่ให้แก่หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานของเอกชน รวมทั้งจัดทำแนวทางการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่น (มาตรา ๒๒)

๕. บทกำหนดโทษ (หมวด ๓)

กำหนดโทษผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๒๐ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๒๓)

๖. บทเฉพาะกาล กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุฑในวัยรุ่นในวาระเริ่มแรก โดยยกเว้นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้แทนเด็กและเยาวชน และให้คณะกรรมการดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้แทนเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๒๔)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่การตั้งครุภัณฑ์ในวัยรุ่นของประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพของบุคคล ครอบครัว ชุมชน สังคม และเศรษฐกิจในภาพรวมและปัญหาการตั้งครุภัณฑ์ในวัยรุ่นของประเทศมีความซับซ้อนและไม่อาจแก้ไขได้ด้วยอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ดังนั้นสมควรสร้างกลไกในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการดำเนินการร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานของเอกชน และประชาสังคม เพื่อบูรณาการให้การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครุภัณฑ์ในวัยรุ่นเป็นรูปธรรม มีความเป็นเอกภาพ และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๒๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

พระราชบัญญัติการป้องกันและ แก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ.2559

กฎหมายที่มุ่งป้องกันและแก้ไขปัญหาอย่างบูรณาการบนพื้นฐานสิทธิของวัยรุ่น

ความหมายและสิทธิของวัยรุ่นภายใต้ พ.ร.บ.

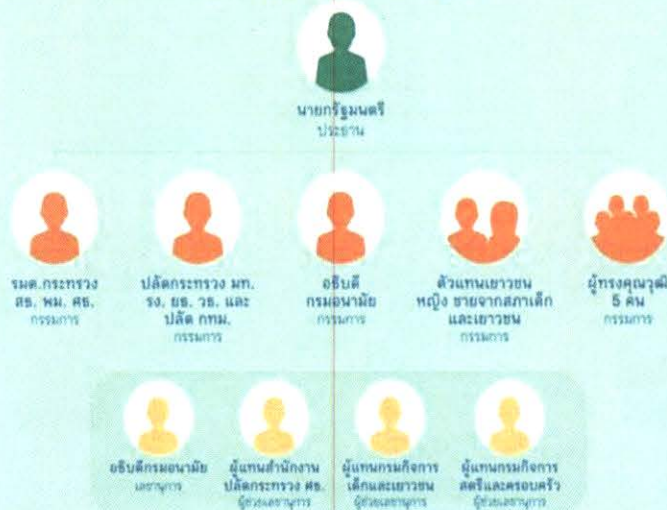
บุคคลอายุระหว่าง
10-19 ปี

วัยรุ่นมีสิทธิ

- ตัดสินใจด้วยตัวเอง
- ได้รับการจัดสวัสดิการสังคม
- ได้รับข้อมูลข่าวสารและความรู้
- ได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาค
- ได้รับบริการอนามัยการเจริญพันธุ์
- ได้รับการรักษาความลับและความเป็นส่วนตัว

กลไกสำคัญภายใต้ พ.ร.บ.

คณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญห การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น

ทำหน้าที่

- เสนอนโยบายและยุทธศาสตร์ต่อคณะรัฐมนตรี
- กำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานของรัฐและเอกชน
- ปรับปรุง แก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องและเสนอความเห็นในการออกกฎกระทรวง
- เสนอรายงานต่อคณะรัฐมนตรีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง
- ให้คำปรึกษา แนะนำ และแก้ไขปัญหาดังกล่าว ในการดำเนินงานแก่หน่วยงานของรัฐและเอกชน

มาตรการสำคัญทางกฎหมาย

เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาคั่งครกในวัยรุ่นอย่างบูรณาการ

สถานศึกษา

จัดการสอนเพศวิถีศึกษาที่เหมาะสมกับวัย
จัดหาและพัฒนาครูผู้สอน

ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ ค้ำครองวัยรุ่นตั้งครรภ์
ให้เรียนต่อเนื่องได้อย่างเหมาะสม

มีระบบส่งต่อไปยังบริการอนามัย
การเจริญพันธุ์และสวัสดิการสังคม

สถานประกอบการ

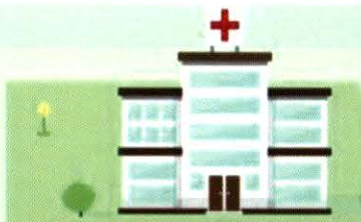
ให้ข้อมูลในการป้องกันแก่ลูกจ้าง
อย่างถูกต้องและเพียงพอ

ส่งเสริมให้ลูกจ้างได้รับคำปรึกษา
และบริการอนามัยการเจริญพันธุ์

มีระบบส่งต่อไปยัง
สวัสดิการสังคม

สถานบริการสาธารณสุข

ให้ข้อมูลและความรู้ในการป้องกัน
ที่ถูกต้องและครบถ้วน

ให้คำปรึกษาและบริการอนามัย
การเจริญพันธุ์ที่ได้มาตรฐาน

มีระบบส่งต่อไปยังสวัสดิการสังคม

หน่วยงานสวัสดิการสังคม

ฝึกอาชีพและจัดหางานให้แก่วัยรุ่นที่ตั้งครรภ์

จัดหาครอบครัวทดแทนให้วัยรุ่น
ที่ไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้เอง

สร้างแกนนำเยาวชนระดับจังหวัด
และอำเภอ ในการเฝ้าระวังปัญหา

สนับสนุนหน่วยงานของรัฐและเอกชนให้
ความช่วยเหลือแก่วัยรุ่นที่ตั้งครรภ์และครอบครัว

ราชการส่วนท้องถิ่น

ออกข้อมติท้องถิ่นเพื่อให้วัยรุ่น
ได้รับสิทธิตามพ.ร.บ.ฉบับนี้

๕. พระราชบัญญัติการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดหน้าที่ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ในการให้บริการและส่งเสริมงานด้านนิติวิทยาศาสตร์ โดยให้รวมถึงการช่วยเหลือและสนับสนุนการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาญาตามที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายร้องขอ การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์เพื่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การอำนวยความสะดวกยุติธรรม และการทะเบียนราษฎรตามที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกแก่เด็กและเยาวชนตามที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครอง ผู้ใช้อำนาจปกครอง หรือผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงร้องขอ การให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ผู้มีส่วนได้เสียร้องขอ การพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีอาญา ผู้มีส่วนได้เสียจะต้องร้องขอให้ตรวจซ้ำได้ต่อเมื่อไม่ได้อยู่ในระหว่างการตรวจพิสูจน์ของหน่วยงานอื่นที่ให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์และต้องเป็นไปตามมติของคณะกรรมการเพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกยุติธรรม การส่งเสริมและพัฒนาการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ของภาคเอกชน การร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ องค์การระหว่างประเทศ และภาคเอกชน ในการพัฒนางานด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล และการร่วมมือกับหน่วยงานอื่นของรัฐในการวิจัยและพัฒนาเพื่อกำหนดค่าพื้นฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ (มาตรา ๕)

๒. กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของสถาบัน ต้องเป็นอิสระและเป็นไปตามหลักวิชาชีพและมาตรฐานที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๖)

๓. กำหนดให้สถาบัน มีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ (มาตรา ๗)

๔. กำหนดให้ข้อมูลที่ได้จากการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้ถือเป็นความลับ โดยให้สถาบันเก็บรักษาและทำลายตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๘)

๕. กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลที่ได้จากการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์แก่ผู้ร้องขอรับบริการเท่านั้น เว้นแต่กรณีการเปิดเผยตามคำสั่งศาลหรือเปิดเผยตามมติของคณะกรรมการเพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกยุติธรรม (มาตรา ๙)

๖. กำหนดให้มีคณะกรรมการกำกับการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นประธานกรรมการ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นายแพทย์สภา ผู้บัญชาการสำนักงานพิสูจน์หลักฐานตำรวจ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ โดยมีผู้อำนวยการสถาบัน เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้ผู้อำนวยการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของสถาบันจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (มาตรา ๑๐) คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ของสถาบัน กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ ในกรณีที่มีการร้องขอตามมาตรา ๕ (๑) (๒) (๓) และ (๔) ที่เกี่ยวกับการสืบสวนคดีอาญา ทั้งนี้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดขอบเขตของผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้เสียในการขอรับบริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ มาตรา ๕ (๒) และ (๔) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ของสถาบัน และหลักเกณฑ์และวิธีการงดหรือลดค่าธรรมเนียมการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ของสถาบัน กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บรักษาและทำลายข้อมูล กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเปิดเผย

ข้อมูล กำหนดแนวทางในการส่งเสริมการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ภาคเอกชน รวมทั้งส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาด้านนิติวิทยาศาสตร์กับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และออกระเบียบกำหนดอัตราค่าตอบแทนวิชาชีพในการให้บริการด้านนิติวิทยาศาสตร์ของเจ้าหน้าที่ของสถาบัน (มาตรา ๑๕)

๗. กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนด (มาตรา ๑๑)

๘. กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และเมื่อกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระมิได้ (มาตรา ๑๒)

๙. กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุอย่างอื่น นอกจากพ้นตามวาระ ได้แก่ ตาย ลาออก ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ หรือรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ (มาตรา ๑๓)

๑๐. การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ในระหว่างที่ยังไม่ครบวาระไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มหรือแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการอื่น (มาตรา ๑๔)

๑๑. การประชุมและการลงมติของคณะกรรมการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๑๖)

๑๒. คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๑๗)

๑๓. กำหนดให้ในระหว่างที่คณะกรรมการยังมีได้กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของสถาบัน เป็นไปตามมาตรฐานที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๑๘)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการยุติธรรมและการพิสูจน์ข้อเท็จจริง เพื่ออำนวยความสะดวกยุติธรรมให้เกิดขึ้น สมควรจัดให้มีบริการในด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นการทั่วไป รวมตลอดทั้งส่งเสริมและพัฒนางานด้านนิติวิทยาศาสตร์ให้ได้มาตรฐานสากล จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๖. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๑) พ.ศ. ๒๕๕๙ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖ เกี่ยวกับการโอนคดี) มีสาระสำคัญเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจของประธานศาลฎีกาให้มีอำนาจในการส่งโอนคดีไปศาลอื่นในกรณีที่อาจเกิดผลกระทบต่อประโยชน์ที่สำคัญอื่นของรัฐได้เมื่อโจทก์หรือจำเลยร้องขอหรือศาลที่คดีนั้นอยู่ระหว่างพิจารณาทำความเข้าใจเสนอต่อประธานศาลฎีกาขอให้โอนคดีไปศาลอื่น ถ้าประธานศาลฎีกาเห็นควรอนุญาต ก็ให้ส่งโอนคดีไปยังศาลตั้งที่ประธานศาลฎีการะบุไว้ โดยคำสั่งของประธานศาลฎีกาให้เป็นที่สุด (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๖)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากในปัจจุบันการพิจารณาพิพากษาคดีบางเรื่องอาจเกิดผลกระทบต่อประโยชน์อันสำคัญของรัฐ ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาและพิพากษาคดีของศาลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรกำหนดให้ประธานศาลฎีกามีอำนาจส่งโอนคดีไปยังศาลอื่นที่มีความเหมาะสมกว่าได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๗. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การอุทธรณ์ ในกรณีที่ตามคำพิพากษาจำเลยต้องรับโทษจำคุกหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น และจำเลยไม่ได้ถูกคุมขัง โดยกำหนดให้จำเลยจะยื่นอุทธรณ์ได้ต่อเมื่อแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่นอุทธรณ์ มิฉะนั้น ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ ทั้งนี้ ประธานศาลฎีกาอาจออกข้อบังคับกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแสดงตนของจำเลยก็ได้ ข้อบังคับนั้นเมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๙๘)

ทั้งนี้ มิให้ใช้บังคับแก่กรณีที่จำเลยได้รับการรอกการลงโทษจำคุก หรือรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาคืบแล้วแล้ว

๒. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การฎีกา โดยกำหนดให้ฎีกานั้น ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้น และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๙๘ มาตรา ๒๐๐ และมาตรา ๒๐๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๑๖)

๓. กำหนดให้บรรดาคดีที่ได้ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๔. กำหนดให้ประธานศาลฎีการักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่ได้กำหนดให้จำเลยต้องมาแสดงตนต่อศาลเมื่อประสงค์จะอุทธรณ์หรือฎีกา ส่งผลให้ศาลไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าจำเลยยังมีตัวตนอยู่หรือไม่ และเป็นการเปิดโอกาสให้จำเลยที่อยู่ระหว่างการหลบหนียังคงสามารถยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การอุทธรณ์และฎีกากรณีที่จำเลยซึ่งไม่ได้ถูกคุมขังเป็นผู้อุทธรณ์หรือฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๘. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาระสำคัญเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับบทบัญญัติในเรื่องการบังคับโทษปรับ การรอกการกำหนดโทษและรอกการลงโทษ และแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับโทษของผู้ใช้และผู้ถูกใช้ มีรายละเอียด ดังนี้

๑. การบังคับโทษปรับ

บทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับโทษปรับตามพระราชบัญญัตินี้ มี ๔ มาตรา ได้แก่ มาตรา ๒๙ มาตรา ๒๙/๑ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๐/๑ โดยมาตราที่เพิ่มขึ้นใหม่ คือมาตรา ๒๙/๑ เป็นการกำหนดวิธีการในการบังคับโทษปรับโดยยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้ต้องโทษปรับ และการขายทอดตลาดให้ชัดเจน ส่วนมาตราอื่นได้ปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑.๑ วิธีการบังคับโทษปรับ (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๙)

การบังคับเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าปรับตามคำพิพากษาของศาล ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๙ โดยกำหนดไว้สองวิธี ได้แก่ การยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเพื่อใช้ค่าปรับ และการกักขังแทนค่าปรับ มาตราดังกล่าวได้บัญญัติให้ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับและไม่ชำระค่าปรับภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลพิพากษา มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติถึงวิธีการเพื่อบังคับให้มีการชดใช้ค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลไว้ให้ผู้นั้นจะต้องถูกยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเพื่อใช้ค่าปรับ หรือมิฉะนั้นจะต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ จะเห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงวิธีการบังคับโทษปรับไว้เป็นลำดับ กล่าวคือ ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดดังกล่าว ให้ใช้วิธีการยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเพื่อใช้ค่าปรับ เสียก่อนเป็นลำดับแรก หากผู้ต้องโทษปรับไม่มีทรัพย์สินให้ยึดหรืออายัดดังกล่าว วิธีการในลำดับต่อมา จึงเป็นการกักขังแทนค่าปรับ อย่างไรก็ตาม ข้อความในตอนท้ายของมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งบัญญัติให้เป็นดุลพินิจของศาลถ้าเห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ต้องโทษปรับจะหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับ ศาลจะสั่งเรียกประกันหรือจะสั่งให้กักขังผู้นั้นแทนค่าปรับไปพลางก่อนก็ได้

นอกจากนี้ จะสังเกตเห็นว่า มาตรา ๒๙ ใช้ถ้อยคำว่า “อายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สิน” แตกต่างจากเดิมซึ่งบัญญัติเฉพาะการยึดทรัพย์สินเท่านั้น คำว่า “อายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สิน” ในที่นี้ หมายความว่า การอายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินตามความหมายของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งเป็นการบังคับเอาสิทธิเรียกร้องที่ผู้ต้องโทษปรับมีต่อบุคคลอื่นมาเพื่อชดใช้ชำระค่าปรับ คำว่า “อายัด” ในที่นี้ มิใช่การอายัดในความหมายของการยึดไว้ชั่วคราวหรือห้ามจำหน่ายจ่ายโอนตามที่เข้าใจกันโดยทั่วไป

สำหรับความในวรรคสองของมาตรา ๒๙ ที่บัญญัติห้ามมิให้นำความในมาตรา ๒๙ วรรคสอง มาใช้บังคับแก่การกักขังแทนค่าปรับตามมาตรานี้ หมายถึง ในการกักขังแทนค่าปรับ ศาลจะใช้อดุลพินิจตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง สั่งให้กักขังผู้กระทำความผิดไว้ในที่อาศัยของผู้นั้นเองหรือของผู้อื่นที่ยินยอมรับผู้นั้นไว้ หรือสถานที่อื่นที่อาจกักขังได้ เพื่อให้เหมาะสมกับประเภทหรือสภาพของผู้ถูกกักขังไม่ได้ หลักการนี้เป็นไปตามกฎหมายปัจจุบันที่ใช้บังคับอยู่ซึ่งไม่ได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้แต่อย่างใด

๑.๒ การยึดทรัพย์สินและการอายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเพื่อบังคับค่าปรับ (มาตรา ๔ เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๙/๑)

มาตรา ๒๙/๑ เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มขึ้นโดยพระราชบัญญัตินี้ เพื่อกำหนดถึงวิธีการในการยึดทรัพย์สินและการอายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งในการบังคับโทษปรับตามคำพิพากษาของศาล

ความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๙/๑ บัญญัติให้ในกรณีที่ผู้ต้องโทษปรับไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้นั้นเพื่อใช้ค่าปรับได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องรอให้พนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงานบังคับคดียื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ออกหมายดังกล่าว และศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีเอาแก่ทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของจำเลยให้ครอบคลุมจำนวนค่าปรับตามคำพิพากษาเต็มทั้งจำนวน โดยไม่จำเป็นต้องออกหมายเพื่อบังคับเอาแก่ทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเป็นรายการณ์ไป

เมื่อศาลออกหมายบังคับคดีตามความในมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่งแล้ว เจ้าพนักงานผู้มีบทบาทในการบังคับคดีในกรณีนี้ ได้แก่ เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้ง พนักงานอัยการและเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยความในวรรคสองของมาตรา ๒๙/๑ บัญญัติให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการบังคับคดี ซึ่งเป็นอำนาจที่สอดคล้องกับอำนาจของพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ รวมทั้ง มาตรา ๒๙/๑ ยังบัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจในการตรวจสอบหาทรัพย์สินของผู้ต้องโทษปรับเพื่อแจ้งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้ต้องโทษปรับ และขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากศาล หรือพนักงานอัยการ ทั้งนี้ การบังคับคดีตามมาตรา ๒๙/๑ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยมีให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ดำเนินการบังคับคดี ส่วนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการตรวจสอบหาทรัพย์สินของผู้ต้องโทษปรับโดยพนักงานอัยการเพื่อการบังคับคดีตามมาตรา ๒๙/๑ ให้ปฏิบัติตามที่กำหนดในข้อบังคับของอัยการสูงสุด

๑.๓ การกักขังแทนค่าปรับ (มาตรา ๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๐)

การกักขังแทนค่าปรับเป็นวิธีการเพื่อบังคับให้มีการชดใช้ค่าปรับอีกประการหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๙ โดยมีรายละเอียดของการใช้วิธีการกักขังแทนค่าปรับบัญญัติอยู่ในมาตรา ๓๐

มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ในการกักขังแทนค่าปรับ ให้ถืออัตราห้าร้อยบาทต่อหนึ่งวัน ซึ่งเป็นอัตราที่เพิ่มขึ้นจากเดิมที่กำหนดให้ใช้อัตราสองร้อยบาทต่อหนึ่งวัน โดยอัตราที่เพิ่มขึ้นนี้กำหนดขึ้นโดยเทียบเคียงกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและภาวะอัตราเงินเฟ้อของประเทศ ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ในการกำหนดอัตราการกักขังแทนค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา

ความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๓๐ กำหนดว่า ไม่ว่าในกรณีความผิดกระหนงเดียวหรือหลายกระหนง ห้ามกักขังเกินกำหนดหนึ่งปี เว้นแต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่สองแสนบาทขึ้นไป ศาลจะสั่งให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปีก็ได้ จำนวนค่าปรับที่ศาลจะพิพากษาให้กักขังแทนค่าปรับได้เกินกว่าหนึ่งปีนี้ได้กำหนดเพิ่มขึ้นจากเดิมที่กำหนดไว้ไม่เกินแปดหมื่นบาท เหตุที่พระราชบัญญัติฉบับนี้เพิ่มเป็นไม่เกินสองแสนบาทเพื่อให้เป็นไปตามสัดส่วนในการเพิ่มอัตราการกักขังแทนค่าปรับจากสองร้อยบาทต่อหนึ่งวันเป็นห้าร้อยบาทต่อหนึ่งวัน

ความในวรรคสามของมาตรา ๓๐ เป็นอีกวรรคหนึ่งที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัตินี้ โดยบัญญัติถึงการหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษาออกจากจำนวนเงินค่าปรับโดยให้ถืออัตราใหม่ คือ หักร้อยละต่อหนึ่งวัน จากเดิมที่ใช้อัตราสองร้อยละต่อหนึ่งวัน เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขอัตราการกักขังแทนค่าปรับตามวรรคก่อนนั่นเอง

สำหรับความในวรรคสองและวรรคสี่ของมาตรา ๓๐ ซึ่งบัญญัติให้นับวันเริ่มกักขังแทนค่าปรับโดยให้นับเป็นหนึ่งวันเต็มโดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนชั่วโมง และการปล่อยตัวผู้ต้องกักขังแทนค่าปรับในวันถัดจากวันที่ครบกำหนด หรือถ้านำเงินค่าปรับมาชำระครบแล้ว ให้ปล่อยตัวไปทันที เป็นข้อความตามกฎหมายเดิม

๑.๔ การทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ (มาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๐/๑ วรรคหนึ่ง)

การทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์เป็นมาตรการอย่างหนึ่งที่ศาลอาจนำมาใช้เพื่อทดแทนการบังคับให้ชดใช้ค่าปรับได้ตามมาตรา ๓๐/๑ ซึ่งบัญญัติให้ในกรณีที่ศาลพิพากษาปรับ ผู้ต้องโทษปรับซึ่งมิใช่นิติบุคคลและไม่มีเงินชำระค่าปรับอาจยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดีเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับได้ หรือถ้าความปรากฏแก่ศาลในขณะที่พิพากษาคดีว่าผู้ต้องโทษปรับรายใดอยู่ในเกณฑ์ที่จะทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ตามมาตรานี้ได้ และถ้าผู้ต้องโทษปรับยินยอม ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับก็ได้ ทั้งนี้ โดยการให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์นี้เป็นมาตรการที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีฐานะยากจนไม่มีเงินชำระค่าปรับ การให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ย่อมเป็นประโยชน์ต่อสังคมและตัวผู้ต้องโทษเอง มากกว่าการถูกกักขังแทนค่าปรับ อย่างไรก็ตาม การอนุญาตให้ทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ตามมาตรานี้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในบทบัญญัติมาตราดังกล่าว

๒. การรอกการลงโทษ (มาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖)

หลักการรอกการลงโทษตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีการแก้ไขให้ต่างจากเดิมที่สำคัญ คือ มีการรอกการลงโทษในกรณีที่ศาลจะลงโทษปรับได้ด้วย และได้ปรับปรุงเงื่อนไขการคุมความประพฤติให้ศาลมีดุลพินิจในการกำหนดให้เหมาะสมกับคดีแต่ละเรื่องแต่ละกรณีได้มากยิ่งขึ้น ดังนี้

๒.๑ การรอกการลงโทษ

มาตรา ๕๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเดิมก่อนการแก้ไขบัญญัติหลักเกณฑ์การรอกการลงโทษไว้ โดยให้ศาลพิจารณารอกการลงโทษได้เฉพาะในกรณีที่ศาลจะพิพากษาลงโทษจำคุก หากเป็นกรณีที่ศาลจะพิพากษาลงโทษอย่างอื่น เช่น โทษปรับ หรือกักขัง จะรอกการลงโทษไม่ได้ แต่พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญาที่ประกาศใช้ในระยะหลังมีบทบัญญัติความผิดซึ่งมีระวางโทษปรับสถานเดียวในระดับสูง ทำให้คดีที่ศาลเห็นว่าจำเลยยังไม่สมควรได้รับโทษ แต่ศาลกลับรอกการลงโทษไม่ได้ และหากจำเลยมีฐานะยากจนไม่มีเงินชำระค่าปรับอาจต้องถูกกักขังแทนค่าปรับแทน สำนักงานศาลยุติธรรมจึงเสนอให้แก้ไขหลักการรอกการลงโทษจากเดิมที่รอกการลงโทษได้เฉพาะโทษจำคุกเป็นรอกการลงโทษปรับได้ด้วย โดยมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการรอกการลงโทษกรณีรอกกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษจำคุก และกรณีรอกการลงโทษปรับไว้ในวรรคเดียวกัน

ในกรณีความผิดซึ่งมีโทษจำคุก ศาลจะรอการกำหนดโทษ หรือกำหนดโทษ แต่รอการลงโทษไว้ก่อนก็ได้ หากในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และเข้าเงื่อนไขที่ศาลจะรอการลงโทษได้ตามอนุมาตรา (๑) ถึง (๓) กล่าวคือ (๑) ผู้ที่จะถูกลงโทษไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือ (๒) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ (๓) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วเกินกว่าห้าปี แล้วมากระทำความผิดอีก โดยความผิดในครั้งหลังเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีความผิดซึ่งมีโทษปรับมาตรา ๕๖ กำหนดให้ศาลรอการลงโทษปรับได้ หากในคดีนั้นศาลจะลงโทษปรับ และเข้าเงื่อนไขที่ศาลจะรอการลงโทษได้ตามอนุมาตรา (๑) ถึง (๓) ดังกล่าวแล้ว

มาตรา ๕๖ วรรคสอง ได้บัญญัติถึงข้อเท็จจริงหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่ศาลจะใช้ในการพิจารณาว่าสมควรรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษให้จำเลยหรือไม่ ซึ่งได้แก่ อายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือการรู้สึกความผิด และพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น หรือเหตุอันสมควรปรานี โดยหากศาลเห็นสมควรให้รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ ศาลอาจพิพากษาว่าผู้นั้นมีความผิดแต่รอการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ ไม่ว่าจะ เป็นโทษจำคุกหรือปรับอย่างหนึ่งอย่างใดหรือทั้งสองอย่างภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้กำหนดแต่ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา

ในกรณีที่ศาลจะพิพากษาให้รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษตามมาตรานี้ ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าวของผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๕๖ วรรคสามด้วยหรือไม่ก็ได้ โดยผู้กระทำความผิดต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าวเป็นระยะเวลาตามที่ศาลกำหนดตามมาตรา ๕๖ ซึ่งศาลกำหนดได้เป็นระยะเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ศาลพิพากษา

๒.๒ เงื่อนไขคุ้มครองประพฤติดังกล่าว (มาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖)

เงื่อนไขคุ้มครองประพฤติดังกล่าวเป็นมาตรการที่ศาลจะนำมาใช้ในระหว่างการรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษเพื่อให้โอกาสจำเลยได้กลับตัว โดยมาตรา ๕๖ วรรคสาม กำหนดเงื่อนไขคุ้มครองประพฤติดังกล่าวไว้ ๑๐ ประการ ดังนี้

(๑) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือนตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ หรือจัดให้กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์

(๒) ให้ฝึกหัดหรือทำงานอาชีพอันเป็นกิจจะลักษณะ

(๓) ให้ละเว้นการคบหาสมาคมหรือการประพฤติดังกล่าวอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดในทำนองเดียวกันอีก

(๔) ให้ไปรับการบำบัดรักษาการติดยาเสพติดให้โทษ ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ หรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

(๕) ให้เข้ารับการฝึกอบรม ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

(๖) ห้ามออกนอกสถานที่อยู่อาศัย หรือห้ามเข้าในสถานที่ใดในระหว่างเวลาที่ศาลกำหนด ทั้งนี้ จะใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางด้วยก็ได้

(๗) ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเยียวยาความเสียหายโดยวิธีอื่นให้แก่ผู้เสียหายตามที่ผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายตกลงกัน

(๘) ให้แก้ไขฟื้นฟูหรือเยียวยาความเสียหายที่เกิดแก่ทรัพยากรธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อม หรือชดใช้ค่าเสียหายเพื่อการดังกล่าว

(๙) ให้ทำทัณฑ์บนโดยกำหนดจำนวนเงินตามที่ศาลเห็นสมควรว่าจะไม่ก่อเหตุร้าย หรือก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สิน

(๑๐) เงื่อนไขอื่น ๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดเพื่อแก้ไข ฟื้นฟู หรือป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดกระทำหรือมีโอกาสดำเนินการทำความผิดซ้ำอีก หรือเงื่อนไขในการเยียวยาผู้เสียหายตามที่เห็นสมควร

เงื่อนไขการคุมประพฤติดังกล่าว ศาลมีดุลพินิจในการพิจารณาเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม โดยหากภายหลังความปรากฏแก่ศาลตามคำขอของผู้กระทำความผิด ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้น พนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงานว่า พฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องแก่การควบคุมความประพฤติของผู้กระทำความผิดได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติมหรือเพิกถอนข้อหนึ่งข้อใดเสียก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขข้อใดตามที่กล่าวในวรรคสองที่ศาลยังมีได้กำหนดไว้เพิ่มเติมขึ้นอีกก็ได้ หรือถ้ามีการกระทำผิดทัณฑ์บนให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

๓. ผู้ใช้และผู้ถูกใช้ให้กระทำความผิด

พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีหลักการสำคัญประการหนึ่งเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องผู้ใช้และผู้ถูกใช้ให้กระทำความผิด โดยในเรื่องผู้ใช้ให้กระทำความผิดได้กำหนดให้เพิ่มโทษสำหรับการใช้ให้บุคคลบางประเภทไปกระทำความผิดซึ่งสมควรลงโทษผู้ใช้นักขึ้นตามมาตรา ๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๔ สำหรับในเรื่องผู้ถูกใช้ให้กระทำความผิด พระราชบัญญัตินี้ได้เพิ่มเติมให้มีบทบัญญัติให้อำนาจศาลลดโทษให้แก่ผู้ถูกใช้ให้กระทำความผิดที่ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดีตามมาตรา ๙ ซึ่งให้เพิ่มมาตรา ๘๕/๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ดังนี้

๓.๑ การใช้บุคคลบางประเภทให้กระทำความผิดซึ่งสมควรลงโทษผู้ใช้นักขึ้น (มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๔)

มาตรา ๘๔ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเดิมบัญญัติถึงผู้ใช้ให้กระทำความผิดในกรณีทั่วไปไว้ว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดไม่ว่าด้วยการใช้ บังคับ ชูเชิญ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริมหรือด้วยวิธีอื่นใด และกฎหมายได้แยกโทษสำหรับผู้ให้กระทำความผิดไว้เป็นสองกรณี คือ กรณีความผิดมิได้กระทำลง ไม่ว่าจะ เป็นเพราะผู้ถูกใช้ไม่ยอมกระทำ ยังไม่ได้กระทำหรือเหตุอื่นใด ผู้ใช้ต้องระวางโทษเพียงหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น อีกกรณีหนึ่ง คือ กรณีผู้ถูกใช้ได้กระทำความผิด ผู้ใช้ต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการ

หลักการที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดเพิ่มขึ้นจากเดิม คือ ในกรณีที่ผู้ถูกใช้ได้กระทำความผิด ถ้าผู้ถูกใช้นั้นเป็นบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพ ลูกจ้างหรือผู้ที่อยู่ใต้

บังคับบัญชาของผู้ใช้ ผู้ที่มีฐานะยากจน หรือผู้ต้องพึ่งพาผู้ใช้เพราะเหตุป่วยเจ็บ หรือไม่ว่าทางใด ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้ซึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับผู้นั้น

๓.๒ การลดโทษสำหรับผู้ถูกใช้ให้กระทำความผิดที่ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดี (มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕/๑)

มาตรา ๘๕/๑ กำหนดให้ศาลมีอำนาจลดโทษให้แก่ผู้ถูกใช้หรือผู้กระทำตามคำโฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิด ที่ได้ให้ข้อมูลสำคัญอันเป็นการเปิดเผยถึงการกระทำความผิดของผู้ใช้ให้กระทำความผิดหรือผู้โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิด และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินคดีแก่บุคคลดังกล่าว โดยศาลจะลดโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้

หลักการลดโทษสำหรับผู้ถูกใช้ให้กระทำความผิดที่ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดีตามมาตรา ๘๕/๑ นี้เป็นหลักการทำนองเดียวกันกับการลดโทษให้แก่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และเป็นประโยชน์ในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา ๑๐๐/๒ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๔. บทเฉพาะกาล (มาตรา ๑๐)

บทบัญญัติมาตรา ๓๐ แห่งประมวลกฎหมายอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่ผู้ที่ถูกกักขังแทนค่าปรับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับด้วย และเมื่อคำนวณระยะเวลาการกักขังแทนค่าปรับตามอัตราใหม่แล้ว หากปรากฏว่าผู้นั้นถูกกักขังมาจนครบหรือเกินระยะเวลาที่คำนวณได้ดังกล่าว หรือในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับไม่ถึงสองแสนบาทและผู้นั้นถูกกักขังมาเกินกำหนดหนึ่งปีแล้ว ให้ปล่อยตัวไปทันที

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่หลักเกณฑ์และวิธีการบังคับโทษปรับในเรื่องการยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเพื่อใช้ค่าปรับยังไม่ได้กำหนดไว้ และการกำหนดอัตราเงินในการกักขังแทนค่าปรับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป สมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติงานสามารถปฏิบัติได้ รวมทั้งกำหนดอัตราเงินในการกักขังแทนค่าปรับให้สอดคล้องกับค่าแรงขั้นต่ำและภาวะเศรษฐกิจ ส่วนบทบัญญัติว่าด้วยการรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษซึ่งเป็นวิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดที่ไม่ควรถูกส่งเข้าสู่ระบบเรือนจำ ยังไม่มีการนำมาใช้กับผู้ที่จะถูกลงโทษปรับรวมทั้งไม่เปิดโอกาสให้ผู้ที่เคยต้องโทษจำคุกแม้เพียงเล็กน้อยหรือมิใช่ผู้กระทำความผิดติดนิสสัยได้รับโอกาสในการรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ ทำให้มีผู้ต้องถูกจำคุกกระยะสั้นอยู่ในเรือนจำเป็นจำนวนมาก สมควรแก้ไขหลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ปัจจุบันมีการใช้ผู้ที่มีความอ่อนแอทางร่างกายหรือจิตใจ หรือผู้ที่อยู่ในภาวะจำยอมให้กระทำความผิดมากขึ้น ซึ่งไม่เพียงแต่สร้างความเสียหายให้แก่ผู้ที่เป็นเหยื่อของอาชญากรรม ยังทำให้ผู้ที่ถูกใช้ซึ่งไม่มีมูลเหตุจงใจในการกระทำความผิดมาก่อนต้องกระทำความผิดและได้รับโทษ ทั้งอาจต้องตกอยู่ในภยันตรายและได้รับความเดือดร้อนต่อตนเองและครอบครัว สมควรกำหนดให้ผู้ใช้ในกรณีดังกล่าวต้องรับโทษหนักขึ้น และให้มีมาตรการลดโทษแก่ผู้ถูกใช้หรือผู้กระทำตามคำโฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิดที่ได้เปิดเผยข้อมูลสำคัญจนสามารถดำเนินคดีกับผู้ให้หรือผู้โฆษณาหรือประกาศดังกล่าวด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

ประมวลกฎหมายอาญา(ฉบับที่ 25)

กฎหมาย
ใหม่
volume 20

อะไรแก้ - อะไรเพิ่มบ้าง?

มาตรา 29

สามารถ**อายัดสิทธิ**
เรียกร้องเพื่อชำระค่าปรับได้

มาตรา 30

เพิ่มอัตราหักชงแทนค่าปรับ
เป็นวันละ **500 บาท**

มาตรา 30/1

ศาลมีคำสั่งให้ผู้ต้องโทษ
ทำงานบริการสังคม
แทนค่าปรับเองได้

มาตรา 56

ผู้มีสิทธิได้รับการรอกการลงโทษจาก
3 ปี เป็น 5 ปี
และเปิดโอกาสให้โทษปรับ
รอกการลงโทษได้

มาตรา 56
วรรคสอง

เพิ่มเงินไชคุมประพฤติ
ที่ศาลมีสิทธิเลือก
จาก 5 ช้อเป็น 10 ช้อ

มาตรา 29/1

วิธีการยึดทรัพย์สินเพื่อชำระค่าปรับให้นำ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
ภาคบังคับคดีมาใช้

มาตรา 85/1

ผู้ถูกใช้หรือผู้กระทำตามคำโฆษณา
ถ้าให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์
อย่างต่อเนื่องต่อการดำเนินคดี ศาลจะลงโทษ
ผู้นั้นสำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้

มาตรา 84
วรรคสาม

เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้ใช้กึ่งหนึ่ง หากผู้ถูกใช้เป็น
- บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี
- ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพ
- ลูกจ้างหรือผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้ใช้
- ผู้ที่มีฐานะยากจน หรือ ผู้ต้องพึ่งพาผู้ใช้

๙. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๑) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๑) พ.ศ. ๒๕๕๙ (แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับความผิดทางอาญา) มีสาระสำคัญดังนี้

๑. กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ไม่ยื่นบัญชีที่มีการรับรองตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๙ เป็นความผิดซึ่งต้องรับโทษตามมาตรา ๓๕ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๕)

๒. กำหนดให้ผู้ที่กระทำโดยเจตนาแจ้งความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือขอคืนภาษีอากรเป็นความผิดที่ต้องรับโทษตามมาตรา ๓๗ (มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗)

๓. ปรับเพิ่มอัตราโทษสำหรับกรณีไม่ยื่นรายการเพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรให้สูงขึ้น โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน (มาตร ๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗ ทวิ)

๔. กำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือวิธีอื่นใดทำนองเดียวกัน ต้องได้รับโทษตามมาตรา ๙๐/๔ (มาตร ๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙๐/๔ (๖))

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่บทลงโทษทางอาญาตามประมวลรัษฎากรยังไม่ครอบคลุมถึงกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลไม่ยื่นบัญชีที่มีการรับรองพร้อมกับยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีหรือกระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกันเพื่อขอคืนภาษีอากร อีกทั้งอัตราโทษสำหรับความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงภาษีอากรยังไม่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดอาญาดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

“ เลี่ยงภาษี มีโทษปรับ ”

ผู้ใดเจตนากระทำการตามลักษณะต่อไปนี้

เพื่อหลีกเลี่ยง , พยายามหลีกเลี่ยง , หรือขอคืนภาษีอากร ถือว่ามีความผิด

แจ้งข้อความเท็จ

ให้ถ้อยคำเท็จ

ตอบคำถาม
ด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ

นำพยานหลักฐานเท็จ
มาแสดง

ฉ้อโกง
หรือใช้อุบาย

วิธีการอื่นใด
ในทำนองเดียวกัน

บทลงโทษ

ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 7 ปี

ปรับตั้งแต่ 2,000 - 200,000 บาท

ผู้ใดเจตนาไม่ยื่นรายการที่ต้องยื่น
เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะดังกล่าว

ต้องระวางโทษ
จำคุก ไม่เกิน 1 ปี

หรือ

ปรับไม่เกิน
200,000 บาท

หรือ

ทั้งจำทั้งปรับ

๑๐. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบัญชีอัตราภาษีเงินได้ สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล โดยปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลจากอัตราร้อยละ ๓๐ ของกำไรสุทธิของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เป็นอัตราร้อยละ ๒๐ ของกำไรสุทธิของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล (แก้ไขเพิ่มเติม (ก) ของ (๒) สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลของบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายหมวด ๓ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร) (มาตรา ๓)

๒. กำหนดให้การลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลตามมาตรา ๓ ให้ใช้บังคับสำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งรอบระยะเวลาบัญชีเริ่มในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป (มาตรา ๔)

๓. กำหนดให้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรที่ถูกยกเลิกหรือแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปเฉพาะในการปฏิบัติจัดเก็บภาษีอากรที่ค้างอยู่หรือที่พึงชำระก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีที่ยังค้างอยู่ดำเนินการต่อไปได้จนแล้วเสร็จ (มาตรา ๕)

๔. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๖)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่เป็นการสมควรปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีจากกำไรสุทธิ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๑๑. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๓) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ (มาตรการปรับปรุงการยกเว้นเงินได้จากการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทน) มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดให้เงินได้จากการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม เฉพาะเงินได้จากการโอนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมาย ในส่วนที่ไม่เกินยี่สิบล้านบาทต่อบุตรหนึ่งคนตลอดปีภาษีนั้นเป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๒ (๒๖))

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่มาตรา ๔๒ (๒๖) แห่งประมวลรัษฎากรได้กำหนดให้เงินได้จากการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทน ให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมายซึ่งไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม เฉพาะในส่วนที่ไม่เกินยี่สิบล้านบาท เป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษี แต่บทบัญญัตินี้ยังไม่ชัดเจนว่า เงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นในส่วนที่ไม่เกินยี่สิบล้านบาทนั้น ให้ใช้บังคับแก่กรณีการโอนให้แก่บุตรชอบด้วยกฎหมายแต่ละคน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา ๔๒ (๒๖) แห่งประมวลรัษฎากร เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมการกำหนดเกี่ยวกับจำนวนบุตรสำหรับเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีในกรณีดังกล่าว ให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๙)

๑๒. พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติควบคุมการขอทาน พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาระสำคัญดังนี้

๑. กำหนดให้มีคณะกรรมการควบคุมการขอทาน ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่งจำนวนสิบสามคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนไม่เกินแปดคนเป็นกรรมการ โดยมีอธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเป็นกรรมการและเลขานุการ และข้าราชการของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ มีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ ๆ คือการเสนอนโยบายและมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมการขอทานและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ทำการขอทาน แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการขอทาน รวมทั้งการดำเนินการกับผู้แสวงหาประโยชน์จากการขอทานต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา รวมทั้งเสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีให้มีหรือปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมการขอทานและคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ทำการขอทาน โดยกำหนดให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการทำหน้าที่ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการดังกล่าว (มาตรา ๖ - ๑๒)

๒. กำหนดห้ามบุคคลใดทำการขอทาน โดยกำหนดลักษณะที่ถือว่าเป็นการขอทาน และกำหนดโทษแก่ผู้ซึ่งฝ่าฝืน (มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๙)

๓. กำหนดให้การแสดงความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นดนตรีหรือการแสดงอื่นใด เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินหรือทรัพย์สินจากผู้ชมหรือผู้ฟัง การขอเงินหรือทรัพย์สินกันฐานญาติมิตร หรือการเรียกรไถตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียกรไถ ไม่ถือว่าเป็นการขอทานตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยให้ผู้ซึ่งประสงค์จะเป็นผู้แสดงความสามารถแจ้งเพื่อเป็นผู้แสดงความสามารถตามระเบียบที่คณะกรรมการควบคุมการขอทานกำหนด และเมื่อจะแสดงความสามารถในพื้นที่ใด ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นในเขตพื้นที่ที่จะแสดงความสามารถ

นอกจากนี้ ยังกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นในเขตพื้นที่ประกาศเป็นการทั่วไป เพื่อกำหนดเขตพื้นที่หรือสถานที่ใดอันเป็นที่สาธารณะ วันเวลา การใช้อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใด ให้ใช้ในการแสดงความสามารถ (มาตรา ๑๓ วรรคสาม และมาตรา ๑๔)

๔. กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง ไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อทำการคัดกรองและหากการคัดกรองพบว่า ผู้ทำการขอทานเป็นเด็ก หญิงมีครรภ์ ผู้สูงอายุ คนวิกลจริต คนพิการหรือทุพพลภาพ ที่ต้องดำเนินการตามกฎหมาย เฉพาะ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายเฉพาะเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป แต่หากการคัดกรองปรากฏว่า ผู้ทำการขอทานไม่ใช่บุคคลดังกล่าว แต่เป็นบุคคลทั่วไปซึ่งไม่สามารถประกอบอาชีพได้ ไม่มีญาติมิตรอุปการะเลี้ยงดู และไม่มีทางเลี้ยงชีพอย่างอื่น หรืออยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้ผู้ทำการขอทานผู้นั้นเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิต และในกรณีผู้ทำการขอทานยอมปฏิบัติตามการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายเฉพาะหรือยอมอยู่ในสถานคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิต ให้ผู้ทำการขอทานผู้นั้นพ้นจากความผิด (มาตรา ๑๕ - ๑๘)

๕. กำหนดโทษผู้ทำการขอทานโดยฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง และกำหนดโทษในกรณีผู้ทำการขอทานได้ยอมเข้ารับการคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตแล้ว แต่ต่อมาไม่ยอมรับการคุ้มครอง

และพัฒนาคุณภาพชีวิตและได้ออกไปจากสถานคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยไม่ได้รับอนุญาต (มาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐)

๖. กำหนดโทษแก่ผู้ให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้ผู้ซึ่งทำการขอลาออกไปจากสถานคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยไม่ได้รับอนุญาตอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ และกำหนดให้ต้องระวางโทษหนักขึ้น หากการกระทำความผิดดังกล่าวได้กระทำโดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เชือดว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยมีหรือใช้อาวุธ (มาตรา ๒๑)

๗. กำหนดโทษแก่ผู้แสวงหาประโยชน์จากผู้ทำการขอลาโดยการจ้างวาน สนับสนุนยุยงส่งเสริม หรือกระทำด้วยวิธีการอื่นใดให้ผู้อื่นทำการขอลา และกำหนดให้ต้องระวางโทษหนักขึ้น ถ้าเป็นการกระทำตามที่กำหนด (มาตรา ๒๒)

๘. กำหนดอัตราโทษสำหรับความผิดที่ทำให้ทำการเปรียบเทียบได้ (มาตรา ๒๓)

๙. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และประกาศจัดตั้งสถานคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๗)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่พระราชบัญญัติควบคุมการขอลา พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว บทบัญญัติเกี่ยวกับการสงเคราะห์ผู้ทำการขอลาตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน สมควรให้มีการจัดระเบียบเกี่ยวกับการคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ทำการขอลา การควบคุมการขอลา และแยกผู้แสดงความสามารถออกจากผู้ทำการขอลา ทั้งนี้ เพื่อเป็นการแก้ปัญหาสังคมและคุ้มครองสวัสดิภาพของบุคคลให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อีกทั้งสมควรกำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ซึ่งหาประโยชน์จากความไม่สมประกอบทางร่างกาย ความอ่อนด้อยทางสติปัญญา หรือสภาพจิตใจของบุคคลอื่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

เจาะลึก พ.ร.บ.ควบคุมขอทาน

พฤติกรรมแบบไหน
ถือว่า
เป็น**ขอทาน**?

1. ขอเงินจากคนอื่นเพื่อเลี้ยงชีพ

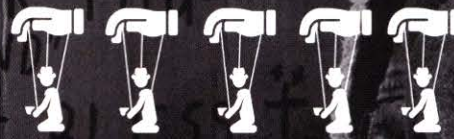
2. ทำให้คนอื่นสงสาร เพื่อขอเงิน

นักแสดงเปิดหมวก ได้รับผลกระทบหรือไม่?

การแสดงความสามารถ เพื่อให้ได้เงินจากผู้ชมหรือผู้ฟัง หรือการขอเงินระหว่างญาติมิตร ไม่ถือว่าเป็นการขอทาน ตามพระราชบัญญัตินี้

จะแสดงเปิดหมวก
ต้องทำอะไร?

คนแสดงเปิดหมวก ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่
ในเขตพื้นที่นั้นเพื่อออก**ใบรับแจ้ง**
ไว้เป็นหลักฐาน

หากินกับขอทาน มีความผิด?

ใครแสวงหาผลประโยชน์จากขอทานโดยการ
'ใช้ จ้างวาน สนิบสนุนส่งเสริม'
หรือกระทำการใดๆให้ผู้อื่นขอทาน มีโทษ
ทั้ง**จำและปรับ**

🔗 “เป็นขอทาน มีโอกาสโดนจับหรือไม่?”

เมื่อเจ้าหน้าที่พบเห็น**ขอทาน** ให้ควบคุมตัวส่งสถานคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตเพื่อคัดกรองในเบื้องต้น

1. หากเป็น **คนพิการ คนท้อง เด็ก คนสูงอายุ คนวิกลจริต** ให้ส่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายเฉพาะ
2. หากไม่สามารถประกอบอาชีพได้ ไม่มีญาติเลี้ยงดู และอยู่ในภาวะยากลำบาก ให้สถานคุ้มครองฯ รับเข้าพัฒนาคุณภาพชีวิตต่อไป

๑๓. พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. ขอบเขตการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ พระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมการประกอบกิจการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ซึ่งได้แก่ โค กระบือ แพะ แกะ สุกร นกกระทา ไก่ เป็ด ห่าน และสัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อให้ประชาชนได้บริโภคเนื้อสัตว์ที่ถูกต้องอนามัย

๒. คณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์

๒.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการขนส่งทางบก อธิบดีกรมการค้าภายใน อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมอนามัย เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และนายกสัตวแพทยสภา เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ในด้านการค้า การลงทุน การตลาด การเลี้ยงสัตว์ หรือการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แต่งตั้งจำนวนไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ โดยมีอธิบดีกรมปศุสัตว์เป็นกรรมการและเลขานุการ

๒.๒ กำหนดให้คณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์มีอำนาจหน้าที่ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการกำหนดมาตรการเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ได้มาตรฐาน ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในการออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ กำกับดูแลการอนุญาตและการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ และแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

๓. การกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบกิจการฆ่าสัตว์สามารถปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ได้ จึงกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์โดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดชนิดของสัตว์ กำหนดประเภทของโรงฆ่าสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้ง เนื้อที่ แพนผัง และการก่อสร้างโรงฆ่าสัตว์ ซึ่งต้องมีโรงพักสัตว์ กำหนดวันและเวลาฆ่าสัตว์ วันและเวลาเปิดและปิดโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และมาตรฐานเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์หรือการชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์ที่ถูกสุขลักษณะ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์เพื่อให้ถูกต้องตามสุขลักษณะ การจัดให้มีการรวบรวมหรือกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ รวมถึงการจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญ และป้องกันการระบาดของโรคติดต่อหรือโรคระบาดจากสัตว์ และสุขลักษณะของผู้ปฏิบัติงานในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และมาตรฐานการขนส่งสัตว์ไปยังโรงฆ่าสัตว์ และการขนส่งเนื้อสัตว์จากโรงฆ่าสัตว์ไปยังสถานที่ชำแหละและตัดแต่ง

เนื้อสัตว์หรือจำหน่ายเนื้อสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดเก็บข้อมูลของสัตว์ที่เข้าสู่โรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ที่ออกจากโรงฆ่าสัตว์เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบย้อนกลับและเรียกคืนเนื้อสัตว์ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียน การเพิกถอนการขึ้นทะเบียน และคุณสมบัติของบุคคล ซึ่งจะได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานตรวจโรคสัตว์ โดยสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไข ให้แตกต่างกันได้ตามชนิดของสัตว์และประเภทของโรงฆ่าสัตว์

๔. การยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ กำหนดให้ผู้ประสงค์จะประกอบกิจการฆ่าสัตว์ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อนายทะเบียน พร้อมด้วยแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ซึ่งอย่างน้อยต้องมี วัน เดือน ปี ที่ประสงค์จะเริ่มประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ชื่อและที่อยู่ของผู้ขอรับใบอนุญาต (ในกรณีที่ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนิติบุคคลจะต้องยื่นเอกสารแสดงการเป็นนิติบุคคลด้วย) สถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการดำเนินการฆ่าสัตว์

๕. การพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์

๕.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัด เพื่อพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ โดยในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมควบคุมโรค ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมอนามัย ผู้แทนสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร และผู้อำนวยการเขตของพื้นที่ที่ระบุในคำขอรับใบอนุญาต เป็นกรรมการ ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ ทรพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท้องถิ่นจังหวัด นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของพื้นที่ที่ระบุในคำขอรับใบอนุญาต และผู้แทนหอการค้าจังหวัด เป็นกรรมการ โดยมีนายทะเบียนเป็นกรรมการ และเลขานุการ

๕.๒ เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตและตรวจสอบคำขอ แผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ รวมทั้งเอกสารและหลักฐานว่าถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัด เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนงานดังกล่าว โดยคณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัดจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอจากนายทะเบียน

๕.๓ เมื่อได้ดำเนินการก่อสร้างโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ และติดตั้งเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องแจ้งให้คณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัดตรวจสอบว่าได้ก่อสร้างตามแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ได้รับความเห็นชอบหรือไม่ ซึ่งในกรณีที่ปรากฏว่าโรงฆ่าสัตว์หรือโรงพักสัตว์ไม่เป็นไปตามแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ได้รับความเห็นชอบ คณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัดย่อมมีอำนาจสั่งให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องได้ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่าโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์เป็นไปตามแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ได้รับความเห็นชอบ หรือกรณีเห็นว่าโรงฆ่าสัตว์หรือโรงพักสัตว์ที่ก่อสร้างแล้วเสร็จไม่สามารถแก้ไขหรือ

ปรับปรุงให้เป็นไปตามแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ได้รับความเห็นชอบได้ ให้เสนอความเห็นต่อผู้อนุญาตเพื่อพิจารณาต่อไป

๖. การพิจารณาคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ กำหนดให้อธิบดีกรมปศุสัตว์ หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายเป็นผู้พิจารณาคำขอรับใบอนุญาตและออกใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ โดยเมื่ออธิบดีกรมปศุสัตว์หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายได้รับความเห็นจากคณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ประจำจังหวัดแล้ว จะต้องพิจารณาคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นดังกล่าว

๗. ใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ กำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุห้าปีนับแต่วันออกใบอนุญาต และกำหนดให้การขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต และกำหนดให้ใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์สามารถโอนให้แก่บุคคลอื่นได้เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต ส่วนกรณีที่ได้รับใบอนุญาตตายก็ให้โอนไปเป็นของทายาทได้ โดยมีหนังสือแสดงความจำนงและแจ้งชื่อของทายาทที่จะประกอบกิจการแทนให้นายทะเบียนทราบภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับใบอนุญาตตาย ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย เสียหาย หรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่สูญหาย เสียหาย หรือถูกทำลาย และกำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของผู้อนุญาต ในกรณีที่มิได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการฆ่าสัตว์ หรือต่ออายุใบอนุญาต หรือโอนใบอนุญาต ต่อคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต โดยกำหนดให้คณะกรรมการจะต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

๘. การเลิกประกอบกิจการฆ่าสัตว์ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะเลิกประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบเป็นหนังสือไม่น้อยกว่าหกสิบวันก่อนเลิกประกอบกิจการ และต้องส่งคืนใบอนุญาตแก่นายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ โดยต้องทำความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ให้อยู่ในสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชนหรือสิ่งแวดล้อมที่อยู่บริเวณใกล้เคียงก่อนการเลิกประกอบกิจการ หากผู้รับใบอนุญาตมิได้ดำเนินการดูแลทำความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ตามที่กำหนดไว้ให้นายทะเบียนหรือผู้ที่นายทะเบียนมอบหมายมีอำนาจเข้าดำเนินการแทน โดยผู้รับใบอนุญาตต้องชดเชยค่าใช้จ่ายที่ใช้ดำเนินการ รวมทั้งกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นอายุหรือมิได้รับการต่ออายุใบอนุญาต ผู้รับใบอนุญาตยังคงมีหน้าที่ต้องทำความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์เช่นเดียวกัน

๙. พนักงานตรวจโรคสัตว์ กำหนดให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการแต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์สำหรับโรงฆ่าสัตว์ประเภทที่ได้รับการกำหนดให้เป็นโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ในประเทศที่ตั้งอยู่ภายในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น และให้อธิบดีแต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์สำหรับโรงฆ่าสัตว์ประเภทที่ได้รับการกำหนดให้เป็นโรงฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออก โดยจะต้องแต่งตั้งจากผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ หรือบุคคลซึ่งผ่านการศึกษาอบรมด้านการตรวจโรคสัตว์และการตรวจเนื้อสัตว์ตามหลักสูตรที่กรมปศุสัตว์หรือสัตวแพทย์สภาให้การรับรองและได้ขึ้นทะเบียนไว้กับกรมปศุสัตว์ เพื่อให้การตรวจสอบและควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ดำเนินการโดยบุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว

๑๐. การฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์

๑๐.๑ กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ต้องแจ้งชนิดและจำนวน สัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่น และในกรณีเป็นการ ฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ด้วย รวมทั้งต้องเสียอากรการฆ่าสัตว์ โดยต้อง นำสัตว์ไปยังโรงพักสัตว์ และจะต้องฆ่าสัตว์นั้นในโรงฆ่าสัตว์ตามหลักฐานการรับแจ้งที่พนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด

๑๐.๒ ก่อนการฆ่าสัตว์ต้องให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจสัตว์นั้นก่อน ในกรณีที่มีเหตุ อันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะ ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์ นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ เมื่อได้ตรวจพิสูจน์แล้วพบว่าสัตว์นั้นไม่เป็นโรค ไม่มีสารตกค้างที่เป็นอันตราย ต่อผู้บริโภค หรือมีความเหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีคำสั่ง ให้ฆ่าสัตว์นั้นได้ แต่ถ้าปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรคหรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือ มีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์สั่งให้งดการฆ่าสัตว์ และแจ้งต่อพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้คืนเงินอากรการฆ่าสัตว์แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์ นั้น และกรณีที่เกิดโรคระบาดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรคระบาด ให้พนักงานตรวจโรค สัตว์ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

๑๐.๓ เมื่อฆ่าสัตว์แล้ว พนักงานตรวจโรคสัตว์จะต้องมีการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้น ก่อนที่จะนำออกจากโรงฆ่าสัตว์ หากปรากฏในภายหลังว่าสัตว์ที่ฆ่าเป็นโรค มีสารตกค้างหรือเป็น อันตราย ที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงาน ตรวจโรคสัตว์มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน หรือสั่งให้จัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่เหมาะสม สำหรับการบริโภคก่อนได้ โดยผู้ที่แจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ต้องเสีย ค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ด้วย

๑๑. การจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะจำหน่าย เนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า สามารถนำเนื้อสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมิได้ชำแหละไปให้ พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจ หรือในกรณีที่ไม่สามารถนำเนื้อสัตว์ไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจได้ จะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ โดยต้องเสียค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่าย เนื้อสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่าด้วย

๑๒. การชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ กำหนดห้ามการชำแหละ และตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่มีได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

๑๓. การจำหน่ายเนื้อสัตว์ กำหนดห้ามจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่าที่มีได้รับการรับรอง ให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

๑๔. การฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์

๑๔.๑ กำหนดห้ามฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ เว้นแต่ท้องที่ที่ไม่มี โรงฆ่าสัตว์หรือกรณีที่มีเหตุผลสมควรเป็นพิเศษ ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ กำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์มีอำนาจประกาศให้ท้องที่ดังกล่าวเป็นท้องที่ที่ได้รับยกเว้น ให้ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ได้เป็นครั้งคราว โดยผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่าย เนื้อสัตว์ในท้องที่ที่ได้รับยกเว้นให้ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ได้ ต้องแจ้งให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มาตรวจ

โรคสัตว์ก่อนการฆ่า และต้องแจ้งชนิดและจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่น รวมทั้งต้องเสียอากรการฆ่าสัตว์ด้วย และให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจโรคสัตว์ก่อนการฆ่า ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ เมื่อได้ตรวจพิสูจน์แล้วพบว่าสัตว์นั้นไม่เป็นโรค ไม่มีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีความเหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีคำสั่งให้ฆ่าสัตว์นั้นได้ แต่ถ้าปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์สั่งให้งดการฆ่าสัตว์และแจ้งต่อพนักงานท้องถิ่นให้คืนเงินอากรการฆ่าสัตว์แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น และกรณีที่เกิดโรคระบาดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรคระบาด ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

๑๔.๒ เมื่อฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์แล้ว ต้องให้พนักงานตรวจโรคสัตว์รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้นก่อนที่จะนำออกจากสถานที่ทำการฆ่าสัตว์ หากปรากฏในภายหลังว่าเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ฆ่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน หรือสั่งให้จัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคก่อนได้ โดยผู้ที่แจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ดังกล่าวต้องเสียค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ด้วย

๑๕. อากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ และค่าใช้จ่ายของพนักงานตรวจโรคสัตว์ กำหนดให้ผู้ที่แจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ผู้ที่แจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ และผู้ที่แจ้งความประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า ต้องเสียค่าเบี่ยเลี้ยง ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามอัตราที่อธิบดีกำหนดด้วยความเห็นชอบของกระทรวงการคลังโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ส่วนการชำระและการเบิกจ่ายค่าเบี่ยเลี้ยงและค่าพาหนะดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา การชำระอากรการฆ่าสัตว์ การคืนเงินอากรการฆ่าสัตว์ การชำระค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา และอากรการฆ่าสัตว์และค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ที่เรียกเก็บในเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใด ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

๑๖. การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต

๑๖.๑ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ เงื่อนไข และมาตรฐานเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์หรือการชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์ที่ถูกสุขลักษณะหรือกฎกระทรวงที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ และกฎกระทรวงที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดเก็บข้อมูลของสัตว์ที่เข้าสู่โรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ที่ออกจากโรงฆ่าสัตว์ พนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตหยุดประกอบกิจการการฆ่าสัตว์ไว้เป็นการชั่วคราว และให้ผู้รับใบอนุญาตดำเนินการตามความจำเป็นเพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุแห่งอันตรายดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนดก็ได้ หากผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวต่อผู้อนุญาตและ

ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ โดยมีกำหนดเวลาครั้งละไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่แจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ

๑๖.๒ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตฝ่าฝืนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตเคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตและได้กระทำการอันเป็นเหตุให้ต้องถูกพักใช้ใบอนุญาตอีกภายในหนึ่งปี ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

๑๖.๓ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง คณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการถือเป็นที่สุด

๑๖.๔ ผู้รับใบอนุญาตที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องทำความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ให้อยู่ในสภาพที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชนหรือสิ่งแวดล้อมที่อยู่บริเวณใกล้เคียงให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

๑๗. พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อควบคุมการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑๗.๑ เข้าไปในสถานที่ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นสถานที่ฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ โดยไม่ได้รับอนุญาต เข้าไปในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ที่ได้รับใบอนุญาตในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้นเพื่อตรวจสอบและควบคุมให้การปฏิบัติเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

๑๗.๒ เข้าไปในสถานที่ฆ่าและตัดแต่งเนื้อสัตว์ในเวลาทำการของสถานที่นั้น หรือจำหน่ายเนื้อสัตว์เพื่อตรวจสอบและควบคุมให้การปฏิบัติเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ สั่งให้หยุดยานพาหนะที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิด

๑๗.๓ เข้าไปในยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งสัตว์หรือเนื้อสัตว์ เพื่อตรวจสอบมาตรฐานการขนส่งสัตว์ไปยังโรงฆ่าสัตว์และการขนส่งเนื้อสัตว์จากโรงฆ่าสัตว์ไปยังสถานที่จำหน่ายหรือเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิด

๑๗.๔ ยึดหรืออายัดเนื้อสัตว์ เอกสารหลักฐาน ยานพาหนะ หรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดี

๑๗.๕ มีหนังสือเรียกผู้รับใบอนุญาต ผู้ฆ่าและและตัดแต่งเนื้อสัตว์ ผู้จำหน่ายเนื้อสัตว์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินคดี

๑๗.๖ จับกุมบุคคลที่กระทำความผิดซึ่งหน้าตามพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๑๘. บทกำหนดโทษ

๑๘.๑ กำหนดโทษแก่ผู้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ หรือคณะอนุกรรมการ หรือคณะกรรมการพิจารณาแผนงานการประกอบกิจการฆ่าสัตว์

ประจำจังหวัดที่นำมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณา ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๒ กำหนดโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และมาตรฐานการขนส่งสัตว์ไปยังโรงฆ่าสัตว์และการขนส่งเนื้อสัตว์จากโรงฆ่าสัตว์ไปยังสถานที่ชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์หรือจำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๓ กำหนดโทษแก่ผู้ประกอบการฆ่าสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือผู้ชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่ไม่ได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ หรือผู้ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๔ กำหนดโทษแก่ผู้รับใบอนุญาตที่ไม่แสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ โรงฆ่าสัตว์ของตน หรือทายาทหรือผู้จัดการมรดกที่ไม่แสดงความจำนงและแจ้งชื่อของทายาทที่จะประกอบกิจการแทนแก่นายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับใบอนุญาตตาย หรือผู้รับใบอนุญาตที่ไม่ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสูญหาย เสียหาย หรือถูกทำลาย หรือผู้รับใบอนุญาตที่ไม่ส่งคืนใบอนุญาตแก่นายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ ให้ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

๑๘.๕ กำหนดโทษแก่ผู้รับใบอนุญาตที่ไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่กำหนดวันและเวลาฆ่าสัตว์ วันและเวลาเปิดและปิดโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ หรือไม่แจ้งเลิกประกอบกิจการให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันก่อนเลิกประกอบกิจการ ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๖ กำหนดโทษแก่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกของผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตที่มีหน้าที่ต้องทำความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์แต่ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าว ให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่พระราชบัญญัตินี้หรือที่นายทะเบียนกำหนด ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๗ กำหนดโทษแก่ผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์แต่ไม่แจ้งชนิดและจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันเวลาที่ฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ที่ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตามหลักฐานการรับแจ้งที่พนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ออกให้ หรือผู้ที่ประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยไม่ได้ถูกฆ่าแต่ไม่นำเนื้อสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมิได้ชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์ไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจ ให้ต้องระวางโทษปรับเรียงตามรายตัวของสัตว์แต่ละประเภท

๑๘.๘ กำหนดโทษแก่ผู้รับใบอนุญาตที่ฆ่าสัตว์เกินจำนวนสัตว์ที่ได้แจ้งไว้ ให้ต้องระวางโทษปรับเรียงตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่าเกินจำนวนตามอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๖๐

๑๘.๙ กำหนดโทษแก่ผู้ให้นำสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์หรือโรงพักสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานตรวจโรคสัตว์ หรือผู้ที่น่าเนื้อสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานตรวจโรคสัตว์จะรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้น หรือผู้ที่จำหน่ายเนื้อสัตว์ที่ไม่ได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือผู้ที่ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์แล้วนำเนื้อสัตว์ออกจากสถานที่ที่ฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานตรวจโรคสัตว์จะรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้น หรือผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานตรวจโรคสัตว์ที่สั่งให้งด

การฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาด หรือเป็นโรค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๑๐ กำหนดโทษแก่ผู้ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์โดยไม่แจ้งชนิด และจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันเวลาที่จะฆ่าสัตว์ และสถานที่ฆ่าสัตว์ และฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานตรวจโรค สัตว์ที่สั่งให้งดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้น เป็นโรคระบาด หรือเป็นโรค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๑๑ กำหนดโทษแก่ผู้ต่อสู้หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือ พนักงานตรวจโรคสัตว์ ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ และกำหนดโทษแก่ผู้ไม่อำนวยความสะดวกตามสมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน เจ้าหน้าที่หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับ ไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๘.๑๒ กำหนดให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ได้ในกรณีความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวหรือโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี

๑๙. บทเฉพาะกาล กำหนดไว้เพื่อให้สามารถดำเนินการบังคับใช้กฎหมายได้โดยไม่หยุดชะงัก ดังนี้

๑๙.๑ กำหนดให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ซึ่งได้รับแต่งตั้งไว้แล้วตามพระราชบัญญัติควบคุม การฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไป จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งการแต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

๑๙.๒ กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตหรือการอนุญาตที่ได้ให้ไว้แล้วตามพระราชบัญญัติ ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และยังมีผลใช้บังคับในวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับเป็นใบอนุญาตหรือการอนุญาตที่ได้ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยกำหนดให้ใบอนุญาต ดังกล่าวมีอายุห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๑๙.๓ กำหนดให้บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

๑๙.๔ กำหนดให้กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติ ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ และคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๒๐. อัตราอากรและค่าธรรมเนียม กำหนดอัตราอากรและค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน

๒๑. มาตรการรักษาการ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ซึ่งใช้บังคับมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีสาระสำคัญและรายละเอียดบางประการไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน โดยเฉพาะหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ยังขาดเอกภาพ และระบบการควบคุมและตรวจสอบสุขอนามัยในกระบวนการฆ่าสัตว์ยังไม่ได้มาตรฐานและไม่ครอบคลุมถึงกระบวนการขนส่งเนื้อสัตว์ ดังนั้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การอนุญาตให้มีเอกภาพโดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพิจารณาอนุญาตตั้งแต่ต้น และสร้างระบบการควบคุมตรวจสอบคุณภาพการฆ่าสัตว์และการขนส่งเนื้อสัตว์ รวมถึงการฆ่าแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้น และเพื่อสร้างความปลอดภัยด้านอาหารอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้บริโภคเนื้อสัตว์ที่ถูกสุขอนามัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๑๔. พระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕

“มาตรา ๖/๑ นอกจากการออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๔ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดเกี่ยวกับการส่งหรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือ ออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศ

ตราสารเปลี่ยนมือตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า ตั๋วแลกเงิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน เช็ค หรือตราสารอื่นใดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด แต่ไม่รวมถึงตราสารเปลี่ยนมือที่ระบุชื่อผู้รับเงิน และมีข้อกำหนดห้ามเปลี่ยนมือ

เงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือตามมาตรา นี้ ให้ถือว่าเป็นของตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ ทวิ วรรคสอง มาใช้บังคับ”

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การต่อต้านการฟอกเงินเอเชียแปซิฟิก และมีพันธกรณีที่ต้องเข้ารับการประเมินการปฏิบัติตามมาตรฐานสากลด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินเพื่อกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งหรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ หรือตราสารเปลี่ยนมือออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศ รวมทั้งกำหนดให้เงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือเป็นของตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน

พระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559

หลักการมีอย่างไร?

- ✓ กำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งหรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือ ออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศ
- ✓ เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย (FATF)

มีหลักเกณฑ์อย่างไร?

→ กฎกระทรวง และ ประกาศกระทรวงการคลัง

กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการส่งหรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือ ออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศ

หลักเกณฑ์ที่ต้องมีการ **แจ้งรายการ** นำเข้าหรือส่งออกต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากร

ประเภท	ตามกฎหมายเดิม	ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง การควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๖)
เงินบาท	เกินกว่า 450,000 B เฉพาะกรณีส่งออกจากประเทศไทย	เกินกว่า 450,000 B ทั้งการส่งออกและนำเข้า
เงินตราต่างประเทศ	เกินกว่า 20,000 \$ หรือเทียบเท่า	เกินกว่า 15,000 \$ หรือเทียบเท่า
ตราสารเปลี่ยนมือ ตั๋วแลกเงิน ตั๋วสัญญาใช้เงิน เช็ค	ไม่มี	ตราสารเปลี่ยนมือที่ไม่ระบุชื่อผู้รับเงิน และไม่มีข้อกำหนดห้ามเปลี่ยนมือ ✓ ระบุจำนวนเงินบาทเกินกว่า 450,000 B หรือ ✓ ระบุจำนวนเงินตราต่างประเทศเกินกว่า 15,000 \$ หรือเทียบเท่า
รวมทุกประเภท	ไม่มี	เงินตรา เงินตราต่างประเทศ ตราสารเปลี่ยนมือ รวมจำนวนเกินกว่า 450,000 B

สำนักกฎหมาย สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
โทร 0 2273 9020 ต่อ 3264

๑๕. พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้อัยการสูงสุดเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของตน เนื่องจากอัยการสูงสุดในฐานะผู้ประสานงานกลางเป็นผู้มีบทบาทและมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญตามพระราชบัญญัตินี้ และบัญญัติถึงอำนาจในการออกกระเปียบหรือประกาศซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไว้ให้ครบถ้วน

๒. แก้ไขเพิ่มเติมเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการตามคำร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ โดยกรณีคำร้องขอให้สอบปากคำพยานหรือจัดหาให้ซึ่งเอกสารหรือทรัพย์สินอันเป็นพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นการดำเนินการนอกศาล คำร้องขอให้จัดส่งเอกสาร คำร้องขอให้ค้น คำร้องขอให้สืบหาบุคคล และคำร้องขอให้อายัดหรือยึดเอกสารหรือทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ในการรวบรวมพยานหลักฐาน ให้ผู้ประสานงานกลางส่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ หรือเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเพื่อดำเนินการต่อไป ส่วนคำร้องขอให้เริ่มกระบวนการคดีทางอาญา ให้ผู้ประสานงานกลางส่งพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ เพื่อความเป็นเอกภาพในการเริ่มกระบวนการคดีทางอาญา นอกจากนี้ ได้กำหนดให้ผู้ประสานงานกลางมีอำนาจส่งคำร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศให้แก่เจ้าพนักงานหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายอื่นเพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำร้องขอนั้นด้วยเพื่อให้การให้ความช่วยเหลือเป็นไปด้วยความคล่องตัวยิ่งขึ้น

๓. กำหนดให้ผู้ประสานงานกลางมีดุลพินิจที่จะส่งข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือทรัพย์สินใดไปให้ต่างประเทศเพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวน การฟ้องคดี หรือการพิจารณาคดี แม้ประเทศนั้นยังมิได้ร้องขอความช่วยเหลือตามพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ หากผู้ประสานงานกลางเห็นว่าการส่งข้อมูลดังกล่าวเป็นกรณีที่จำเป็นและมีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการให้ความร่วมมือกับต่างประเทศในการต่อต้านการกระทำความผิดสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระทำความผิดฐานทุจริตอาชญากรรมข้ามชาติ และการก่อการร้าย อย่างไรก็ตาม การส่งข้อมูลดังกล่าวต้องไม่กระทบกระเทือนต่อการสืบสวนสอบสวน การฟ้องคดี หรือการพิจารณาคดีในประเทศไทย

๔. แก้ไขเพิ่มเติมให้ศาลส่งบันทึกคำเบิกความของพยาน รวมทั้งพยานหลักฐานอื่นในสำนวนไปยังพนักงานอัยการผู้ยื่นคำร้องเพื่อส่งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการต่อไป โดยพนักงานอัยการไม่ต้องยื่นคำร้องขอรับบันทึกคำเบิกความของพยาน รวมทั้งพยานหลักฐานอื่นต่อศาลอีกเพื่อลดขั้นตอนและระยะเวลาในการดำเนินการ

๕. แก้ไขเพิ่มเติมส่วนที่ ๕ ให้ครอบคลุมถึงการอายัดทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ในการรวบรวมพยานหลักฐาน และเพิ่มมาตรการในการอายัดหรือยึดทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ขั้นสุดในการริบทรัพย์สินหรือในการบังคับบุคคลใดให้ชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินในกรณีที่ได้รับคำร้องขอจากต่างประเทศให้อายัดหรือยึดทรัพย์สินดังกล่าวโดยศาลต่างประเทศยังไม่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้อายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้น โดยกำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจยื่นคำขอต่อศาลที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ในเขตอำนาจเพื่อมีคำสั่งอายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้น และกำหนดให้ศาลพิจารณาคำขอเป็นการด่วน หากเป็นที่พอใจจากคำแถลงของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้นำมาสืบหรือที่ศาลได้เรียกมาสืบเองว่าคดีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอาจมีการจำหน่าย จ่าย โอน ปกปิด หรือซ่อนเร้นทรัพย์สินนั้น

ให้พ้นจากการริบทรัพย์สิน หรืออาจมีการทำให้ทรัพย์สินนั้นไร้ประโยชน์หรือเสื่อมมูลค่าลงจนอาจทำให้การริบทรัพย์สินนั้นไม่เป็นผล ให้ศาลมีคำสั่งอายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนได้ อย่างไรก็ตาม ผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงของทรัพย์สินที่ศาลมีคำสั่งอายัดหรือยึดอาจยื่นคำขอโดยพลันเพื่อให้ศาลสั่งยกเลิกคำสั่งนั้น และหากความปรากฏแก่ศาลว่าผู้นั้นมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำอันเป็นเหตุให้ต่างประเทศมีคำร้องขอและมีได้กระทำการอันเป็นเหตุอันควรเชื่อว่าอาจมีการจำหน่าย จ่าย โอน ปกปิด หรือซ่อนเร้นทรัพย์สินนั้นให้พ้นจากการริบทรัพย์สิน หรืออาจมีการทำให้ทรัพย์สินนั้นไร้ประโยชน์หรือเสื่อมมูลค่าลงจนอาจทำให้การริบทรัพย์สินนั้นไม่เป็นผล ให้ศาลสั่งยกเลิกคำสั่งนั้นเสียและในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำขอหรือยกเลิกคำสั่งอายัดหรือยึดที่ได้ออกตามคำขอไม่ตัดสิทธิเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจที่จะเสนอคำขอให้ศาลมีคำสั่งอายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้นใหม่ นอกจากนี้ ได้กำหนดให้การค้น อายัด หรือยึดในกรณีนี้สามารถกระทำได้แม้ว่าการกระทำความผิดอันเป็นเหตุให้มีการค้น อายัด หรือยึดจะมีได้เกิดขึ้นในราชอาณาจักร ทั้งนี้ เพื่อให้การให้ความร่วมมือเป็นไปอย่างกว้างขวาง

๖. แก้ไขเพิ่มเติมการโอนบุคคลที่ถูกคุมขังให้ครอบครัวรวมถึงการโอนบุคคลที่ถูกคุมขังเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินคดีทั้งในชั้นเจ้าพนักงานและชั้นศาล

๗. เพิ่มมาตรการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ได้รับคำร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ให้บุคคลซึ่งถูกควบคุมโดยประเทศผู้ร้องขอหรือประเทศที่สามเดินทางผ่านประเทศไทยเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีชั้นเจ้าพนักงานหรือชั้นศาลในประเทศผู้ร้องขอ โดยหากผู้ประสานงานกลางเห็นว่า เป็นกรณีที่อาจให้ความช่วยเหลือได้ ให้แจ้งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางผ่าน ในการนี้ บุคคลนั้นต้องเดินทางผ่านประเทศไทยภายในระยะเวลาที่ผู้ประสานงานกลางกำหนด หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วบุคคลนั้นยังมีได้เดินทางต่อไปยังประเทศผู้ร้องขอหรือประเทศที่สาม ให้ผู้ประสานงานกลางมีอำนาจสั่งให้บุคคลนั้นเดินทางกลับไปยังประเทศที่บุคคลนั้นออกเดินทางมาในตอนแรก และในระหว่างเดินทางผ่านประเทศไทย ให้ประเทศผู้ร้องขอรับผิดชอบการควบคุมตัวบุคคลนั้น เว้นแต่ประเทศผู้ร้องขอและผู้ประสานงานกลางตกลงกันเป็นอย่างอื่น

๘. แก้ไขเพิ่มเติมส่วนที่ ๙ การริบหรือยึดทรัพย์สิน ให้ครอบครัวการอายัดทรัพย์สินและการบังคับชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต่างประเทศโดยแยกออกเป็น ๒ กรณี คือ

๘.๑ กรณีที่ได้รับคำร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศให้ริบหรือยึดทรัพย์สินตามคำสั่งก่อนมีคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ หรือให้ริบทรัพย์สินหรือบังคับบุคคลใดให้ชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินตามคำพิพากษาที่ยังไม่ถึงที่สุดของศาลต่างประเทศ

ในกรณีนี้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจยื่นคำขอต่อศาลที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ในเขตอำนาจหรือศาลที่พบตัวบุคคลนั้นอยู่ในเขตอำนาจ แล้วแต่กรณี เพื่อมีคำสั่งอายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้นหรือทรัพย์สินของบุคคลนั้นไว้ก่อน และให้ศาลพิจารณาคำขอดังกล่าวเป็นการด่วน ถ้าศาลพิจารณาแล้วเป็นที่พอใจจากคำแถลงของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้นำมาสืบหรือที่ศาลได้เรียกมาสืบเองว่าศาลต่างประเทศมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น และคดีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอาจมีการจำหน่าย จ่าย โอน ปกปิด หรือซ่อนเร้นทรัพย์สินให้พ้นจากการบังคับตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ หรืออาจมีการทำให้ทรัพย์สินไร้ประโยชน์หรือเสื่อมมูลค่าลงจนอาจทำให้การบังคับการตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศไม่เป็นผล ให้ศาลมีคำสั่งอายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้นหรือทรัพย์สินของบุคคลนั้นไว้ก่อนได้ แต่ผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงของทรัพย์สินที่ศาล

มีคำสั่งอายัดหรือยึดหรือบุคคลซึ่งถูกอายัดหรือยึดทรัพย์สินอาจยื่นคำขอโดยพลันเพื่อให้ศาลสั่งยกเลิกคำสั่งนั้น โดยหากความปรากฏแก่ศาลว่าผู้นั้นมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำอันเป็นเหตุให้ต่างประเทศมีคำร้องขอและมีได้กระทำการที่เป็นเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอาจมีการจำหน่าย จ่าย โอน ปกปิด หรือซ่อนเร้นทรัพย์สินให้พ้นจากการบังคับตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศ หรืออาจมีการทำให้ทรัพย์สินไร้ประโยชน์หรือเสื่อมมูลค่าลงจนอาจทำให้การบังคับการตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศไม่เป็นผล ให้ศาลสั่งยกเลิกคำสั่งนั้นเสีย และในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำขอหรือยกเลิกคำสั่งอายัดหรือยึดที่ได้ออกตามคำขอไม่ตัดสิทธิเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจที่จะเสนอคำขอให้ศาลมีคำสั่งอายัดหรือยึดทรัพย์สินนั้นใหม่

๘.๒ กรณีที่ได้รับคำร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศให้ริบทรัพย์สินหรือบังคับบุคคลใดให้ชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินตามคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดของศาลต่างประเทศ

ในกรณีนี้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจยื่นคำขอต่อศาลที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ในเขตอำนาจหรือศาลที่พบตัวบุคคลนั้นอยู่ในเขตอำนาจ แล้วแต่กรณี เพื่อมีคำพิพากษาริบทรัพย์สินหรือให้บุคคลนั้นชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินตามคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดของศาลต่างประเทศนั้น โดยในการดำเนินการดังกล่าว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะสอบสวนเองหรือจะมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดทำการสอบสวนแทนก็ได้ เมื่อศาลได้รับคำขอแล้ว ให้ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยหมายเรียกเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมายังศาล และเมื่อได้ฟังบุคคลเหล่านั้นแล้ว หากศาลเห็นว่า ศาลต่างประเทศมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น และในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีนั้น ศาลต่างประเทศได้ให้โอกาสแก่จำเลย ผู้ต้องหา และผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงของทรัพย์สินในการพิสูจน์สิทธิของตน ให้ศาลมีคำพิพากษาริบทรัพย์สินหรือให้บุคคลนั้นชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินตามที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดของศาลต่างประเทศนั้น

ทั้งนี้ การอายัด ยึด หรือริบทรัพย์สิน และการบังคับให้ชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต่างประเทศทั้งสองกรณีนี้ ให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งได้แม้ว่าการกระทำความผิดอันเป็นเหตุให้มีการอายัด ยึด หรือริบทรัพย์สินหรือการบังคับชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินนั้นจะมีได้เกิดขึ้นในราชอาณาจักรเพื่อให้การให้ความช่วยเหลือเป็นไปอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ เพื่อป้องกันมิให้มีการทำให้ทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นของกองมรดก สมควรกำหนดให้ศาลพิพากษาริบทรัพย์สินหรือบังคับชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินได้แม้ว่าผู้กระทำความผิดถึงแก่ความตายไปแล้ว หากความปรากฏแก่ศาลว่าคำพิพากษาของศาลต่างประเทศนั้นถึงที่สุดก่อนที่ผู้นั้นจะถึงแก่ความตาย

การสอบสวน การยื่นคำขอ การพิจารณา การพิพากษา และการมีคำสั่งเกี่ยวกับการอายัด ยึด หรือริบทรัพย์สิน และการบังคับชำระเงินแทนการริบทรัพย์สินตามที่กำหนดไว้ในคำพิพากษานั้น ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยการริบทรัพย์สินมาใช้บังคับโดยอนุโลม

๙. สำหรับทรัพย์สินที่ศาลมีคำพิพากษาริบและเงินที่ศาลมีคำพิพากษาให้ชำระแทนการริบทรัพย์สินตามคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดของศาลต่างประเทศนั้น ให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่ศาลจะพิพากษาให้ทำให้ทรัพย์สินนั้นใช้ไม่ได้หรือทำลายทรัพย์สินนั้นเสียก็ได้ เว้นแต่กรณีที่ให้มีสิทธิสัญญา กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ก็ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญานั้น แต่หากมีกรณีที่ต้องคืนทรัพย์สินที่ริบหรือเงินที่ศาลมีคำพิพากษาให้ชำระแทนการริบทรัพย์สินให้แก่ประเทศผู้ร้องขอตามที่กำหนดไว้

ในสนธิสัญญา ให้ผู้ประสานงานกลางยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำสั่งให้ส่งทรัพย์สินหรือเงินนั้นแก่ผู้ประสานงานกลางเพื่อคืนให้แก่ประเทศผู้ร้องขอ โดยทรัพย์สินที่รับหรือเงินที่ศาลมีคำพิพากษาให้ชำระแทนการรับทรัพย์สินนั้นจะต้องคืนให้แก่ประเทศผู้ร้องขอนั้น เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายที่ประเทศไทยได้ใช้ไปในการดำเนินการเกี่ยวกับการรับ และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเพื่อคืนทรัพย์สินหรือเงินดังกล่าวให้แก่ประเทศผู้ร้องขอแล้ว ให้ผู้ประสานงานกลางคืนทรัพย์สินหรือเงินส่วนที่เหลือให้แก่ประเทศผู้ร้องขอ เว้นแต่กรณีที่ได้มีสนธิสัญญากำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ก็ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญานั้น ส่วนดอกผลของทรัพย์สินหรือเงินดังกล่าวที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ยังมิได้คืนให้แก่ประเทศผู้ร้องขอ ให้ตกเป็นของแผ่นดิน

๑๐. กำหนดให้ในกรณีที่ประเทศไทยร้องขอความช่วยเหลือในความผิดที่มีระวางโทษถึงประหารชีวิตตามกฎหมายไทยแต่ไม่ถึงโทษประหารชีวิตตามกฎหมายของประเทศผู้รับคำร้องขอ ถ้ารัฐบาลจำเป็นต้องให้คำรับรองว่าจะไม่มีการประหารชีวิตก็ไม่ให้มีการเจรจาตกลงเพื่อให้มีการรับรองดังกล่าวได้ ในกรณีนี้หากศาลพิพากษาลงโทษประหารชีวิตให้รัฐบาลดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้มีการบังคับตามคำพิพากษาโดยวิธีจำคุกตลอดชีวิตแทนการประหารชีวิตโดยห้ามลดหย่อนผ่อนโทษไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ เว้นแต่การพระราชทานอภัยโทษ

๑๑. กำหนดให้การรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาจากต่างประเทศให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่อัยการสูงสุดในฐานะผู้ประสานงานกลางตามกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาเป็นผู้มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่สำคัญตามกฎหมายดังกล่าว สมควรกำหนดเพิ่มให้อัยการสูงสุดเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของตน และบทบัญญัติบางประการในกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญายังไม่สอดคล้องกับการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาในปัจจุบัน กล่าวคือ ผู้ประสานงานกลางไม่สามารถส่งคำร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศไปให้เจ้าพนักงานหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายอื่นเพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำร้องขอได้ และผู้ประสานงานกลางไม่มีอำนาจส่งข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือทรัพย์สินใดไปให้ต่างประเทศเพื่อประโยชน์ในการสืบสวน สอบสวน การฟ้องคดีหรือการพิจารณาคดีในศาล หากประเทศนั้นยังมีได้ร้องขอ อันทำให้การให้ความร่วมมือเป็นไปอย่างจำกัด กระบวนการค้นหรือยึดทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ในการรวบรวมพยานหลักฐานและเพื่อประโยชน์ขั้นสุดในการรับทรัพย์สินที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถป้องกันการยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดได้ นอกจากนี้ การบัญญัติให้มีการเจรจาตกลงเพื่อให้มีการรับรองว่าจะไม่มีการประหารชีวิตถือเป็นกลไกในการร้องขอความช่วยเหลือในความผิดอันเป็นมูลเหตุแห่งการร้องขอความช่วยเหลือนั้นต้องระวางโทษถึงประหารชีวิตตามกฎหมายไทยแต่ไม่ถึงโทษประหารชีวิตตามกฎหมายของประเทศผู้รับคำร้องขอ อีกทั้งการโอนบุคคลซึ่งถูกคุมขังยังไม่ครอบคลุมถึงการโอนบุคคลซึ่งถูกคุมขังเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินคดีในชั้นเจ้าพนักงาน การรับหรือยึดทรัพย์สินยังไม่ครอบคลุมถึงการบังคับชำระเงินแทนการรับทรัพย์สินตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต่างประเทศ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าวเพื่อให้การให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

แก้ไขเพิ่มเติม
ความร่วมมือระหว่างประเทศ
ในเรื่องทางอาญา
(ฉบับที่ 2)

เพิ่มให้มีภาระงานเพื่อรับรองว่า
"ไม่มีการประทุษร้ายชีวิต"

กฎหมาย
ใหม่
volume 21

เพิ่มการบังคับชำระเงิน
แทนการริบทรัพย์สืบตามคำพิพากษา
หรือคำสั่งศาลต่างประเทศ

เพิ่มโทษอาญาสูงสุด
เป็นผู้รักษาการ

เพิ่มอำนาจให้ผู้ประสานงานกลาง
สามารถส่งข้อมูลการกระทำผิด
หรือทรัพย์สินไปที่ต่างประเทศ
เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน
การพิจารณาคดีในศาล ณ ประเทศนั้น
ซึ่งไม่ร้องขอ

เพิ่มการรื้อบุคคล ซึ่งถูกคุมขัง
เพื่อช่วยเหลือการดำเนินคดี
ในชั้นจำเลยพนักงาน

เพิ่มอำนาจการค้น
และยึดทรัพย์สืบ
ที่ถ่ายเทมาจาก
นอกราชอาณาจักร
เพื่อประโยชน์
การรวบรวมพยานหลักฐาน

เพิ่มอำนาจให้ผู้ประสานงานกลางสามารถส่งคำร้อง
ขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศไปที่เจ้าพนักงาน
ที่เกี่ยวข้องได้

ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา (ฉบับที่ 2)
มีผลบังคับใช้วันที่ 22 เมษายน 2559

สร้างสรรค์โดย
สำนักงานกิจการยุติธรรม

๑๖. พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ผู้รับแจ้งความร้องทุกข์ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ปล่อยตัวจำเลย เป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการแจ้งสิทธิการได้รับค่าตอบแทนหรือค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้เสียหาย หรือทนายทซึ่งได้รับความเสียหายหรือแก่จำเลยที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้อง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด (มาตรา ๓)

๒. แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา เพื่อให้มีกรรมการในคณะกรรมการที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญหลากหลาย มีความรอบคอบในการพิจารณา และมีจำนวนกรรมการที่เหมาะสม (มาตรา ๔)

๓. เพิ่มอำนาจให้คณะกรรมการมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาคณะหนึ่งหรือหลายคณะตามความเหมาะสม (มาตรา ๕)

๔. แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้เสียหาย จำเลย หรือทนายทซึ่งได้รับความเสียหายที่มีสิทธิขอรับค่าตอบแทน ค่าทดแทน หรือค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ยื่นคำขอต่อคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๔/๑ ตามแบบและวิธีการที่สำนักงานกำหนดภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายได้รู้ถึงการกระทำความผิด หรือวันที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้อง เพราะปรากฏหลักฐานว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดหรือวันที่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่าข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่มอำนาจคณะกรรมการในการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา (มาตรา ๖)

๕. แก้ไขเพิ่มเติมในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามมาตรา ๑๔/๑ ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำวินิจฉัย ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๗)

๖. บทเฉพาะกาล

กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้การพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง (มาตรา ๙)

๗. มาตรการรักษาการ

กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๑๒)

๘. รายการท้ายพระราชบัญญัติ

ปรับปรุงรายการท้ายพระราชบัญญัติ เฉพาะความผิดบางลักษณะตามประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ เพื่อให้การจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญามีความเหมาะสมยิ่งขึ้น (มาตรา ๘ และรายการท้ายพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมโดยให้มีการแจ้งสิทธิการได้รับค่าตอบแทนหรือค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้เสียหายหรือทนายซึ่งได้รับความเสียหายหรือแก่จำเลยที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้อง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณา ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา และเพิ่มอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการในการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาตามความเหมาะสม รวมถึงกำหนดอำนาจหน้าที่และการดำเนินการของคณะกรรมการ รวมทั้งการใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าว ตลอดจนกำหนดวิธีการยื่นคำขอรับค่าตอบแทน ค่าทดแทน หรือค่าใช้จ่ายและปรับปรุงรายการท้ายพระราชบัญญัติ ทั้งนี้ เพื่อให้การจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาสามารถกระทำได้รวดเร็ว ครอบคลุม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

โดนยิง โดนแทง โดนลูกหลง มาขอรับเงินได้

ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนแก่จำเลยในคดีอาญา

ผู้เสียหาย คือ

บุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตัวเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การกระทำความผิดนั้น

จำเลย คือ

บุคคลที่ถูกดำเนินคดีโดยพนักงานอัยการและถูกคุมขัง ในระหว่างการพิจารณาคดี และปรากฏภายหลังว่า ไม่ผิดและมีการถอนฟ้องหรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า จำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิด

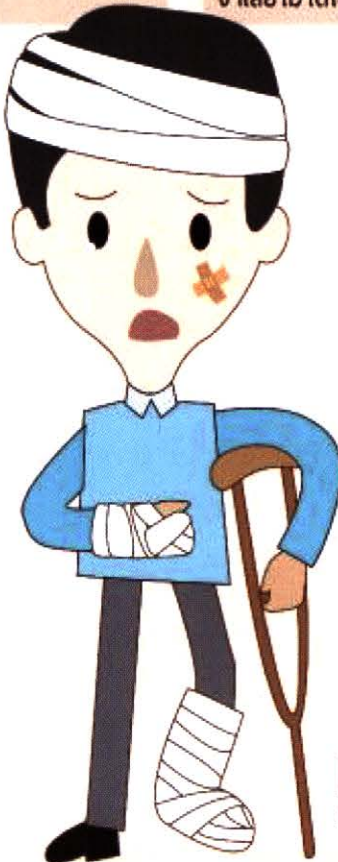
กรณีเสียชีวิต

ค่าทดแทน 1
ค่าตอบแทน

ค่าจัดการศพ 2

ค่าขาด 3
อุปการะเลี้ยงดู

ค่าเสียหายอื่น 4

กรณีทั่วไป

1 ค่ารักษาพยาบาล

2 ค่าฟื้นฟู
สมรรถภาพ

3 ค่าขาดรายได้

4 ค่าใช้จ่ายที่จำเป็น

5 ค่าทดแทนการถูกจำคุก

ความผิดที่ผู้เสียหายยื่นขอรับค่าตอบแทนได้

ความผิด
เกี่ยวกับเพศ

ต่อชีวิต

ต่อร่างกาย

ทำให้แก่ลูก

ทอดทิ้งเด็ก

คนเจ็บป่วย
หรือคนชรา

ยื่นคำขอภายใน 1 ปี

- ผู้เสียหาย นับแต่วันที่ผู้เสียหายได้รู้ถึงการกระทำความผิด
- จำเลย นับแต่วันที่ถอนฟ้องหรือมีคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดว่าจำเลยไม่มีความผิด

*ผู้เสียหายหรือจำเลยจะไม่ถูกตัดสิทธิ์ที่พึงได้ตามกฎหมายอื่น

ยื่นขอรับได้ที่

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
สำนักงานยุติธรรมจังหวัด
สถานีตำรวจทั่วประเทศ
สายด่วน 1111 กด 77

ความผิดต่อผู้เสียหาย

ที่ระบุไว้ท้ายพระราชบัญญัติ
ค่าตอบแทนผู้เสียหายฯ ได้แก่

1
ความผิดเกี่ยวกับการ
ก่อให้เกิดภัยอันตราย
ต่อประชาชน
(มาตรา 224 และ มาตรา 238)

2
ความผิด
เกี่ยวกับเพศ
(มาตรา 276 ถึงมาตรา 287)

3
ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก
คนป่วยเจ็บ หรือคนชรา
(มาตรา 306 ถึงมาตรา 308)

4
ความผิดฐานลักทรัพย์
และวิ่งราวทรัพย์
(มาตรา 336)

5
ความผิดฐานกรรโชกทรัพย์
รีดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์
และปล้นทรัพย์
(มาตรา 337 ,339 ,339 ทวิ ,340 และมาตรา 340 ทวิ)

7
ความผิดเกี่ยวกับ
ร่างกายและชีวิต
(มาตรา 288 ถึงมาตรา 294
และมาตรา 295 ถึงมาตรา 300)

8
ความผิดฐานทำให้แท้งลูก
(มาตรา 301 ถึงมาตรา 305)

6 ความผิดเกี่ยวกับ
เสรีภาพและชื่อเสียง
(มาตรา 309 ,310 ,311 ,312 ทวิ และมาตรา 313)

9
ความผิดฐานบุกรุก
(มาตรา 365)

ทั้งนี้ต้องเป็นความเสียหายที่เกิดกับชีวิตหรือร่างกายเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น

๑๗. พระราชบัญญัติคุ้มครองประพฤติ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดบทนิยาม

“การคุ้มครองประพฤติ” หมายความว่า การสืบเสาะและพินิจ และการคุ้มครองความประพฤติผู้ถูกคุ้มครองความประพฤติให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามคำสั่งหรือหนังสือแจ้งของศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ รวมทั้งการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

“ศาล” หมายความว่า ศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา

“การสืบเสาะและพินิจ” หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ถูกสืบเสาะและพินิจเพื่อประมวลข้อเท็จจริง จัดทำรายงานและความเห็นเสนอประกอบการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ

“ผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ” หมายความว่า ผู้ต้องหา จำเลย นักโทษเด็ดขาด หรือบุคคลอื่นซึ่งมีกฎหมายกำหนดให้เข้าสู่กระบวนการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุ้มครองประพฤติ

“การคุ้มครองความประพฤติ” หมายความว่า การควบคุมและสอดส่องผู้ถูกคุ้มครองความประพฤติให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

“ผู้ถูกคุ้มครองความประพฤติ” หมายความว่า ผู้ต้องหา จำเลย นักโทษเด็ดขาด หรือบุคคลอื่นที่ศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ กำหนดให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติภายใต้การคุ้มครองประพฤติของพนักงานคุ้มครองประพฤติ

“สำนักงานคุ้มครองประพฤติ” หมายความว่า สำนักงานคุ้มครองประพฤติในสังกัดกรมคุ้มครองประพฤติ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการคุ้มครองประพฤติ

“พนักงานคุ้มครองประพฤติ” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ในการคุ้มครองประพฤติตามพระราชบัญญัตินี้

“อาสาสมัครคุ้มครองประพฤติ” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ช่วยเหลือพนักงานคุ้มครองประพฤติตามพระราชบัญญัตินี้

“ยาเสพติด” หมายความว่า ยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารระเหยตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการใช้สารระเหย

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมคุ้มครองประพฤติ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

เพื่ออธิบายความหมายของถ้อยคำที่ใช้ในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองประพฤติ ทั้งในขั้นก่อนการพิจารณาคดี ขั้นการพิจารณาคดี และขั้นหลังการพิพากษาคดีของศาล

๒. หมวด ๑ คณะกรรมการคุ้มครองประพฤติ กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองประพฤติ ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เจ้ากรมพระธรรมนูญ อธิบดีกรมการจัดหางาน อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม อัยการสูงสุด นายกสภานายความ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย ด้านอาชีวศึกษา

พันธุวิทยา หรือการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยา ด้านจิตเวชศาสตร์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่องานคุ้มครองประพฤติกัม จำนวนไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ โดยให้อธิบดีกรมคุ้มครองประพฤติกัมเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการ ในกรมคุ้มครองประพฤติกัมจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่กำหนด นโยบายและทิศทางในการบริหารงานคุ้มครองประพฤติกัมเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจด้านการคุ้มครองประพฤติกัม รวมทั้งพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤติกัมตามที่คณะรัฐมนตรีขอให้พิจารณา ให้คำแนะนำ หรือคำปรึกษาแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมในการออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศตาม พระราชบัญญัตินี้ และให้คำแนะนำแก่อธิบดีกรมคุ้มครองประพฤติกัมในการออกระเบียบตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คำปรึกษา ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะแก่กรมคุ้มครองประพฤติกัม รวมทั้งส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารและการดำเนินงานคุ้มครองประพฤติกัม กำหนดมาตรฐานการดำเนินงาน ต่าง ๆ ของพนักงานคุ้มครองประพฤติกัมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งให้ความเห็นชอบหลักสูตรการ ฝึกอบรมพนักงานคุ้มครองประพฤติกัม และปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมอบหมาย ในการนี้ คณะกรรมการ อาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใด ตามที่ คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้กรรมการได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่น ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

๓. หมวด ๒ อำนาจหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน กำหนดให้พนักงานคุ้มครองประพฤติกัมมีอำนาจหน้าที่ ตามพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น โดยเฉพาะให้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการสืบเสาะและพินิจ เกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อม สถานความผิด และเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับ ความเสียหายและความเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องและจัดทำรายงานและความเห็นเกี่ยวกับ ความสามารถในการแก้ไขปรับปรุงตนเอง และวิธีการคุ้มครองประพฤติกัม การสอดส่อง ติดตาม สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ ตักเตือน หรือดำเนินการใด ๆ เพื่อให้ผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัมปฏิบัติตามเงื่อนไขและ สามารถแก้ไขปรับปรุงตนเองได้เพื่อประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ให้การสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้ กำหนดรายละเอียดในการปฏิบัติตามเงื่อนไขตามที่ได้ตกลงกับ ผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัม ส่งตัวผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ ผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัม หรือผู้ได้รับการสงเคราะห์ ตามมาตรา ๔๑ ให้แพทย์ตรวจสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจ หรือส่งตัวไปบำบัดรักษาการติดยาเสพติด ความบกพร่องทางกายหรือจิตใจ หรือความเจ็บป่วยอย่างอื่นตามที่เห็นสมควร จัดการหรือดำเนินการ เกี่ยวกับตัวผู้ถูกสืบเสาะและพินิจหรือผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัม เช่น ถ่ายภาพ พิมพ์ลายนิ้วมือ ตรวจ ร่างกาย เก็บตัวอย่างปัสสาวะ เส้นผม หรือขน เพื่อประโยชน์ในการพิสูจน์บุคคลและเป็นฐานข้อมูล เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟู รวมทั้งสั่งหรือจัดให้ผู้ถูกสืบเสาะและพินิจหรือผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัม ในคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อว่าบุคคลดังกล่าวเกี่ยวข้องกับ ยาเสพติด รับการตรวจหรือทดสอบว่ามียาเสพติดอยู่ในร่างกายหรือไม่ ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือ อุปกรณ์อื่นใดในการติดตามตัวผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัมตามเงื่อนไขที่ศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่ง เรียกผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัมหรือผู้ได้รับการสงเคราะห์ตามมาตรา ๔๑ เข้ารับการอบรมความรู้และทักษะ ต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟูและป้องกันการกระทำความผิดซ้ำโดยอาจเชิญบุคคลในครอบครัว ของบุคคลดังกล่าวเข้าร่วมการอบรมด้วยก็ได้ จัดให้ผู้ถูกคุ้มครองประพฤติกัมทำงานบริการสังคมหรือ

สาธารณประโยชน์ ในกรณีที่ถูกสืบเสาะและพินิจหรือผู้ถูกคุมความประพฤติหรือผู้ได้รับการสงเคราะห์ ตามมาตรา ๔๑ เป็นเด็กหรือเยาวชนให้มีการให้คำแนะนำแก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือ เยาวชนดังกล่าวพักอาศัยอยู่ด้วย เกี่ยวกับการเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน และการใด ๆ ที่จำเป็นและ เหมาะสม รวมถึงการปรับปรุงตนเองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนดังกล่าว พักอาศัยอยู่ด้วย มอบหมายและกำกับดูแลให้อาสาสมัครคุมประพฤติดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบที่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมกำหนด ทำรายงานและความเห็นเกี่ยวกับความประพฤติ การประกอบ อาชีพ และพฤติการณ์ของผู้ถูกคุมความประพฤติ รายงานให้ผู้มีอำนาจเกี่ยวกับการพักการลงโทษหรือ การลดวันต้องโทษจำคุกตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์หรือกฎหมายว่าด้วยเรือนจำทหารซึ่งมีคำสั่งทราบ เมื่อนักโทษเด็ดขาดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวดำเนินการต่อไป และปฏิบัติหน้าที่อื่น ตามพระราชบัญญัตินี้ ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม หรืออธิบดีมอบหมาย หรือตามคำสั่งศาล

นอกจากนี้ ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งพนักงานคุมประพฤดียังมีอำนาจเข้าไป ในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ ที่ผู้ถูกสืบเสาะและพินิจหรือผู้ถูกคุมความประพฤติอาศัยหรือทำงานหรือ มีความเกี่ยวข้องด้วย และสอบถามบุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นเกี่ยวกับกรณีที่จะระบุไว้ในมาตรา ๔๑ (๑) และ (๒) เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก และมีอำนาจเรียก บุคคลที่สามารถให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีที่จะระบุไว้ในมาตรา ๔๑ (๑) หรือ (๒) มาพบและให้ถ้อยคำ และสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองส่งวัตถุหรือเอกสารอันอาจใช้เป็นพยานหลักฐานเกี่ยวกับกรณีที่จะระบุไว้ ในมาตรา ๔๑ (๑) หรือ (๒) ได้ ในการนี้ ให้มีอาสาสมัครคุมประพฤติเพื่อช่วยเหลือพนักงานคุมประพฤติ ตามที่อธิบดีกรมคุมประพฤติมอบหมาย และในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติและ อาสาสมัครคุมประพฤติ ให้บุคคลดังกล่าวแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง และให้พนักงานคุม ประพฤติเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

สำหรับอำนาจหน้าที่ของกรมคุมประพฤติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรมคุมประพฤติ จำแนกผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ ผู้ถูกคุมความประพฤติ และบุคคลที่ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ มีคำสั่ง ให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดแต่ละ ราย โดยให้คำนึงถึงความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำ และในกรณีที่ผู้เสียหาย ผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้ได้รับการสงเคราะห์ตามมาตรา ๔๑ หรือผู้เกี่ยวข้อง ไม่สามารถพูดหรือเข้าใจ ภาษาไทยหรือภาษาถิ่นได้และไม่มีล่าม หรือไม่สามารพูด หรือได้ยินหรือสื่อความหมายได้และไม่มีล่าม ให้กรมคุมประพฤติจัดหาล่ามให้ โดยให้ล่ามได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักด้วย นอกจากนี้ กำหนดให้กรมคุมประพฤติจัดให้พนักงานคุมประพฤติเข้ารับการฝึกอบรม ก่อนเข้าปฏิบัติ หน้าที่โดยพนักงานคุมประพฤติซึ่งผ่านการฝึกอบรมจะเป็นตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษตามกฎหมายว่าด้วย ระเบียบข้าราชการพลเรือน และในการกำหนดให้ได้รับเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษ ให้คำนึงถึง ภาระหน้าที่ คุณภาพของงานโดยเปรียบเทียบกับค่าตอบแทนของผู้ปฏิบัติงานอื่นในกระบวนการยุติธรรม ด้วย ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

๔. หมวด ๓ การสืบเสาะและพินิจ การคุมความประพฤติ และการทำงานบริการสังคมหรือ สาธารณประโยชน์ กำหนดให้เมื่อศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติ ดำเนินการสืบเสาะและพินิจให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงานนั้นส่งคำสั่งและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ไปยังสำนักงานคุมประพฤติภายในสามวันนับแต่วันที่มีคำสั่ง โดยเมื่อพนักงานคุมประพฤติได้รับคำสั่ง และเอกสารดังกล่าวแล้ว ให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจ แล้วทำรายงานและ

ความเห็นให้ศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคได้รับคำสั่ง เว้นแต่ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่มิใช่เหตุจำเป็น พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคอาจร้องขอให้ขยายเวลาออกไปอีกก็ได้ แต่ทั้งนี้ไม่เกินสามสิบวัน และในกรณีที่จะมีการพักการลงโทษหรือการลดวันต้องโทษจำคุกให้นักโทษเด็ดขาด ให้กรมราชทัณฑ์ หรือเรือนจำทหารส่งหนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้องไปยังสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว กรณีนี้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคต้องดำเนินการสืบเสาะและพินิจแล้วทำรายงานและความเห็นให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคได้รับหนังสือ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่มิใช่เหตุจำเป็น อธิบดีกรมคุ้มครองผู้บริโภคอาจขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสามสิบวันโดยแจ้งให้กรมราชทัณฑ์หรือเรือนจำทหารทราบ

ในกรณีที่ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ มีคำสั่งให้ดำเนินการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงานนั้นส่งคำสั่งและเอกสารที่เกี่ยวข้องไปยังสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภคโดยเร็ว ในการนี้ ให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคชี้แจงให้ผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคทราบถึงเงื่อนไข เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค พร้อมกับสิทธิของผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคด้วยวาจาและลายลักษณ์อักษร รวมทั้งแจ้งผลที่จะได้รับจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของการคุ้มครองผู้บริโภค ในกรณีที่ผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคเป็นเด็กหรือเยาวชน จะต้องมียุติมากรดา ผู้ปกครอง บุคคลที่เด็กหรือเยาวชนพักอาศัยอยู่ด้วย บุคคลหรือองค์กรที่รับดูแลเด็กหรือเยาวชน หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนร้องขอ เข้าร่วมรับฟังการชี้แจงด้วย และให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคจัดทำแผนการคุ้มครองผู้บริโภคและแผนการแก้ไขฟื้นฟู ให้เหมาะสมกับผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคแต่ละราย โดยให้ผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภค หรือยุติมากรดา ผู้ปกครอง บุคคลที่เด็กหรือเยาวชนพักอาศัยอยู่ด้วย บุคคลหรือองค์กรที่รับดูแลเด็กหรือเยาวชน หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนร้องขอ มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนด้วย หากผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยคำสั่งศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ หรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคของผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงไป ให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคตรวจสอบถึงเหตุการณ์ดังกล่าว และแก้ไขฟื้นฟูเท่าที่จะกระทำได้ก่อน แต่หากไม่อาจดำเนินการเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคต่อไปได้ หรือควรจะเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขการคุ้มครองผู้บริโภค ให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภครับทำรายงานและความเห็นเสนอศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจโดยเร็ว

ในกรณีที่ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ มีคำสั่งให้ผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ ให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคจัดให้ผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม เว้นแต่ศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น การจัดให้ผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์นั้น ให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาจากฐานความผิด พฤติกรรม ความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิดและเงื่อนไขการคุ้มครองผู้บริโภคที่กำหนด โดยคำนึงถึงเพศ อายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ ความรู้ และความสามารถของผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภค รวมถึงความเหมาะสม ความสะดวก และระยะเวลาเดินทางระหว่างที่พักอาศัยของผู้ถูกคุ้มครองผู้บริโภคกับสถานที่ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ ทั้งนี้ งานที่จัดให้ทำจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อทางศาสนา ตลอดจนปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

๕. หมวด ๔ อำนาจของศาลเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้พนักงานคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินการสืบเสาะและพินิจเกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อม สภาพความผิด การรู้สำนึกความผิดและพยายามบรรเทา

ผลร้ายที่เกิดขึ้น เหตุอันอันควรปราณี และเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับจำเลย แล้วทำรายงานและความเห็นให้ศาลเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษา หรือเพื่อประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษ ในกรณีนี้ศาลอาจรับฟังรายงานและความเห็นของพนักงานคุมประพฤติ โดยไม่ต้องมีพยานหลักฐานประกอบก็ได้ แต่ถ้าศาลจะใช้รายงานและความเห็นเช่นนั้นเป็นผลร้ายแก่จำเลย ให้ศาลแจ้งข้อความที่เป็นผลร้ายนั้นให้จำเลยทราบ ถ้าจำเลยคัดค้าน พนักงานคุมประพฤตินี้อาจนำพยานหลักฐานเข้าสืบประกอบรายงานและความเห็นก่อน และจำเลยมีสิทธิที่จะนำพยานหลักฐานมาสืบหักล้างได้

ในกรณีที่ผู้ถูกคุมความประพฤติไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อการคุมความประพฤติตามที่ศาลกำหนด หรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวกับการคุมความประพฤติของผู้ถูกคุมความประพฤติเปลี่ยนแปลงไป และพนักงานคุมประพฤติได้ดำเนินการตรวจสอบและแก้ไขฟื้นฟู พร้อมทั้งได้ทำรายงานและความเห็นต่อศาลแล้ว ถ้ารายงานและความเห็นนั้นเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติ ให้ศาลเรียกผู้ถูกคุมความประพฤติมาเพื่อแจ้งข้อความที่เป็นผลร้ายนั้นให้ทราบ ในกรณีเช่นว่านี้ ผู้ถูกคุมความประพฤติมีสิทธิที่จะคัดค้านและนำพยานหลักฐานมาสืบหักล้างได้ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ศาลเห็นเองว่าผู้ถูกคุมความประพฤติไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อการคุมความประพฤติตามที่ศาลกำหนด หรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวกับการคุมความประพฤติของผู้ถูกคุมความประพฤติเปลี่ยนแปลงไป และศาลได้มีคำสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ ให้ศาลแจ้งให้พนักงานคุมประพฤติทราบ หากการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติมากขึ้น ผู้ถูกคุมความประพฤติมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ โดยคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

สำหรับวิธีพิจารณาข้อใดซึ่งความในพระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

๖. หมวด ๕ การดำเนินการเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ กำหนดให้สำนักงานคุมประพฤติมีหน้าที่ดำเนินการเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ โดยให้ผู้อำนวยการสำนักงานคุมประพฤติแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือบุคคลอื่นใดเป็นผู้ประสานงาน เพื่อทำหน้าที่จัดการดำเนินการเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ทั้งนี้ ให้ผู้ประสานงานเป็นผู้ทำหน้าที่จัดการให้มีการประชุม กำหนดตัวบุคคลที่จะเข้าร่วมประชุม ดำเนินการประชุม หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ กล่าวคือ ในระหว่างการคุมประพฤติ เมื่อผู้เสียหายกับผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ หรือผู้ถูกคุมความประพฤติฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอให้มีการดำเนินการเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์และอีกฝ่ายหนึ่งยินยอม ให้ผู้ประสานงานตามมาตรา ๓๘ พิจารณาจัดให้มีการดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงผลกระทบต่อชุมชนด้วย และในกรณีที่มีการทำข้อตกลงจากการดำเนินการเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอข้อตกลงดังกล่าวเสนอให้ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจทราบ หากศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจเห็นสมควร อาจพิจารณากำหนดให้ข้อตกลงดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของเงื่อนไขการคุมความประพฤติก็ได้

๗. หมวด ๖ การสงเคราะห์ กำหนดให้การสงเคราะห์ตามหมวดนี้ เป็นความรับผิดชอบของรัฐ ในการแสวงหาข้อเท็จจริง ติดตาม ดูแล แนะนำ แก้ไขฟื้นฟู หรือการดำเนินการใด ๆ แก่บุคคลตามมาตรา ๔๑ เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นสามารถช่วยเหลือตนเองและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ตามสมควร ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการของบุคคลนั้น โดยให้หน่วยงานด้านการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ด้านแรงงาน ด้านการศึกษา ด้านการสาธารณสุข ตลอดจนหน่วยงานอื่นที่

เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการให้การสงเคราะห์ ทั้งนี้ ให้นักงานคุมประพฤติให้การสงเคราะห์แก่ผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ ผู้ถูกคุมความประพฤติ หรือผู้พ้นจากการคุมความประพฤติ ผู้อยู่ระหว่างการตรวจพิสูจน์และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดหรือผู้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ผู้อยู่ระหว่างการทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ ผู้ได้รับการปล่อยตัวเมื่อพ้นโทษ หรือได้รับพระราชทานอภัยโทษ เด็กหรือเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวพ้นจากการฝึกอบรมครบตามคำพิพากษาแล้ว ผู้พ้นจากการถูกกักขังแทนค่าปรับหรือผู้พ้นจากการทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ และบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยให้นักงานคุมประพฤติสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคคลนั้นได้รับการสงเคราะห์ในด้านสิ่งจำเป็นในการดำรงชีพ ด้านการบำบัดรักษาอาการเจ็บป่วยทางกายและจิต ด้านการให้ความรู้และการฝึกอบรม ด้านทักษะชีวิต ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ทั้งนี้ ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวจะทำงาน ให้นักงานคุมประพฤติสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคคลดังกล่าวเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำงาน และให้รัฐสนับสนุนหรือส่งเสริมให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการรับบุคคลดังกล่าวเข้าทำงานในสถานประกอบการด้วย

ในการให้การสงเคราะห์ตามหมวดนี้ พนักงานคุมประพฤติอาจมอบหมายอาสาสมัครคุมประพฤติ หรืออาจทำความตกลงเพื่อมอบหมายหรือส่งต่อให้ส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรชุมชน หรือองค์กรอื่น ที่ให้ความร่วมมือก็ได้ ในกรณีที่บุคคลนั้นเป็นเด็กหรือเยาวชนซึ่งตกอยู่ในสภาพจำต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพ พนักงานคุมประพฤติจะต้องให้การช่วยเหลือเบื้องต้น และแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กโดยมิชักช้า นอกจากนี้ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเห็นสมควร จะประกาศกำหนดให้สถานที่ใดเป็นสถานที่เพื่อให้การสงเคราะห์บุคคลดังกล่าวก็ได้ และให้สำนักงานคุมประพฤติให้การสนับสนุนการปฏิบัติงานตามความเหมาะสมกับสถานที่ดังกล่าว

๘. หมวด ๗ การมีส่วนร่วมของหน่วยงานของรัฐและภาคประชาชน กำหนดให้กรมคุมประพฤติ มีหน้าที่ดำเนินการหรือประสานความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรชุมชน หรือองค์กรอื่น เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานสร้างเครือข่ายหรือให้ความช่วยเหลือในภารกิจของกรมคุมประพฤติ จัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ และให้อาสาสมัครคุมประพฤติและภาคประชาชนมีบทบาทในการให้การสงเคราะห์ รวมถึงการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ภายใต้การกำกับดูแลของพนักงานคุมประพฤติ โดยอาสาสมัครคุมประพฤติจะได้รับค่าตอบแทนด้วย

๙. หมวด ๘ บทกำหนดโทษ กำหนดให้เจ้าพนักงานที่มีตำแหน่งหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ และได้ล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นเพราะการปฏิบัติการตามตำแหน่งหน้าที่ นำความลับนั้นไปเปิดเผยนอกอำนาจหน้าที่ของตน โดยประการที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๐. บทเฉพาะกาล กำหนดให้บรรดากฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวงระเบียบ หรือประกาศ ตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นักงานคุมประพฤติซึ่งได้รับแต่งตั้งตาม

พระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุ้มครองความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๒๒ และยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นพนักงานคุ้มครองความประพฤติตามพระราชบัญญัตินี้

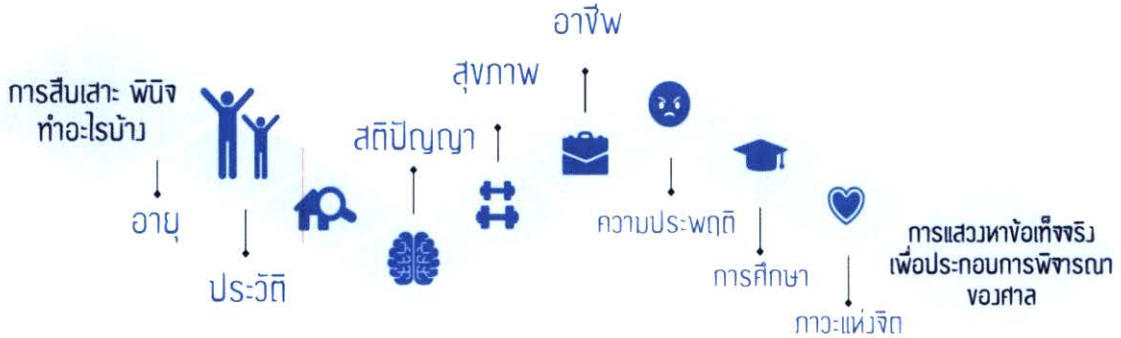
เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่งานด้านการคุ้มครองความประพฤติมีความสำคัญในกระบวนการยุติธรรม อันจะทำให้เกิดประสิทธิภาพและเกิดความเรียบร้อยขึ้นในสังคม ซึ่งในการปฏิบัติงานด้านนี้มีกรมคุ้มครองประพฤติเป็นหน่วยงานหลักเกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤติ ทั้งในขั้นก่อนการพิจารณาคดี ขั้นการพิจารณาคดี และขั้นหลังการพิพากษาคดีของศาล โดยมีภารกิจเกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤติผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ ผู้ได้รับการพักการลงโทษและการลดวันต้องโทษจำคุก รวมถึงการตรวจพิสูจน์และการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด การจัดให้มีการทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ การดำเนินการเพื่อสร้างความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ การให้การสงเคราะห์ การให้หน่วยงานของรัฐและภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองประพฤติและภารกิจของกรมคุ้มครองพฤติกมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๐ เป็นต้นไป)

มารู้จักพนักงานคุมประพฤติกันเถอะ

การสืบเสาะ-พินิจ • การควบคุมความประพฤติ • การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

พนักงานคุมประพฤติ ทำหน้าที่อะไรบ้าง?

<p>การสืบเสาะ-พินิจ</p> <p>เก็บข้อมูล ถ่ายภาพ พิมพ์ลายนิ้วมือ ปัสสาวะ เส้นผมหรือขน เพื่อพิสูจน์ตัวบุคคล และเป็นฐานข้อมูล</p>	<p>สอดส่อง ติดตาม สอบถาม ควบคุมให้ปฏิบัติตามเงื่อนไข</p> <p>EM อุปกรณ์ติดตามตัว ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ติดตามตัว ตามเงื่อนไขที่ศาลสั่ง</p>	<p>กำหนดรายละเอียด ในการปฏิบัติตามเงื่อนไข</p> <p>เขียนรายงาน และความเห็นเกี่ยวกับ ผู้ถูกคุมประพฤติ</p>	<p>ส่งตัวให้แพทย์ ตรวจสุขภาพหรือทดสอบ สารเสพติด</p> <p>รายงานให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง กับการพักหรือลด วันต้องโทษ เมื่อนักโทษเด็ดขาด ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข</p>
--	--	--	--

<p>อำนาจพิเศษ ของพนักงานคุมประพฤติ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่</p> <p>สั่งให้ผู้ครอบครอง อาวุธหรือเอกสาร เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน เกี่ยวกับการสืบเสาะ-พินิจ</p> 	<p>เรียกบุคคล มาให้ข้อเท็จจริง เกี่ยวกับการสืบเสาะ-พินิจ</p> 	<p>กรณีจำเป็นอย่างขี้น เข้าเคหสถาน ที่ผู้ถูกสืบเสาะ-พินิจ หรือผู้ถูกคุมประพฤติ อาศัยหรือทำงานได้ ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้น ถึงพระอาทิตย์ตก</p>
---	---	--

ห้าม เจ้าพนักงานคุมประพฤติ “เปิดเผยความลับ” ที่ได้มานอกจากอำนาจหน้าที่ของตน
ก่อให้เกิด “เกิดความเสียหาย” แก่ผู้อื่น

จำคุก ไม่เกิน 5 ปี
หรือ **ปรับ** ไม่เกิน 100,000 บาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

**๑๘. พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ
พ.ศ. ๒๕๕๙**

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้ยอมรับนับถือว่าทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศเป็นนิติบุคคล และให้ถือว่ามีภูมิลำเนาในประเทศไทย

๒. กำหนดให้ทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ สถานที่ ทรัพย์สิน สิทธิประโยชน์ และบรรณสารของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ ผู้เชี่ยวชาญ และบุคคลอื่นที่ปฏิบัติภารกิจเพื่อทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ ทั้งนี้ ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทย หรือเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติหน้าที่ หรือในการปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันตามที่ระบุไว้ในความตกลงว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันเพียงเท่าที่รัฐบาลได้รับและใช้บทแห่งความตกลงนั้น หรือความตกลงที่รัฐบาลจะได้ทำต่อไปกับทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นสมาชิกของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ (International Renewable Energy Agency (IRENA)) อันเป็นองค์การระหว่างประเทศที่จัดตั้งขึ้นตามธรรมนูญของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ (Statute of the International Renewable Energy Agency) ซึ่งทำ ณ เมืองบอนน์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยธรรมนูญดังกล่าวมีบทกำหนดให้ทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศมีสภาพนิติบุคคลระหว่างประเทศ และให้มีความสามารถทางกฎหมายเท่าที่อาจจำเป็นในดินแดนของแต่ละสมาชิก และตามกฎหมายภายในของแต่ละสมาชิก เพื่อการปฏิบัติหน้าที่และเพื่อให้บรรลุผลตามความมุ่งประสงค์ของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ โดยกำหนดให้สมาชิกตัดสินใจเกี่ยวกับความตกลงว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันแยกต่างหาก จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๑๙. พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของสำนักเลขานุการองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสาม พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้สำนักเลขานุการองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสามเป็นนิติบุคคล และให้ถือว่ามีภูมิลำเนาในประเทศไทย

๒. กำหนดให้สำนักเลขานุการและเจ้าหน้าที่ที่ได้รับเอกสิทธิ์และการอำนวยความสะดวก ตามที่กำหนดในความตกลงการสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสาม ประกอบกับมติที่ประชุม AMAF+๓ ครั้งที่ ๑๒ ที่เห็นชอบตามข้อเสนอของประเทศไทย ดังนี้

๒.๑ กำหนดให้สำนักเลขานุการได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรายได้จากการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ของสำนักเลขานุการตามความตกลง ทั้งนี้ ตามที่ประมุขรัฐกำหนด และได้รับการยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรสำหรับข้าวที่นำเข้าไปเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานตามความตกลง

๒.๒ กำหนดให้ผู้จัดการทั่วไปและรองผู้จัดการทั่วไปได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเฉพาะในส่วนที่ได้รับจากสำนักเลขานุการ ทั้งนี้ ตามที่ประมุขรัฐกำหนด และได้รับการยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรในการนำเข้าของใช้ส่วนตัวและของใช้ในบ้าน เรือยนต์ ภายในสามเดือนหลังจากเข้ารับตำแหน่งครั้งแรก โดยการยกเว้นดังกล่าวไม่ใช้บังคับกับบุคคลผู้มีสัญชาติไทย

๒.๓ กำหนดให้ผู้จัดการทั่วไป รองผู้จัดการทั่วไป ผู้เชี่ยวชาญ และเจ้าหน้าที่อื่น ซึ่งมีได้มีสัญชาติไทยที่ปฏิบัติงานให้แก่สำนักเลขานุการได้รับการอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองและกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนคนต่างด้าว

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่รัฐบาลไทยได้ร่วมลงนามในความตกลงการสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสาม (ASEAN Plus Three Emergency Rice Reserve Agreement) เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ณ กรุงจาการ์ตา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เพื่อจัดตั้งองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสาม (ASEAN Plus Three Emergency Rice Reserve : APTERR) และมติที่ประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้านเกษตรและป่าไม้กับรัฐมนตรีเกษตรของสาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น และสาธารณรัฐเกาหลี (ASEAN Ministers on Agriculture and Forestry Plus Three : AMAF+๓) ครั้งที่ ๑๒ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕ ณ เวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เห็นชอบให้จัดตั้งสำนักเลขานุการองค์การสำรองข้าวฉุกเฉินของอาเซียนบวกสามในประเทศไทยตามข้อเสนอของประเทศไทย โดยมุ่งประสงค์เพื่อสำรองข้าวไว้สำหรับความจำเป็นในกรณีเกิดภัยพิบัติฉุกเฉิน และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ด้านมนุษยธรรม รวมทั้งเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารในภูมิภาคตามกรอบอาเซียนบวกสามและความตกลงดังกล่าว ดังนั้น เพื่อให้สำนักเลขานุการเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย และให้สำนักเลขานุการและเจ้าหน้าที่ซึ่งมิได้มีสัญชาติไทย ได้รับเอกสิทธิ์และการอำนวยความสะดวกในการเข้ามาปฏิบัติงานในประเทศไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

**๒๐. พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙**

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๒๔ โดยกำหนดให้องค์การ ทรัพย์สิน และบรรณสารขององค์การ ผู้แทนของภาคีองค์การและเจ้าหน้าที่ขององค์การได้รับเอกสิทธิ์ สิทธิยกเว้น และความคุ้มกันในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทยหรือเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติหน้าที่หรือในการปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับองค์การตามที่ระบุไว้ในพิธีสารว่าด้วยเอกสิทธิ์ สิทธิยกเว้น และความคุ้มกันขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ ซึ่งทำ ณ กรุงวอชิงตัน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากประเทศไทยได้เป็นภาคีสมาชิกในความตกลงว่าด้วยองค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศและความตกลงด้านปฏิบัติการว่าด้วยองค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๙ และได้ตราพระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๒๔ ขึ้นเพื่อให้เอกสิทธิ์ สิทธิยกเว้น และความคุ้มกันแก่องค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ ทรัพย์สินและบรรณสารขององค์การ ผู้แทนของภาคีองค์การ ผู้แทนของผู้ลงนามความตกลงว่าด้วยองค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ และเจ้าหน้าที่ขององค์การ ต่อมาองค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศได้ปรับปรุงโครงสร้าง และแก้ไขชื่อย่อขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศจาก “INTELSAT” เป็น “ITSO” โดยมีการแก้ไขในส่วนต่าง ๆ ของความตกลงทั้งสองฉบับซึ่งมีผลให้ไม่มีผู้แทนของผู้ลงนามความตกลงว่าด้วยองค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศอยู่ในรายการผู้ได้รับเอกสิทธิ์ สิทธิยกเว้น และความคุ้มกัน ตามที่ระบุไว้ในพิธีสารว่าด้วยเอกสิทธิ์ สิทธิยกเว้น และความคุ้มกันขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ ซึ่งทำ ณ กรุงวอชิงตัน เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ อีกต่อไป และโดยที่ประเทศไทยจะต้องให้ความเห็นชอบในความตกลงที่มีการแก้ไขดังกล่าวสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมทางดาวเทียมระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๒๔ ให้มีความสอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๒๑. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม คำว่า “เครื่องหมาย” โดยเพิ่มเติมคำว่า “เสียง” ไว้ในบทนิยาม เพื่อขยายความคุ้มครองให้เครื่องหมายประเภทเสียง สามารถนำมาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้ (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

๒. แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ (ผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้) โดยเพิ่มเติมให้มีอำนาจในการออกกฎกระทรวงลดหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม (มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕)

๓. กำหนดลักษณะอันเป็นสาระสำคัญของเครื่องหมายการค้าที่เป็นภาพ รูปร่างหรือรูปทรง และเสียงที่ให้ถือว่า มีลักษณะบ่งเฉพาะ และกำหนดให้เครื่องหมายการค้าทุกประเภท หากได้มีการจำหน่าย เผยแพร่ หรือโฆษณาสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นจนแพร่หลายแล้วตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ประกาศกำหนด และพิสูจน์ได้ว่าได้ปฏิบัติถูกต้องตามหลักเกณฑ์นั้นแล้ว ให้ถือว่า มีลักษณะบ่งเฉพาะ (มาตรา ๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗)

๔. ยกเลิกบทบัญญัติที่ห้ามขอจดทะเบียนสำหรับสินค้าต่างจำพวกกันในคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าหนึ่งฉบับ (มาตรา ๖ ยกเลิกความในมาตรา ๙ วรรคสอง)

๕. กำหนดห้ามนายทะเบียนรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในกรณีเห็นว่าเครื่องหมายการค้าที่ขอจดทะเบียนนั้นเป็นเครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว หรือเป็นเครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วจนอาจทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดในความเป็นเจ้าของของสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะใช้กับสินค้าจำพวกเดียวกันหรือต่างจำพวกกัน ที่นายทะเบียนเห็นว่า มีลักษณะอย่างเดียวกัน (มาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓)

๖. ยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นเครื่องหมายชุด (มาตรา ๘ ยกเลิกความในมาตรา ๑๔)

๗. ลดระยะเวลาการปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายใดแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำขอจดทะเบียน ทั้งนี้ โดยกำหนดให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนรายนั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำขอตั้งกล่าวให้ถูกต้องภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่งนั้น (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่รับคำสั่งนั้น) (มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ วรรคสอง)

๘. ลดระยะเวลาการปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียน ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนแสดงการปฏิเสธว่า ไม่ขอถือเป็นสิทธิของตนแต่ผู้เดียวในอันที่จะใช้ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือหลายส่วนของเครื่องหมายการค้ารายนั้น หรือสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนแสดงการปฏิเสธอย่างอื่น เนื่องจากเครื่องหมายการค้าที่ขอจดทะเบียนรายนั้นมีส่วนหนึ่งส่วนใดหรือหลายส่วน เป็นสิ่งที่ใช้กันสามัญในการค้าขายสำหรับสินค้าบางอย่างหรือบางจำพวกอันไม่ควรให้ผู้ขอจดทะเบียนถือเป็นสิทธิของตนแต่ผู้เดียว หรือมีลักษณะไม่บ่งเฉพาะ ทั้งนี้ โดยกำหนดให้นายทะเบียนสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนแสดงการปฏิเสธดังกล่าวภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่รับคำสั่งนั้น (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่รับคำสั่งนั้น) (มาตรา ๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒๗))

๙. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้

๙.๑ ลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน โดยกำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน) (มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

๙.๒ ลดระยะเวลาการปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า โดยกำหนดให้ในกรณีที่คณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ว่า คำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๑๕ หรือมาตรา ๑๗ ถูกต้องแล้ว ให้ผู้ขอจดทะเบียนปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ) (มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘)

๙.๓ แก้ไขเพิ่มเติมความกรณีที่ให้ถือว่าผู้ขอจดทะเบียนละทิ้งคำขอจดทะเบียนเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมการอุทธรณ์คำสั่ง และการปฏิบัติตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ (มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๙)

๙.๔ แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์และขั้นตอนในกรณีที่มีผู้ขอจดทะเบียนหลายรายต่างยื่นคำขอจดทะเบียนเพื่อเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า ถ้านายทะเบียนเห็นว่าเครื่องหมายการค้าเหล่านั้นเป็นเครื่องหมายการค้าที่เหมือนกันหรือคล้ายกันจนอาจทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดในความเป็นเจ้าของของสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะใช้กับสินค้าจำพวกเดียวกันหรือต่างจำพวกกันที่นายทะเบียนเห็นว่า มีลักษณะอย่างเดียวกัน ให้นายทะเบียนดำเนินการเกี่ยวกับคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ไต่ยื่นไว้เป็นรายแรก และมีหนังสือแจ้งคำสั่งให้ผู้ขอจดทะเบียนรายหลังรอกการพิจารณาดำเนินการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ก่อน พร้อมทั้งยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และขั้นตอนเดิมในเรื่องดังกล่าว รวมทั้งขั้นตอนที่กำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนหลายรายดังกล่าวตกลงกันตลอดจนลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนในเรื่องดังกล่าว โดยกำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนซึ่งเห็นว่าเครื่องหมายการค้าที่ตนขอจดทะเบียนมิได้เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้ารายอื่นดังกล่าวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน) (มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ และมาตรา ๑๒ ยกเลิกมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖)

๑๐: แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเพื่อให้เกิดความชัดเจนโดยยังคงหลักการเดิมที่กำหนดให้ในกรณีที่มีผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วตามมาตรา ๑๓ หรือในกรณีที่มีผู้ขอจดทะเบียนหลายรายต่างยื่นคำขอจดทะเบียนเพื่อเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกันตามมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง แล้วแต่กรณี ถ้านายทะเบียนเห็นว่าเครื่องหมายการค้าเหล่านั้นเป็นเครื่องหมายการค้าซึ่งต่างเจ้าของต่างได้ใช้มาแล้วด้วยกันโดยสุจริต หรือมีพฤติการณ์พิเศษที่สมควรรับจดทะเบียน นายทะเบียนจะรับจดทะเบียนให้แก่เจ้าของหลายคนก็ได้ โดยจะมีเงื่อนไขและข้อจำกัดตามที่นายทะเบียนเห็นสมควรกำหนดด้วยก็ได้ พร้อมทั้งลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนในเรื่องดังกล่าว โดยกำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนหรือเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วดังกล่าวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน

(เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน) (มาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๗)

๑๑. แก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๒๘ วรรคสาม (๑) และ (๒) เพื่อให้การอ้างวรรค ในมาตรา ๒๘ เป็นไปด้วยความถูกต้อง เพราะเดิมบทบัญญัติดังกล่าวมีการอ้างวรรคที่ไม่ถูกต้อง (มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๘ วรรคสาม (๑) และ (๒))

๑๒. ลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนที่ได้มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่ง ให้ประกาศโฆษณาคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า โดยกำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่ง ของนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน) (มาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง)

๑๓. ลดระยะเวลาการยื่นคำคัดค้านของบุคคลที่เห็นว่าตนมีสิทธิดีกว่าผู้ขอจดทะเบียน เครื่องหมายการค้า หรือเห็นว่าเครื่องหมายการค้ารายนั้นไม่มีลักษณะอันพึงรับจดทะเบียนได้ ตามมาตรา ๖ หรือการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ารายนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ โดยกำหนดให้บุคคลนั้นต้องยื่นคำคัดค้านต่อนายทะเบียนภายใน ๖๐ วันนับแต่วันประกาศโฆษณาคำขอ จดทะเบียนตามมาตรา ๒๙ (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันประกาศโฆษณาคำขอจดทะเบียนตาม มาตรา ๒๙) (มาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง)

๑๔. ลดระยะเวลาการยื่นคำโต้แย้งคำคัดค้านคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของ ผู้ขอจดทะเบียน ในกรณีที่มีผู้ยื่นคำคัดค้านคำขอจดทะเบียนตามมาตรา ๓๕ โดยกำหนดให้ผู้ขอ จดทะเบียนยื่นคำโต้แย้งคำคัดค้านดังกล่าวต่อนายทะเบียนภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับสำเนา คำคัดค้าน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำคัดค้าน) (มาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๖ วรรคสอง)

๑๕. ลดระยะเวลาการปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียน โดยกำหนดให้ในการพิจารณาและ วินิจฉัยคำคัดค้านคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๓๕ นายทะเบียนจะมีคำสั่งให้ผู้ขอ จดทะเบียนและผู้คัดค้านมาให้ถ้อยคำ ทำคำชี้แจง หรือแสดงพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ได้ หากผู้ขอ จดทะเบียนหรือผู้คัดค้านไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง) ให้นายทะเบียนพิจารณาและวินิจฉัยคำคัดค้านต่อไป ตามหลักฐานที่มีอยู่ (มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๖ วรรคสี่)

๑๖. ลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำวินิจฉัยคำคัดค้านคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า โดยกำหนดให้ผู้ขอจดทะเบียนหรือผู้คัดค้านมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการ เครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียน) (มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๗ วรรคสอง)

๑๗. ขยายระยะเวลาการชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าโดยกำหนด ให้เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งให้จดทะเบียนแล้ว ผู้ขอจดทะเบียนต้องชำระค่าธรรมเนียมภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่ง (เดิมภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่ง) (มาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๐ วรรคสอง)

๑๘. กำหนดให้การโอนหรือรับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้า สามารถแยกโอนหรือรับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าทั้งหมดหรือบางอย่างได้ (มาตรา ๒๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๙ วรรคสอง)

๑๙. ยกเลิกบทบัญญัติที่กำหนดให้เครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้เป็นเครื่องหมายชุดนั้น จะโอนหรือรับมรดกกันได้อีกเมื่อเป็นการโอนหรือรับมรดกกันทั้งหมดเพื่อให้สอดคล้องกับการยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๑๔ เกี่ยวกับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นเครื่องหมายชุด (มาตรา ๒๒ ยกเลิกความในมาตรา ๕๐)

๒๐. กำหนดให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกันให้แก่เจ้าของหลายรายก็ได้ ในกรณีที่ผู้โอน ผู้รับโอน หรือผู้รับมรดกตามมาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๙ เป็นผู้ยื่นคำขอจดทะเบียน หรือเป็นผู้รับโอนหรือผู้รับมรดกสิทธิในคำขอจดทะเบียนและได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้โอน ผู้รับโอน หรือผู้รับมรดกสิทธิในคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าหรือสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้แล้วทุกรายแล้วแต่กรณีโดยให้ถือว่ากรณีมีพฤติการณ์พิเศษที่นายทะเบียนจะรับจดทะเบียน (มาตรา ๑๓ เพิ่มความเป็นมาตรา ๕๑/๑)

๒๑. กำหนดขั้นตอนการดำเนินการของนายทะเบียน ในกรณีที่การขอจดทะเบียนการโอนหรือการรับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้าหรือการขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการการจดทะเบียนไม่เป็นไปตามกฎกระทรวง โดยกำหนดให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ขอจดทะเบียนหรือเจ้าของเครื่องหมายการค้าแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งนั้น และหากผู้ขอจดทะเบียนหรือเจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งของนายทะเบียน ให้ถือว่าละทิ้งคำขอจดทะเบียนการโอนหรือการรับมรดกหรือคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการการจดทะเบียนนั้น (มาตรา ๒๔ เพิ่มความเป็นมาตรา ๕๒/๑)

๒๒. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การต่ออายุการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าโดยกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้ายื่นคำขอต่ออายุต่อนายทะเบียนพร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุภายใน ๓ เดือนก่อนวันสิ้นอายุ และในกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในเวลาดังกล่าว หากประสงค์จะต่ออายุการจดทะเบียน ให้ยื่นคำขอต่ออายุต่อนายทะเบียนพร้อมทั้งชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุและค่าธรรมเนียมเพิ่มร้อยละ ๒๐ ของค่าธรรมเนียมการต่ออายุภายใน ๖ เดือนนับแต่วันสิ้นอายุการจดทะเบียน และขยายระยะเวลาการดำเนินการตามคำสั่งของนายทะเบียนที่มีคำสั่งให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าดำเนินการแก้ไขคำขอต่ออายุการจดทะเบียนให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงโดยกำหนดให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่รับคำสั่งนั้น (เดิมภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่รับคำสั่งนั้น) ถ้าเจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้ปฏิบัติตามคำสั่งภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้ยื่นคำขอต่ออายุและชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุภายใน ๖ เดือนนับแต่วันสิ้นอายุการจดทะเบียน ให้ถือว่าเครื่องหมายการค้านั้นได้ถูกเพิกถอนการจดทะเบียนแล้ว (มาตรา ๒๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖)

๒๓. ลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๕๕ วรรคสอง มาตรา ๕๘ หรือมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง โดยกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนดังกล่าวต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับ

หนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน) (มาตรา ๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๐ วรรคสอง)

๒๔. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเพื่อให้เกิดความชัดเจน โดยยังคงหลักการเดิมที่กำหนดให้ผู้มีส่วนได้เสียหรือนายทะเบียนอาจร้องขอต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าให้สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้ หากแสดงได้ว่าเครื่องหมายการค้านั้นในขณะที่จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว จนอาจทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดในความเป็นเจ้าของของสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะใช้กับสินค้าจำพวกเดียวกันหรือต่างจำพวกกัน ที่มีลักษณะอย่างเดียวกัน (มาตรา ๒๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๑ (๓) และ (๔))

๒๕. ลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๖๘ โดยกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือผู้จดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าที่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน) (มาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ วรรคสาม)

๒๖. ลดระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับการเพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๗๒ วรรคสอง โดยกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือผู้ได้รับอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งจากนายทะเบียน (เดิมภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งจากนายทะเบียน) (มาตรา ๒๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๔ วรรคสอง)

๒๗. กำหนดให้ในกรณีที่สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้ามิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าย่อมไม่ระงับไปเพราะเหตุการโอนหรือการรับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่มีการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าขึ้น (มาตรา ๓๐ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑)

๒๘. เพิ่มความเป็นหมวด ๑/๑ การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าภายใต้พิธีสารมาดริด ดังนี้

๒๘.๑ เพิ่มบทนิยามความหมายของคำว่า “พิธีสารมาดริด” “คำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ” “สำนักระหว่างประเทศ” และ “สำนักงานต้นทาง” ในหมวด ๑/๑ การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าภายใต้พิธีสารมาดริด (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๒)

๒๘.๒ กำหนดให้การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าภายใต้พิธีสารมาดริด ให้เป็นไปตามบทบัญญัติในหมวดนี้ และให้นำบทบัญญัติในหมวด ๑ เครื่องหมายการค้า เว้นแต่มาตรา ๑๐ มาตรา ๔๐ วรรคสอง และมาตรา ๕๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๓)

๒๘.๓ กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศในราชอาณาจักร โดยกำหนดว่าต้องเป็นผู้ซึ่งได้ยื่นคำขอจดทะเบียนหรือเป็นผู้ซึ่งได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ในราชอาณาจักร และมีสัญชาติไทย หรือเป็นนิติบุคคลที่มีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศไทย มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย หรือมีสถานประกอบอุตสาหกรรมหรือพาณิชย์กรรมและยังคงประกอบการอย่างจริงจังในประเทศไทย (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๔)

๒๘.๔ กำหนดสิทธิของผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศในราชอาณาจักรว่ามีสิทธิขอรับความคุ้มครองต่อภาคีอื่นได้ และอาจขอรับความคุ้มครองเพิ่มเติมภายหลังจากที่ได้รับ การจดทะเบียนระหว่างประเทศแล้วก็ได้ (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๕)

๒๘.๕ กำหนดขั้นตอนการดำเนินการกรณีที่ได้รับแจ้งการขอจดทะเบียนระหว่าง ประเทศที่ระบุขอรับความคุ้มครองในราชอาณาจักรจากสำนักระหว่างประเทศแล้ว ให้ถือว่าเป็นคำขอ จดทะเบียนในราชอาณาจักร และให้นายทะเบียนดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียน ให้แจ้งคำสั่งพร้อมด้วยเหตุผลไปยังสำนักระหว่างประเทศภายใน ระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และในกรณีที่นายทะเบียน เห็นว่าอาจมีการคัดค้านเกินระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวงดังกล่าวให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้ง ไปยังสำนักระหว่างประเทศภายในระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ในกฎกระทรวง ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนเนื่องจากการคัดค้านนั้น ให้นายทะเบียน มีหนังสือแจ้งคำสั่งพร้อมด้วยเหตุแห่งการคัดค้านไปยังสำนักระหว่างประเทศภายในระยะเวลา และตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง หากไม่มีการแจ้งไปยังสำนักระหว่าง ประเทศดังกล่าว ให้ถือว่านายทะเบียนรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น และกำหนดผล ของเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนแล้ว ให้ได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับเครื่องหมายการค้า ที่ได้จดทะเบียนในราชอาณาจักร (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๖)

๒๘.๖ กำหนดวันที่มีผลเป็นวันที่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า โดยกำหนดให้ถือว่า วันที่ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศต่อสำนักงานต้นทางเป็นวันที่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น เว้นแต่ในกรณีที่สำนักระหว่างประเทศได้รับคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศเกินระยะเวลาที่กำหนด ในกฎกระทรวง ให้ถือว่าวันที่สำนักระหว่างประเทศได้รับคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศเป็นวันที่ จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น และกำหนดให้การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวมีอายุสิบปี นับแต่วันที่จดทะเบียนและอาจต่ออายุได้ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๗)

๒๘.๗ กำหนดให้กรณีที่มีการระบุขอรับความคุ้มครองในราชอาณาจักรภายหลังจาก ที่สำนักระหว่างประเทศได้จดทะเบียนไว้แล้ว ให้ถือว่าเครื่องหมายการค้า นั้นได้รับความคุ้มครอง ในราชอาณาจักรตั้งแต่วันที่สำนักระหว่างประเทศได้บันทึกการขอรับความคุ้มครองในทะเบียนระหว่าง ประเทศ และให้วันสิ้นอายุการจดทะเบียนเป็นวันเดียวกับวันสิ้นอายุในทะเบียนระหว่างประเทศนั้น และอาจต่ออายุได้ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๘)

๒๘.๘ กำหนดให้ในกรณีที่เครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนไว้แล้ว ในราชอาณาจักรเป็นเครื่องหมายเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนระหว่างประเทศ ซึ่งได้รับความคุ้มครองในราชอาณาจักรแล้ว และเป็นเจ้าของของเดียวกัน เจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น อาจขอให้นายทะเบียนบันทึกว่าเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนระหว่างประเทศมีผลแทน เครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนในราชอาณาจักรสำหรับสินค้าทั้งหมดหรือบางอย่างที่ตรงกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยไม่กระทบถึงสิทธิที่ได้มาจากการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักรที่มีอยู่ก่อน (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๙)

๒๘.๙ กำหนดให้กรณีที่คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ยื่นไว้ ณ สำนักงาน ต้นทาง รวมถึงทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนตามคำขอดังกล่าว หรือทะเบียน

เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้ ณ สำนักงานต้นทาง ซึ่งใช้เป็นฐานในการยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศสำหรับเครื่องหมายการค้ารายใด ถูกถอนคืน ละทิ้ง ปฏิเสธ หรือเพิกถอน แล้วแต่กรณี สำหรับสินค้าทั้งหมดหรือบางอย่าง ภายในระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง และเมื่อได้รับแจ้งการเพิกถอนจากสำนักระหว่างประเทศแล้ว ให้ถือว่าคำขอจดทะเบียนหรือทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ระบุขอรับความคุ้มครองในราชอาณาจักร ถูกถอนคืน ละทิ้ง ปฏิเสธ หรือเพิกถอน แล้วแต่กรณี สำหรับสินค้าทั้งหมดหรือบางอย่างเช่นเดียวกัน ณ วันที่ทะเบียนระหว่างประเทศถูกเพิกถอน และในกรณีที่ประเทศไทยเป็นสำนักงานต้นทางเมื่อมีเหตุดังกล่าว ให้นายทะเบียนแจ้งไปยังสำนักระหว่างประเทศตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑๐)

๒๘.๑๐ กำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ทะเบียนระหว่างประเทศถูกเพิกถอนโดยสำนักระหว่างประเทศเนื่องจากเหตุตามมาตรา ๗๙/๑๐ อาจยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักรสำหรับสินค้าเดียวกันได้ โดยต้องเป็นการยื่นภายในระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และให้ถือว่าวันที่จดทะเบียนระหว่างประเทศตามมาตรา ๗๙/๗ หรือวันที่บันทึกการขอรับความคุ้มครองภายหลังการจดทะเบียนระหว่างประเทศตามมาตรา ๗๙/๘ แล้วแต่กรณี เป็นวันที่ยื่นคำขอจดทะเบียนในราชอาณาจักร (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑๑)

๒๘.๑๑ กำหนดให้หนังสือเรียก หนังสือแจ้ง หรือหนังสืออื่นใด ที่มีถึงผู้จดทะเบียนระหว่างประเทศหรือเจ้าของทะเบียนระหว่างประเทศ ตัวแทน ผู้รับมอบอำนาจ หรือบุคคลอื่นใด เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ส่งไปยังสำนักระหว่างประเทศ เพื่อแจ้งต่อไปให้บุคคลนั้นทราบ เว้นแต่เป็นกรณีที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ การส่งหนังสือดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และกำหนดให้การส่งดังกล่าวมีผลถือว่าผู้นั้นได้รับหนังสือแล้ว เมื่อเวลาได้ล่วงพ้นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑๒)

๒๘.๑๒ กำหนดให้การขอและการจดทะเบียน การขอบันทึกการจดทะเบียนระหว่างประเทศแทนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักร การขอรับความคุ้มครอง การแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการในทะเบียน การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน และการต่ออายุการจดทะเบียน รวมทั้งการดำเนินการอื่นใดภายใต้พิธีสารมาดริด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑๓) และกำหนดให้การออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๗๙/๖ มาตรา ๗๙/๗ มาตรา ๗๙/๑๐ มาตรา ๗๙/๑๑ มาตรา ๗๙/๑๒ และมาตรา ๗๙/๑๓ นี้ ต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับพิธีสารมาดริดรวมทั้งกำหนดให้คำดำเนินการในต่างประเทศภายใต้พิธีสารมาดริดเป็นไปตามที่อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาประกาศตามที่สำนักระหว่างประเทศกำหนด (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑๔)

๒๘.๑๓ กำหนดให้นำบทบัญญัติในหมวด ๑/๑ การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ภายใต้พิธีสารมาดริด ใช้บังคับแก่เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง และเครื่องหมายร่วมที่ขอจดทะเบียนระหว่างประเทศภายใต้พิธีสารมาดริดด้วยโดยอนุโลม (มาตรา ๓๑ เพิ่มความเป็นมาตรา ๗๙/๑๕)

๒๙. ลระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งรับจดทะเบียนการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อบังคับว่าด้วยการใช้เครื่องหมายรับรองที่ได้จดทะเบียนแล้วตามมาตรา ๘๗ และการอุทธรณ์คำสั่งไม่รับจดทะเบียนการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อบังคับดังกล่าวตามมาตรา ๘๘ โดยกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายรับรองนั้นหรือบุคคลอื่นใด ที่ได้รับหรือจะได้รับความเสียหายจากคำสั่งของนายทะเบียนดังกล่าว มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง

ดังกล่าวต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าภายใน ๖๐ วันนับแต่วันประกาศโฆษณาตามมาตรา ๘๗ หรือนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๘๘ แล้วแต่กรณี (เดิมภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันประกาศโฆษณาตามมาตรา ๘๗ หรือนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน ตามมาตรา ๘๘ แล้วแต่กรณี) (มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง)

๓๐. บทกำหนดโทษ

เพิ่มบทกำหนดโทษทางอาญาด้านความผิดเรื่องการนำหีบห่อหรือภาชนะที่แสดง เครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วม ของบุคคลอื่นที่จดทะเบียนไว้แล้ว ในราชอาณาจักรมาใช้สำหรับสินค้าของตนเองหรือของบุคคลอื่น เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้า ของเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือเครื่องหมายร่วม หรือเชื่อว่าเป็นสินค้าที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ เครื่องหมายรับรองนั้น (มาตรา ๓๓ เพิ่มความเป็นมาตรา ๑๐๙/๑)

๓๑. บทเฉพาะกาล

กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับคำขอและการดำเนินการต่าง ๆ ที่ดำเนินการอยู่ก่อน วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ รวมทั้งรองรับบรรดากฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ เครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวงหรือ ประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ (มาตรา ๓๕ ถึงมาตรา ๓๘)

๓๒. อัตราค่าธรรมเนียม

ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ใช้อัตรา ค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๓๔ ประกอบกับอัตราค่าธรรมเนียมท้าย พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติม อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ปัจจุบันการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในระดับสากลได้มีการขยายขอบเขตการ ให้ความคุ้มครองไปยังเครื่องหมายประเภทใหม่ ๆ ซึ่งบทบัญญัติของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ยังไม่ครอบคลุม ประกอบกับประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีแห่งพิธีสารที่เกี่ยวกับความตกลง มาดริดเรื่องการจดทะเบียนระหว่างประเทศของเครื่องหมาย (พิธีสารมาดริด) ซึ่งพิธีสารดังกล่าว มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดให้มีการยื่นคำขอรับความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง และเครื่องหมายร่วม ในประเทศภาคีแห่งพิธีสารมาดริด โดยการยื่นคำขอจดทะเบียน ระหว่างประเทศเพียงครั้งเดียวเพื่อขอรับความคุ้มครองไปยังประเทศต่าง ๆ ที่เป็นภาคีแห่งพิธีสารมาดริดได้ สมควรขยายขอบเขตการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าและแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วน ที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับพิธีสารมาดริดดังกล่าว นอกจากนี้ ในปัจจุบันมีการนำหีบห่อหรือภาชนะ ที่แสดงเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วม ของบุคคลอื่นที่จดทะเบียนไว้แล้ว มาใช้ ในลักษณะเป็นการหลอกลวงซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณชนและเจ้าของเครื่องหมาย ดังกล่าว สมควรกำหนดฐานความผิดและโทษทางอาญาสำหรับการกระทำดังกล่าว รวมทั้งสมควร ปรับปรุงขั้นตอนและระยะเวลาในการดำเนินการจดทะเบียนให้มีความชัดเจนและรวดเร็วมากขึ้น

และปรับอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติมาตรา ๓๑ จะให้ใช้บังคับเมื่อใดให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๒๒. พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป
๒. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐ ให้ตั้งเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น ๒,๗๓๓,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำแนกเป็นรายจ่ายตามที่ระบุต่อไปในพระราชบัญญัตินี้
๓. มาตรา ๔ งบประมาณรายจ่ายงบกลาง ในความควบคุมของกระทรวงการคลังและสำนักงานงบประมาณ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๓๔๖,๐๑๕,๙๘๒,๙๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๓.๑ เงินเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ	๑๗๙,๑๖๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๒ เงินช่วยเหลือข้าราชการ ลูกจ้างและพนักงานของรัฐ	๕,๒๕๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๓ เงินเลื่อนเงินเดือนและเงินปรับวุฒิข้าราชการ	๑๐,๔๖๕,๑๒๐,๗๐๐ บาท
๓.๔ เงินสำรอง เงินสมทบและเงินชดเชยของข้าราชการ	๔๕,๙๒๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๕ เงินสมทบของลูกจ้างประจำ	๘๑๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๖ ค่าใช้จ่ายตามโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ	๒,๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๗ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเสด็จพระราชดำเนิน และต้อนรับประมุขต่างประเทศ	๙๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๘ ค่าใช้จ่ายชดใช้เงินทดรองราชการ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน	๘,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๙ เงินชดเชยค่างานสิ่งก่อสร้าง	๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๓.๑๐ เงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น	๙๐,๙๘๕,๘๖๒,๒๐๐ บาท

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เพื่อให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจและหน่วยงานอื่น ได้มีงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐ สำหรับใช้เป็นหลักในการจ่ายเงินแผ่นดิน

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๙)

๒๓. พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ให้ตั้งเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น ๕๖,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๒. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมงบกลาง ในความควบคุมของกระทรวงการคลังและสำนักงบประมาณ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๓๒,๖๖๑,๐๒๗,๓๐๐ บาท

๓. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้ตั้งเป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๔. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมเพื่อชดใช้เงินคงคลัง ในความควบคุมของกระทรวงการคลัง ให้ตั้งเป็นจำนวน ๘,๓๓๘,๙๗๒,๗๐๐ บาท

๕. กำหนดให้กระทรวงการคลังมีอำนาจสั่งจ่ายเงินแผ่นดิน ตามรายการและจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่สำนักงบประมาณจะได้จัดสรร หรือตามที่จะได้มีการโอนเปลี่ยนแปลงตามกฎหมาย

๖. กำหนดให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

๑. โดยที่รัฐบาลมีความจำเป็นต้องใช้จ่ายเงินในการดำเนินการตามนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล เพื่อรองรับการปรับโครงสร้างระบบเศรษฐกิจที่ให้ความสำคัญกับการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จึงต้องตั้งงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม เป็นจำนวนไม่เกิน ๕๗,๖๖๑,๐๒๗,๓๐๐ บาท โดยมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

๑.๑ เพื่อจัดสรรเป็นค่าใช้จ่ายเสริมสร้างความเข้มแข็งและก้าวหน้าของประเทศ ตามแนวทางปฏิรูป เป็นจำนวน ๓๒,๖๖๑,๐๒๗,๓๐๐ บาท

๑.๒ เพื่อจัดสรรตามแผนงานพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล เป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๒. เนื่องจากได้มีการจ่ายเงินคงคลังเพื่อเป็นเงินเบียดหัวด บำเหน็จ บำนาญ จึงต้องตั้งงบประมาณรายจ่ายเพื่อชดใช้เงินคงคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ เป็นจำนวน ๘,๓๓๘,๙๗๒,๗๐๐ บาท

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙)

๒๔. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมตำรวจ ใน (๓๖) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. กำหนดให้แก้ไขบทนิยามคำว่า “อธิบดี” ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” ทุกแห่ง

๓. กำหนดเพิ่มวิธีการและสถานที่ชำระค่าปรับสำหรับผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๐ ในกรณีที่ไม่มีการเรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่โดยเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ชำระค่าปรับตามจำนวนและภายในวันที่ระบุไว้ในใบสั่ง โดยวิธีการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ บัตรเครดิต หรือวิธีการอื่น โดยผ่านธนาคารหรือหน่วยบริการรับชำระเงินได้ ทั้งนี้ ตามวิธีการและสถานที่ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด เมื่อผู้ได้รับใบสั่งได้ชำระค่าปรับครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้คดีเป็นอันเลิกกัน

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำระบบการชำระเงินด้วยวิธีการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการชำระค่าสินค้าและบริการเพิ่มมากขึ้น สมควรเพิ่มช่องทางการชำระค่าปรับตามใบสั่งด้วยวิธีการดังกล่าว ในกรณีที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่เรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถในการชำระค่าปรับตามใบสั่งประกอบกับได้มีการโอนกรมตำรวจไปเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้ว สมควรแก้ไขการระบุชื่อตำแหน่ง “อธิบดีกรมตำรวจ” ตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกเป็น “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” ในคราวเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๙)

๒๕. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดการส่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่ออกตามความในมาตรา ๔๔ มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๕/๑ มาตรา ๗๕/๒ และมาตรา ๗๕/๔ ให้สภาผู้แทนราษฎรตรวจสอบ

๒. กำหนดให้ในกรณีที่เป็นการพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ ให้รอการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีการอุทธรณ์และเป็นคดีที่กำหนดในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด คู่กรณีฝ่ายชนะคดีอาจยื่นคำขอต่อศาลปกครองชั้นต้น หรือศาลปกครองสูงสุดแล้วแต่กรณี โดยชี้แจงเหตุผลอันสมควรที่ขอให้มีการปฏิบัติตามคำบังคับ และให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคำขอและมีคำสั่งตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

๓. ให้ยกเลิกการบังคับคดีตามมาตรา ๗๒ วรรคสี่ วรรคห้า และวรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อไปกำหนดหลักการใหม่ ในมาตรา ๗๕/๑ มาตรา ๗๕/๒ มาตรา ๗๕/๓ และมาตรา ๗๕/๔

๔. กำหนดให้ในการพิพากษาคดี ให้ศาลปกครองมีคำสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือแต่บางส่วนตามส่วนของการชนะคดีขึ้น

๕. การบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครอง ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง และบทบัญญัติว่าด้วยค่าฤชาธรรมเนียมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายประมวลกฎหมายดังกล่าว มาใช้บังคับโดยอนุโลมกับการบังคับคดีปกครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้และหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง โดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจออกระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๗๕/๑ วรรคหนึ่ง และเพื่อบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครอง และกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดีซึ่งศาลปกครองแต่งตั้งจากราชการฝ่ายศาลปกครองที่มีคุณสมบัติตามที่ ก.ศป. กำหนด มีหน้าที่ปฏิบัติตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดในระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาลปกครอง โดยในการบังคับคดีปกครองดังกล่าว เจ้าพนักงานบังคับคดีอาจมอบหมายให้เอกชนหรือบุคคลอื่นปฏิบัติการแทนภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าพนักงานบังคับคดีก็ได้ ทั้งนี้ ตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด และกำหนดให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาหรือไต่สวนและมีคำสั่งกำหนดวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือมีคำสั่งใด ๆ เพื่อให้การบังคับคดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว หากเมื่อคู่กรณียังไม่ปฏิบัติตามคำบังคับของศาลปกครอง หรือมีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำบังคับของศาลปกครอง นอกจากนี้ กำหนดมาตรการในการบังคับคดีปกครอง โดยให้ศาลปกครองอาจมีคำสั่งให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐชำระค่าปรับต่อศาล เมื่อปรากฏว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมิได้ปฏิบัติตามคำบังคับของศาลปกครองให้ถูกต้องครบถ้วน หรือปฏิบัติล่าช้า

เกินสมควร ซึ่งที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดอาจออกระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการปฏิบัติตามมาตรา ๗๕/๔ ดังกล่าวได้

๖. กำหนดให้บรรดาคดีที่อยู่ในระหว่างการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของ ศาลปกครองอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ปัจจุบันการดำเนินการบังคับคดีปกครองยังมีข้อขัดข้อง เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนด รายละเอียดในการดำเนินการบังคับคดีปกครองให้ครอบคลุมคดีปกครองทุกประเภท ซึ่งคดีปกครอง มีลักษณะเฉพาะไม่สามารถนำหลักการของการบังคับคดีแพ่งมาใช้ในการดำเนินการบังคับคดี ให้มีประสิทธิภาพในทุกกรณีได้ อีกทั้งไม่มีบทบัญญัติกำหนดอำนาจและหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดี ตลอดจนมาตรการที่จะบังคับให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติตามคำบังคับ ของศาลปกครองให้ถูกต้องครบถ้วนภายในเวลาอันสมควร อีกทั้งสมควรกำหนดให้ในกรณีที่มีการ อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น คู่กรณีฝ่ายชนะคดีในคดีที่กำหนดอาจยื่นคำขอ ต่อศาลปกครองชั้นต้นหรือศาลปกครองสูงสุด แล้วแต่กรณี เพื่อให้มีการปฏิบัติตามคำบังคับได้ ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้ประชาชนต้องรอกการปฏิบัติตามคำพิพากษาในระหว่างการพิจารณาคดีชั้นอุทธรณ์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผล ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๙)

๒๖. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดบทนิยาม คำว่า

“ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” หมายความว่าศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง และศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค

“คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” หมายความว่า คดีดังต่อไปนี้ ไม่ว่าจะมิชอบหรือความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกันรวมอยู่ด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๑) คดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น หรือความผิดอื่นอันเนื่องมาจากการประพฤติมิชอบ

(๒) คดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลที่กระทำความผิดฐานฟอกเงินที่เกี่ยวข้องกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น หรือความผิดอื่นอันเนื่องมาจากการประพฤติมิชอบ หรือกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ กฎหมายว่าด้วยการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ หรือกฎหมายอื่นที่มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือประพฤติมิชอบ

(๓) คดีอาญาที่ฟ้องให้ลงโทษบุคคลในความผิดเกี่ยวกับการเรียก รับ ยอมจะรับ หรือให้ ขอให้ รับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด หรือการใช้กำลังประทุษร้าย ชูเชิญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายหรือใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจหรือข่มขืนใจให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำใดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น

(๔) คดีอาญาที่ฟ้องขอให้ลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลตามกฎหมายที่กำหนดให้เป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๕) คดีอาญาที่ฟ้องขอให้ลงโทษบุคคลที่ร่วมกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลตาม (๑) ถึง (๔) ไม่ว่าในฐานะตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้สมคบ

(๖) คดีเกี่ยวกับการจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบหรือจงใจยื่นบัญชีและเอกสารดังกล่าวด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ

(๗) คดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะเหตุจรั่วรัวผิปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

(๘) กรณีที่มีการขอให้ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างหนึ่งอย่างใดก่อนยื่นฟ้องหรือยื่นคำร้องขอตาม (๑) ถึง (๗)

แต่มีให้รวมถึง

(๑) คดีที่อยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

(๒) คดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวตามกฎหมายว่าด้วยศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

“ทุจริตต่อหน้าที” หมายความว่า ทุจริตต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต กฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต หรือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่น

“ประพฤติมิชอบ” หมายความว่า การกระทำที่ไม่ใช่ทุจริตต่อหน้าที แต่เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดโดยอาศัยเหตุที่มีตำแหน่งหรือหน้าที่อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ คำสั่งหรือมติของคณะรัฐมนตรี ที่มุ่งหมายจะควบคุมดูแลการรับ การเก็บรักษา หรือการใช้เงินหรือทรัพย์สินของแผ่นดิน

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศและเจ้าหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และให้หมายความรวมถึงเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย

๒. กำหนดให้จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางโดยยกฐานะแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาขึ้นเป็นศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางและจะเปิดทำการเมื่อใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา นอกจากนี้ ยังกำหนดเขตอำนาจศาลโดยให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางมีเขตตลอดกรุงเทพมหานคร จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี และจังหวัดปทุมธานี แต่บรรดาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบที่เกิดขึ้นนอกเขตของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางจะยื่นฟ้องถึงศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางก็ได้ ทั้งนี้ให้อยู่ในดุลพินิจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางที่จะรับหรือไม่รับพิจารณาพิพากษาคดีนั้นได้ อย่างไรก็ดี หากความผิดซึ่งเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามพระราชบัญญัตินี้เกิดนอกราชอาณาจักรไทย ให้ฟ้องคดีนั้นที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง แต่ถ้การสอบสวนได้กระทำลงในท้องที่หนึ่งซึ่งอยู่ในเขตของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคใด ให้ฟ้องที่ศาลนั้นได้ด้วย

๓. กำหนดให้จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ส่วนจะเปิดทำการเมื่อใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา ซึ่งจะต้องระบุเขตอำนาจศาลและกำหนดที่ตั้งศาลในเขตศาลนั้นไว้ด้วย

๔. กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ และคดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

๕. กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบมีอำนาจรับพิจารณาพิพากษาข้อหาความผิดสำหรับการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท และบทใดบทหนึ่งอยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ

๖. กำหนดให้ในการฟ้องคดีอาญาสำหรับการกระทำอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันในความผิดที่เกี่ยวข้องกัน และบางกรรมไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบจะรับพิจารณาพิพากษาทุกกรรม หรือไม่รับพิจารณาพิพากษาเฉพาะกรรมใดกรรมหนึ่งหรือหลายกรรมที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ โดยให้โจทก์แยกฟ้องเป็นคดีใหม่ยังศาลที่มีอำนาจก็ได้ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความสะดวกและเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมเป็นสำคัญ

๗. ห้ามมิให้ศาลชั้นต้นอื่นรับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบไว้พิจารณาพิพากษา

๘. กำหนดให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยในกรณีที่มีปัญหาว่าคดีใดจะอยู่ในอำนาจของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ทั้งนี้ ไม่ว่าปัญหานั้นจะเกิดขึ้นในศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบหรือศาลยุติธรรม โดยศาลนั้นต้องรอการพิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าวไว้ชั่วคราว และคำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

๙. กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นศาลชั้นต้นตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม และให้นำบทบัญญัติแห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาใช้บังคับแก่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบโดยอนุโลม

๑๐. กำหนดให้ในกรณีที่มีความจำเป็น ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบอาจแต่งตั้งให้ศาลชั้นต้นอื่นดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ อันมิใช่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทแห่งคดีแทนก็ได้ โดยให้ศาลชั้นต้นที่ได้รับแต่งตั้งนำวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบไปใช้บังคับแก่การดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลนั้น

๑๑. กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบมีอำนาจนั่งพิจารณาหรือพิพากษาคดีในศาลนั้นเองหรือที่ศาลชั้นต้นอื่นที่อยู่ในเขตท้องที่ของศาลนั้นได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่ไปนั่งพิจารณาหรือพิพากษาคดีที่ศาลชั้นต้นอื่นจะให้เจ้าหน้าที่ธุรการของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบหรือของศาลชั้นต้นนั้นทำหน้าที่ช่วยเหลือในทางธุรการก็ได้

๑๒. กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบมีอำนาจออกออกหมายอาญาและหมายใด ๆ ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งบัญญัติไว้

๑๓. กำหนดให้ตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าคณะศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ให้แต่งตั้งจากผู้ที่เคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาล และผู้พิพากษาศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ให้แต่งตั้งจากผู้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้พิพากษามาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี

๑๔. กำหนดให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางและศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค มีอธิบดีผู้พิพากษาศาลละหนึ่งคนกับให้มีรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลละหนึ่งคน และในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในทางราชการ คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมโดยความเห็นชอบของประธานศาลฎีกาจะกำหนดให้มีรองอธิบดีผู้พิพากษามากกว่าหนึ่งคนแต่ไม่เกินสามคนก็ได้

๑๕. กำหนดให้ในระหว่างที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางและศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคยังไม่ได้เปิดทำการ ให้แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาและศาลชั้นต้นอื่นยังคงมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบอยู่ต่อไป

๑๖. กำหนดให้เมื่อมีการเปิดทำการศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาที่ค้างพิจารณาอยู่ต่อไป และให้ถือว่าบรรดากระบวนการพิจารณาที่แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในศาลอาญาที่ได้ดำเนินการไว้ก่อนวันเปิดทำการเป็นกระบวนการพิจารณาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางนั้นด้วย และบรรดาคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลชั้นต้นใดในวันเปิดทำ

การของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางให้ศาลชั้นต้นนั้นยังคงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่ต่อไปจนเสร็จ

๑๗. กำหนดให้ในวันเปิดทำการศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ให้ผู้พิพากษาในศาลอาญาซึ่งมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐปฏิบัติหน้าที่ในศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางได้ต่อไปจนกว่าจะมีผู้มาดำรงตำแหน่งตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม

๑๘. กำหนดให้ในระหว่างที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคยังไม่ได้เปิดทำการในท้องที่ใด ให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางมีเขตในท้องที่นั้นด้วยและโจทก์จะยื่นคำฟ้องต่อศาลชั้นต้นอื่นที่อยู่ในเขตท้องที่ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคนั้นเช่นเดียวกับการยื่นฟ้องคดีทั่วไปก็ได้ ให้ศาลชั้นต้นที่โจทก์ยื่นฟ้องนั้นแจ้งไปยังศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางเมื่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางรับคดีนั้นไว้แล้วจะออกไปทำการไต่สวนมูลฟ้องนั่งพิจารณาและพิพากษาคดี ณ ศาลชั้นต้นแห่งท้องที่นั้น หรือจะกำหนดให้ทำการไต่สวนมูลฟ้องนั่งพิจารณาและพิพากษาคดี ณ ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางก็ได้ตามที่ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางจะเห็นสมควร และให้ศาลชั้นต้นที่ได้ยื่นฟ้องไว้แล้วมีอำนาจพิจารณาและมีคำสั่งเกี่ยวกับการขอคัดฟ้อง การออกหมายชิงและการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยได้

๑๙. กำหนดให้บรรดาคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาคซึ่งค้างพิจารณาอยู่ในศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางหรือศาลชั้นต้นใดในวันเปิดทำการของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ให้ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางหรือศาลชั้นต้นนั้น แล้วแต่กรณี ยังคงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่ต่อไปจนเสร็จ

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่การทุจริตและประพฤติมิชอบมีผลกระทบต่อเสถียรภาพความมั่นคงทางสังคม และเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ประกอบกับการทุจริตและประพฤติมิชอบในระยะที่ผ่านมาได้ทวีความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของแผ่นดินเป็นจำนวนมาก และจากการดำเนินนโยบายในการแก้ไขปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างจริงจัง ส่งผลให้มีคดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้นสู่ศาลมากขึ้น สมควรจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเพื่อให้การอำนวยความยุติธรรมในคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๙)

๒๗. พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้มีบทบัญญัติเพื่อรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย คณะกรรมการนโยบายการเงิน คณะกรรมการนโยบายสถาบันการเงิน คณะกรรมการระบบการชำระเงินนั้น ให้ถือว่าคณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่เหลืออยู่ และให้คณะกรรมการดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้โดยจะต้องมีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยอย่างน้อย ๑ คน

๒. กำหนดให้ยกเลิกวรรคสองของมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑

๓. กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการคัดเลือกประธานกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย โดยเพิ่มบุคคลซึ่งเคยดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ มิได้มีบทบัญญัติรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย คณะกรรมการนโยบายการเงิน คณะกรรมการนโยบายสถาบันการเงิน และคณะกรรมการระบบการชำระเงิน ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระหรือพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าวขาดความต่อเนื่องเมื่อมีกรณีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าว เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนเมื่อมีการพ้นจากตำแหน่งตามวาระหรือพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ อันจะทำให้การดำเนินงานตามกฎหมายเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พร้อมกับแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการคัดเลือกประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทยให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๙)

๒๘. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “สำนักงาน” และ “ผู้อำนวยการ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กำหนดบทนิยาม คำว่า “กรม” หมายความว่า กรมการท่องเที่ยว และ “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการท่องเที่ยว

๓. แก้ไขบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

๔. กำหนดให้มี “คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงแรงงาน ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการให้นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เป็นกรรมการและเลขานุการ”

๕. การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๖. กำหนดให้ผู้ขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๗. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา (ตามมาตรา ๑๖) และผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งเป็นนิติบุคคล (ตามมาตรา ๑๗) ต้องวางหลักประกันเป็นเงินสดหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารต่อนายทะเบียนเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามจำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวง

๘. กำหนดให้ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวเนื่องจากผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม (ตามมาตรา ๒๑) หรือไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา (ตามมาตรา ๒๒/๒) ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน

๙. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ทั้งนี้ หากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนสำหรับผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ประสงค์จะมีสถานที่

ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจากนายทะเบียน และใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาจะมีอายุและประเภทตามใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ทั้งนี้หลักเกณฑ์และวิธีการขอรับและออกใบอนุญาต การขอและการต่ออายุใบอนุญาต การขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต และการแจ้งเลิกสาขาจะเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกฎกระทรวง นอกจากนี้ ยังกำหนดให้เมื่อผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตาย และทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวนั้นต่อไปให้ทายาทนั้นประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ต่อไป จนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตายและในระหว่างการประกอบธุรกิจนำเที่ยวดังกล่าว ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว อย่างไรก็ตาม หากทายาทมิได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบถึงการตายของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นสุดลง

๑๐. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๑๑. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทำการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวเป็นเอกสาร ซึ่งอย่างน้อยในเอกสารดังกล่าวนั้นต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยว

๑๒. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุไว้ในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว โดยไม่เรียกเก็บค่าบริการหรือเรียกเก็บค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย

๑๓. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีมัคคุเทศก์เดินทางไปกับนักท่องเที่ยวและในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปต่างประเทศ ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดให้มีผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้ผู้นำเที่ยวที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวดังกล่าวให้ถือว่าเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๑๔. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่ นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว หากผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่จัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุดังกล่าว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต้องรับผิดชอบต่อนักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ หรือผู้นำเที่ยวเช่นเดียวกับผู้รับประกันภัย

๑๕. ยกเลิกกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวทุกสองปี

๑๖. กำหนดให้ใบอนุญาตธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลง เมื่อผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ได้รับการต่อใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๒๒/๑

๑๗. กำหนดให้ในกรณีที่ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสิ้นสุดลงตามมาตรา ๓๖ (๑/๑) (๒) หรือ (๓) ให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีหน้าที่ดำเนินการตามข้อผูกพันที่มีอยู่กับนักท่องเที่ยวก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎกระทรวง

๑๘. กำหนดให้หลักประกันที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยววางไว้ตามมาตรา ๑๘ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวยังไม่พ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัตินี้ สำหรับในกรณีที่ใบอนุญาตสิ้นสุดลง ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจะขอรับคืนหลักประกันที่วางไว้พร้อมทั้งดอกผลได้ ก็ต่อเมื่อได้ชำระหนี้ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้เสร็จสิ้นแล้ว และในกรณีที่นายทะเบียนได้แจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมาขอรับหลักประกันพร้อมทั้งดอกผลคืนแล้ว ถ้าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่มารับคืนภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ให้หลักประกันพร้อมทั้งดอกผลดังกล่าวตกเป็นของกองทุน

๑๙. กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ (การแสวงหาใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว) มาตรา ๒๖ (รายละเอียดในเอกสารการโฆษณาหรือชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวตามที่กำหนด) มาตรา ๓๐ (ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจะเรียกเก็บค่าบริการอื่นใดนอกจากที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๖ (๓) หรือที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าไม่ได้) มาตรา ๓๑ (ห้ามมิให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวจัดบริการนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากต่างประเทศโดยไม่ได้รับค่าบริการหรือรับค่าบริการในอัตราที่เห็นได้ว่าไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย) มาตรา ๓๒ (ห้ามมิให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมอบหมายให้มัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยวหรือบุคคลอื่นใดนำนักท่องเที่ยวในความรับผิดชอบของตนไปท่องเที่ยว โดยเรียกเก็บเงินจากมัคคุเทศก์ ผู้นำเที่ยวหรือบุคคลอื่นนั้น หรือโดยให้บุคคลดังกล่าวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร หรือค่าอำนวยความสะดวกอื่นของนักท่องเที่ยวไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน มาตรา ๓๓ (ในการจัดให้มีมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวเดินทางไปกับนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องใช้มัคคุเทศก์ซึ่งได้รับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์หรือผู้นำเที่ยวซึ่งได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้) และมาตรา ๓๔ (ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวต้องจัดให้มีการประกันภัยสำหรับอุบัติเหตุให้แก่นักท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ และผู้นำเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว)

๒๐. กำหนดให้กรมการท่องเที่ยวแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ให้ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คำวินิจฉัย

๒๑. กำหนดให้ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ไม่เกินครั้งละหกเดือน เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่กำหนดให้ชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง

๒๒. กำหนดให้ยกเลิกอำนาจของนายทะเบียนในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้ เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวไม่ชำระค่าธรรมเนียมประกอบธุรกิจนำเที่ยวและเงินเพิ่มจนพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม

๒๓. กำหนดให้การกำหนดประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์และวิธีการในการขอรับและการออกใบอนุญาตการขอและการต่ออายุใบอนุญาต และการขอรับและการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๒๔. กำหนดคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

๒๕. กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม คือ เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรา ๔๖ (๑) (๓) หรือ (๔) หรือใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๖๓ (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) และยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์

๒๖. กำหนดให้เมื่อคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ได้ประกาศเขตพื้นที่ในท้องถิ่นหรือชุมชนใดตามมาตรา ๑๒ (๔) แล้วรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะประกาศยกเว้นคุณสมบัติตามมาตรา ๕๐ (๑) (ก) (ค) หรือ (ง) สำหรับผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ซึ่งจะให้บริการเฉพาะในเขตพื้นที่นั้น รวมตลอดทั้งยกเว้นหรือลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ก็ได้

๒๗. กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และอาจต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์โดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ต้องผ่านการอบรมและทดสอบความรู้ความสามารถในการเป็นมัคคุเทศก์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ประกาศกำหนด

๒๘. กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การรักษามารยาท ความประพฤติและการตรวจสอบสุขภาพของมัคคุเทศก์ และกำหนดให้มัคคุเทศก์ต้องติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์

๒๙. กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้นำเที่ยวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

๓๐. กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว

๓๑. กำหนดให้ผู้นำเที่ยวมีหน้าที่ในการนำเที่ยวและอำนวยความสะดวกรวมทั้งดำเนินการให้เป็นไปตามรายการนำเที่ยวตามมาตรา ๒๖ หรือมาตรา ๒๙ แล้วแต่กรณี

๓๒. กำหนดให้เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งห้ามปฏิบัติหน้าที่หรือสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนตามมาตรา ๖๗ ให้นายทะเบียนแจ้งให้กรมการท่องเที่ยวทราบ และให้กรมการท่องเที่ยวแจ้งเวียนชื่อบุคคลดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวทราบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กำหนด

๓๓. กำหนดให้กองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยว ประกอบด้วยเงินที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวจ่ายชดใช้คืนกองทุนและเงินที่นายทะเบียนหักจากหลักประกันส่งคืนกองทุนตามมาตรา ๔๑ วรรคสาม และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง

๓๔. กำหนดให้เงินและทรัพย์สินในกองทุนคุ้มครองธุรกิจนำเที่ยวเป็นของกรมการท่องเที่ยวเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของกองทุน โดยไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้แผ่นดิน

๓๕. กำหนดให้กรมการท่องเที่ยวจัดหางบดุล งบการเงินและบัญชีแสดงการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อเสนอคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปี และกำหนดให้อธิบดีกรมการท่องเที่ยวแต่งตั้งข้าราชการในกรมการท่องเที่ยวคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กลาง เพื่อทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนในการควบคุมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ทั่วราชอาณาจักร และกำหนดให้อธิบดีกรมการท่องเที่ยวสามารถแต่งตั้งนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สาขาโดยให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดหนึ่งหรือหลายจังหวัดก็ได้

๓๖. กำหนดให้นายทะเบียนสามารถมอบอำนาจเกี่ยวกับการสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่กำหนดเป็นครั้งคราวหรือประจำตามแบบรายละเอียด และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้

๓๗. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามมาตรา ๒๒/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

๓๘. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท กรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๓๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท หรือกรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่งต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

๓๙. กำหนดให้มัคคุเทศก์ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กำหนดหรือไม่ติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ตามมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

๔๐. กำหนดให้ผู้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวโดยไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๔๑. กำหนดให้ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

๔๒. ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใหม่

๔๓. กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิโดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้กรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ไปพลางก่อน

๔๔. กำหนดให้คำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว คำขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยว และคำขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังคงอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียนโดยให้ถือว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ และใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ออกตามคำขอดังกล่าว ให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๔๕. กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนครบกำหนดสองปีนับจากวันชำระค่าธรรมเนียมครั้งสุดท้ายและผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่ใบอนุญาตจะครบกำหนด หากประสงค์จะประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้ ภายในสามสิบวันก่อนใบอนุญาตครบกำหนด และเมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน และเพื่อประโยชน์แห่งการนี้ ให้ถือว่าหลักประกันที่ได้วางไว้เดิมเป็นส่วนหนึ่งของหลักประกันที่ต้องวางตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากนี้

ยังกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน ต้องเลิกการประกอบธุรกิจนำเที่ยวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต

๔๖. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวที่มีสถานที่ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขานั้นต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน หากผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้รับแจ้งการอนุญาตจากนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้วให้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาต่อไป แต่จะต้องมาขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขาตามพระราชบัญญัตินี้ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งดังกล่าว

๔๗. กำหนดให้หลักประกันที่เป็นพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือพันธบัตรรัฐวิสาหกิจที่ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวได้วางไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะถึงกำหนดต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว

๔๘. กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ที่ยังมีผลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้นจะสิ้นอายุ และให้ถือว่าใบอนุญาตดังกล่าวเป็นใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นำมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับในการขอต่ออายุใบอนุญาตด้วย

๔๙. กำหนดให้ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๕๐. กำหนดให้มัคคุเทศก์ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวต่อไปให้มาขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้นำเที่ยวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่รับขึ้นทะเบียน

๕๑. กำหนดให้กฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และการดำเนินการออกกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศดังกล่าวให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราการแข่งขันสูง สมควรพัฒนาอุตสาหกรรมธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์โดยควบคุมมาตรฐานและคุณภาพในการให้บริการ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล จึงสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เพื่อให้

ครอบคลุมหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุและการต่ออายุ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวกำหนดให้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวสาขา แก๊ซหลักเกณฑ์ การประกอบธุรกิจนำเที่ยวบางประการ เช่น แก๊ซเรื่องการวางหลักประกัน และแก๊ซรายละเอียดที่ต้อง มีในเอกสารการโฆษณาชี้ชวนเกี่ยวกับรายการนำเที่ยว กำหนดรองรับให้ทายาทของผู้ประกอบธุรกิจ นำเที่ยวสามารถประกอบธุรกิจนำเที่ยวต่อไปได้ เพิ่มเหตุแห่งการพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว เพื่อให้ครอบคลุมทุกกรณี แก๊ซคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์และหลักเกณฑ์การ ต่ออายุใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์เพื่อให้ผู้ประกอบการอาชีพเป็นมัคคุเทศก์มีความสามารถในการเป็น มัคคุเทศก์ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งแก๊ซหลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียนและคุณสมบัติของผู้ขอขึ้นทะเบียน เป็นผู้นำเที่ยว แก๊ซขบทกำหนดโทษให้ครอบคลุมทุกกรณี และปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสม ยิ่งขึ้น ตลอดจนแก๊ซชื่อหน่วยงานและตำแหน่งผู้บริหารเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อ สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นกรมการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๒๐ วันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่ม มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙)

เที่ยวทั่วไทยไปกับเรา

มัคคุเทศก์

พานักท่องเที่ยว
ไปยังสถานที่ต่างๆ
ให้คำแนะนำและความรู้
แก่นักท่องเที่ยว

คุณสมบัติ

ผู้ชอบรับใบอนุญาต
เป็นมัคคุเทศก์

ผู้ชอบขึ้นทะเบียน
ธุรกิจนำเที่ยว

มีอายุ
ไม่ต่ำกว่า 18 ปี

มีอายุ
ไม่ต่ำกว่า 20 ปี

มีสัญชาติไทย

มีสัญชาติไทย

ผ่านการทดสอบ
ในการเป็นมัคคุเทศก์

- จบ ป.ตรี , เภส ในสาขา มัคคุเทศก์หรือการท่องเที่ยว
- มีวุฒิมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า

- จบ ป.ตรี , เภส ในสาขา มัคคุเทศก์หรือการท่องเที่ยว
- จบไม่ต่ำกว่า ม.ปลายและผ่านการอบรมตามที่กำหนด

ผู้นำเที่ยว

รับผิดชอบ ดูแล
และอำนวยความสะดวก
แก่นักท่องเที่ยว
ในการเที่ยวต่างประเทศ

ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์
ต่ออายุใบอนุญาต

3,000 บาท

(ใบอนุญาตมีอายุ 5 ปี
นับแต่วันที่ออก)

อัตราค่าธรรมเนียมใหม่

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว
ต่ออายุใบอนุญาต

5,000 บาท

(ใบอนุญาตมีอายุ 2 ปี
นับแต่วันที่ออก)

×
บทลงโทษ

ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์
โดยไม่มีใบอนุญาต

จำคุก ไม่เกิน 1 ปี
ปรับไม่เกิน 100,000 บาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มัคคุเทศก์ไม่ปฏิบัติตาม
ระเบียบที่กำหนด

ปรับไม่เกิน
10,000 บาท

เป็นผู้นำเที่ยว
โดยไม่ได้ขึ้นทะเบียน

จำคุก ไม่เกิน 1 เดือน
ปรับไม่เกิน 20,000 บาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

weareoja

พ.ร.บ. ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2559 บัณฑิตใช้ 28 ธ.ค. 2559

๒๙. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยกำหนดให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้น เพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยให้กรุงเทพมหานครหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราซึ่งกระทรวงมหาดไทยจะได้กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้งประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของกรุงเทพมหานคร และให้กรุงเทพมหานครจัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มเติมให้เพียงพอกับการใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ยังขาดอยู่ในปีนั้น ทั้งนี้ งบประมาณเพิ่มเติมดังกล่าว ต้องไม่รวมถึงงบประมาณรายได้ประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้หรือเงินอุดหนุน

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ในปัจจุบันกรุงเทพมหานครมีรายจ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนทำให้เงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครไม่เพียงพอกับการจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครและกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้กรุงเทพมหานครจัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มเติมให้เพียงพอจากรายจ่ายดังกล่าวได้ ดังนั้น เพื่อให้เกิดสภาพคล่องในการบริหารกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร สมควรกำหนดให้กรุงเทพมหานครสามารถจัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มเติมให้เพียงพอกับการใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครได้จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๙)

๓๐. พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ และอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

๒. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กระทรวงยุติธรรม และของข้าราชการ พนักงานราชการและลูกจ้างของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กระทรวงยุติธรรม ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ หรือของข้าราชการ พนักงานราชการและลูกจ้างของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ แล้วแต่กรณี

๓. กำหนดให้ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กระทรวงยุติธรรม ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ

๔. กำหนดให้บรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่งหรือมติคณะรัฐมนตรีใดที่อ้างถึงสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กระทรวงยุติธรรม และข้าราชการ พนักงานราชการ หรือลูกจ้างของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กระทรวงยุติธรรม ให้ถือว่าอ้างถึงสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ และข้าราชการ พนักงานราชการ หรือลูกจ้างของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ แล้วแต่กรณี

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเป็นส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวงและกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและเจ้าหน้าที่ในสำนักงานและขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี สมควรกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเป็นส่วนราชการที่อยู่ในบังคับบัญชาของนายกรัฐมนตรี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๙)

๓๑. พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยกำหนดให้มีกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

๒. ยกเลิกมาตรา ๕ (๑๐) กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕

๓. กำหนดให้มี “หมวด ๘/๑ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม”

๔. กำหนดให้กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการวางแผน ส่งเสริม พัฒนา และดำเนินกิจการเกี่ยวกับดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม การอุดมศึกษา การสถิติ และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๒๑/๑)

๕. กำหนดการแบ่งส่วนราชการของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๒๑/๒)

๖. ยกเลิกหมวด ๑๐ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๖)

๗. ยกเลิกมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ (มาตรา ๗)

๘. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแล้วแต่กรณี (มาตรา ๘)

๙. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของส่วนราชการตามมาตรา ๘ ไปเป็นของสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๙)

๑๐. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของส่วนราชการในสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการ ในสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม แล้วแต่กรณี ยกเว้นส่วนราชการดังต่อไปนี้

๑๐.๑ ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ

๑๐.๒ สำนักกิจการอวกาศแห่งชาติ

๑๐.๓ สำนักส่งเสริมและพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๑๐.๔ สำนักส่งเสริมและพัฒนารัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

๑๐.๕ สำนักส่งเสริมอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (มาตรา ๑๐)

๑๑. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของสำนักงานปลัดกระทรวงกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารไปเป็นของสำนักงานปลัดกระทรวงกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๑๑)

๑๒. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม แล้วแต่กรณี (มาตรา ๑๒)

๑๓. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของกรมอุตุนิยมวิทยา ไปเป็นของกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๑๓)

๑๔. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของส่วนราชการในสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการในสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดังต่อไปนี้ ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม แล้วแต่กรณี

๑๔.๑ สำนักกิจการอวกาศแห่งชาติ

๑๔.๒ สำนักส่งเสริมและพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๑๔.๓ สำนักส่งเสริมและพัฒนารัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

๑๔.๔ สำนักส่งเสริมอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (มาตรา ๑๔)

๑๕. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของส่วนราชการที่โอนไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๑๕)

๑๖. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม แล้วแต่กรณี (มาตรา ๑๖)

๑๗. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตรากำลังของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไปเป็นของสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๑๗)

๑๘. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เฉพาะศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ และของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เฉพาะศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติไปเป็นอำนาจหน้าที่ของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย หรือของข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี (มาตรา ๑๘)

๑๙. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง และอัตราค่าจ้างของศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติไปเป็นของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย (มาตรา ๑๙)

๒๐. กำหนดให้บรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีใดที่อ้างถึงส่วนราชการที่โอนมา และข้าราชการ พนักงานราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการที่โอนมา ให้ถือว่าอ้างถึงส่วนราชการที่รับโอน และข้าราชการ พนักงานราชการ หรือลูกจ้างของส่วนราชการที่รับโอนดังกล่าว แล้วแต่กรณี (มาตรา ๒๐)

๒๑. กำหนดให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง และมติคณะรัฐมนตรีของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม บรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีใดที่อ้างถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ให้ถือว่าอ้างถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (มาตรา ๒๑)

๒๒. กำหนดบทเฉพาะกาลสำหรับในวาระเริ่มแรก

๒๒.๑ ให้สำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีส่วนราชการตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยอนุโลมจนกว่าจะมีกฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งส่วนราชการสำนักงานรัฐมนตรี กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมขึ้นใหม่

๒๒.๒ ให้กรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีส่วนราชการตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยอนุโลมจนกว่าจะมีกฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งส่วนราชการกรมอุตุนิยมวิทยา กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมขึ้นใหม่

๒๒.๓ ให้สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีส่วนราชการตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยอนุโลมจนกว่าจะมีกฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งส่วนราชการสำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมขึ้นใหม่ (มาตรา ๒๒)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านดิจิทัลได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและขับเคลื่อนเศรษฐกิจ สังคม ฐานความรู้ และขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจต่างมีความต้องการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านดิจิทัลมาใช้ในการพัฒนาศักยภาพและประสิทธิภาพของการให้บริการ แต่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีขอบเขตอำนาจหน้าที่จำกัดเฉพาะเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบสื่อสารซึ่งไม่ครอบคลุมถึงเรื่องการพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเพื่อรองรับการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันที่มีการขับเคลื่อนโดยเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นหลัก ซึ่งจำเป็นต้องมีหน่วยงานภาครัฐทำหน้าที่บูรณาการกลไกต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนให้มีการดำเนินการไปในทิศทางเดียวกันอันจะเป็นประโยชน์ต่อภาพรวมของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเน้นให้เทคโนโลยีดิจิทัลเข้าไปมีบทบาทในทุกภาคส่วน ดังนั้น เพื่อให้มีกระทรวงที่มีอำนาจหน้าที่ครอบคลุมถึงเรื่องดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จึงต้องดำเนินการปรับโครงสร้างกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่มากขึ้นและเปลี่ยนชื่อเป็นกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๙)

๓๒. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย พ.ศ. ๒๕๕๖ และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย (ฉบับที่ ๒)

๒. กำหนดคำนิยามในพระราชบัญญัติ ดังนี้

“ทรัพย์สิน” หมายความว่า เงิน ทรัพย์สิน หรือวัตถุที่ไม่มีรูปร่างซึ่งอาจมีราคาและอาจถือเอาได้ รวมทั้งดอกผลของเงิน ทรัพย์สิน หรือวัตถุดังกล่าว เอกสารทางกฎหมาย หรือตราสารในรูปแบบใด ๆ ทั้งที่ปรากฏในสื่ออื่นใด กระดาษ หรือรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ที่เป็นหลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์ สิทธิครอบครอง สิทธิเรียกร้อง หรือประโยชน์อื่นใดในทรัพย์สินนั้น

“การก่อการร้าย” หมายความว่า การกระทำที่เป็นความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา หรือการกระทำที่เป็นความผิดตามกฎหมายซึ่งอยู่ภายใต้ขอบเขตของอนุสัญญาและพิธีสารระหว่างประเทศเกี่ยวกับการก่อการร้ายที่ประเทศไทยเป็นภาคีหรือรับรอง ทั้งนี้ ไม่ว่าการกระทำที่เป็นความผิดนั้นได้กระทำให้ขึ้นในราชอาณาจักรหรือนอกราชอาณาจักร

“อาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง” หมายความว่า อาวุธนิวเคลียร์ อาวุธชีวภาพ อาวุธเคมี หรืออาวุธอื่นใดซึ่งมีอานุภาพที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ สัตว์ พืช จำนวนมากหรือต่อสิ่งแวดล้อมอย่างร้ายแรงทำนองเดียวกับอาวุธดังกล่าว รวมทั้งระบบการส่งอาวุธ ส่วนประกอบหรืออุปกรณ์ของอาวุธนั้นด้วย

“บุคคลที่ถูกกำหนด” หมายความว่า บุคคล คณะบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรตามรายชื่อซึ่งมีมติของหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนดให้เป็นผู้ที่มีการกระทำอันเป็นการก่อการร้ายหรือการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูงและสำนักงานได้ประกาศรายชื่อนั้นหรือบุคคล คณะบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรตามรายชื่อที่ศาลได้พิจารณาและมีคำสั่งให้เป็นบุคคลที่ถูกกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้มีหน้าที่รายงาน” หมายความว่า ผู้มีหน้าที่รายงานการทำธุรกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

“ระงับการดำเนินการกับทรัพย์สิน” หมายความว่า การห้ามโอน ขาย ยักย้าย หรือจำหน่ายซึ่งทรัพย์สิน หรือเปลี่ยนสภาพใช้ประโยชน์หรือกระทำการใด ๆ ต่อทรัพย์สินอันจะส่งผลเปลี่ยนแปลงต่อจำนวน มูลค่า ปริมาณ ท่าเลที่ตั้ง หรือลักษณะของทรัพย์สินนั้น

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

“คณะกรรมการธุรกรรม” หมายความว่า คณะกรรมการธุรกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

๓. กำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

๔. การสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย

๔.๑ กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในกรณีที่มีมติหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนดรายชื่อบุคคล คณะบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรใดเป็นผู้ที่มีการกระทำอันเป็นการก่อการร้าย

๔.๒ กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้ใดมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายหรือการสนับสนุนทางการเงิน แก่การก่อการร้าย หรือดำเนินการแทนหรือตามคำสั่งหรือภายใต้การควบคุมของบุคคลนั้น

๔.๓ กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของผู้มีหน้าที่รายงานหรือบุคคลที่ครอบครอง ทรัพย์สินของบุคคลที่ถูกกำหนดในกรณีสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินประกาศรายชื่อบุคคลที่ถูกกำหนดตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ แล้ว

๔.๔ ให้ผู้มีหน้าที่รายงานกำหนดนโยบายในการประเมินความเสี่ยงหรือแนวทางปฏิบัติใด ๆ เพื่อป้องกันมิให้มีการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย หรือกำหนดมาตรการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อ ปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๔.๕ กำหนดให้การเก็บรักษาและการบริหารจัดการทรัพย์สินที่ถูกระงับการดำเนินการ กับทรัพย์สิน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๔.๖ กำหนดให้ผู้ซึ่งได้ดำเนินการตามมาตรา ๘ โดยสุจริตไม่ต้องรับผิดชอบก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลใด เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

๔.๗ กำหนดสิทธิของบุคคลที่ถูกกำหนดตามมาตรา ๗ หรือผู้ซึ่งถูกระงับการดำเนินการ กับทรัพย์สินตามมาตรา ๘ ในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อพิจารณา

๔.๘ กำหนดสิทธิของบุคคลอื่นนอกจากบุคคลที่ถูกกำหนดตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ ในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งอนุญาต

๔.๙ กำหนดให้การดำเนินการทางศาลตามมาตรา ๗ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ ให้ยื่น ต่อศาลแพ่งและให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

๕. การสนับสนุนทางการเงินแก่การแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง

๕.๑ กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในกรณีที่มีมติหรือประกาศภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติกำหนดรายชื่อบุคคล คณะบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรใดเป็นผู้กระทำการอันเกี่ยวข้องกับการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพ ทำลายล้างสูง

๕.๒ กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในกรณีที่มีหลักฐานข้อเท็จจริงว่าบุคคล คณะบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรใดกระทำการอันเกี่ยวข้องกับการ แพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง

๕.๓ กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของผู้มีหน้าที่รายงานหรือบุคคลที่ครอบครอง ทรัพย์สินของบุคคลที่ถูกกำหนดในกรณีมีการประกาศรายชื่อบุคคลที่ถูกกำหนดตามมาตรา ๑๕ แล้ว

๕.๔ กำหนดให้ผู้มีหน้าที่รายงานกำหนดนโยบายในการประเมินความเสี่ยงหรือแนวทาง ปฏิบัติใด ๆ เพื่อป้องกันมิให้มีการสนับสนุนทางการเงินแก่การแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง หรือกำหนดมาตรการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๕.๕ ให้นำความในบทบัญญัติมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับกับการดำเนินการตามหมวดนี้โดยอนุโลม

๕.๖ กำหนดสิทธิของผู้ซึ่งถูกระงับการดำเนินการกับทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการเป็นบุคคลที่ถูกกำหนดตามมาตรา ๑๕ ในการยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการเพื่อขออนุญาตดำเนินการใด ๆ กับทรัพย์สินที่ถูกระงับการดำเนินการกับทรัพย์สินก็ได้

๖. อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการและสำนักงาน

๖.๑ กำหนดอำนาจหน้าที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

๖.๒ กำหนดอำนาจหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

๗. บทกำหนดโทษ

๗.๑ กำหนดโทษบุคคลที่ครอบครองทรัพย์สินของบุคคลที่ถูกกำหนดที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๘ (๑) หรือ (๒) หรือมาตรา ๑๗ (๑) หรือ (๒) และผู้มีหน้าที่รายงานที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๘ (๑) หรือ (๒) หรือมาตรา ๑๗ (๑) หรือ (๒) และกรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล

๗.๒ กำหนดโทษผู้มีหน้าที่รายงานที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๘ (๓) หรือมาตรา ๑๗ (๓) และผู้สั่งการ หรือไม่สั่งการ กระทำการ หรือไม่กระทำการ อันเป็นการให้เกิดการกระทำความผิด และกรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล

๗.๓ กำหนดโทษการกระทำที่เป็นความผิดฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย การกระทำที่เป็นความผิดฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง กำหนดโทษผู้สนับสนุนหรือผู้สมคบในการกระทำความผิดดังกล่าว กำหนดโทษนิติบุคคลที่กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดดังกล่าว และกำหนดโทษผู้สั่งการ หรือไม่สั่งการ กระทำการ หรือไม่กระทำการ อันเป็นการให้เกิดการกระทำความผิดของนิติบุคคล

๗.๔ กำหนดความผิดตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ วรรคสี่ที่นิติบุคคลเป็นผู้กระทำความผิด ให้เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้โดยคณะกรรมการเปรียบเทียบตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

๗.๕ กำหนดให้ผู้กระทำความผิดฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายหรือฐานสนับสนุนทางการเงินแก่การแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง ที่กระทำนอกราชอาณาจักร ต้องรับโทษในราชอาณาจักร หากเป็นการกระทำตามที่กำหนดไว้

๘. บทเฉพาะกาล

๘.๑ กำหนดให้บรรดาประกาศรายชื่อของบุคคลที่ถูกกำหนดซึ่งอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ และยังมีได้ถูกเพิกถอนรายชื่อของบุคคลที่ถูกกำหนดให้ถือเป็นรายชื่อของบุคคลที่ถูกกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้

๘.๒ กำหนดให้บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัด

หรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๘.๓ การดำเนินการออกกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลที่ไม่อาจดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ปัจจุบันประเทศไทยได้ตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย พ.ศ. ๒๕๕๖ ขึ้น ใช้บังคับเพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย แต่มาตรการดังกล่าวไม่ครอบคลุมถึงการป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง ซึ่งต้องใช้มาตรการในลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เนื่องจากมีวัตถุประสงค์ร่วมกันในการดำเนินการเพื่อรองรับมาตรฐานสากลด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายตามที่คณะทำงานเฉพาะกิจเพื่อดำเนินมาตรการทางการเงินเกี่ยวกับการฟอกเงิน (Financial Action Task Force on Money Laundering: FATF) กำหนด ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นในการตรากฎหมายและความเป็นเอกภาพของกฎหมาย สมควรนำบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้าย และมาตรการป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูงมากำหนดรวมไว้ในพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๙)

๓๓. พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดให้มีหลักเขตและป้ายหรือเครื่องหมายอื่นแสดงแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติ ให้รวมถึงการจัดการซ่อมแซมหลักเขตและป้ายหรือเครื่องหมายอื่นที่ชำรุดเสียหายหรือสูญหายด้วย และกำหนดให้การดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องมีหนังสือแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านในท้องที่ที่เขตป่าสงวนแห่งชาตินั้นตั้งอยู่ทราบด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนของประชาชนในท้องที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการจัดการดูแล ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองป้องกันไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

๒. กำหนดให้มี “คณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัด” ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกรรมการ อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด เกษตรและสหกรณ์จังหวัด เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัด ปฎิรูปที่ดินจังหวัด ปลัดจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด ผู้แทนเทศบาลแห่งท้องที่ที่ป่าสงวนแห่งชาติตั้งอยู่จำนวนหนึ่งคนและผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งท้องที่ที่ป่าสงวนแห่งชาติตั้งอยู่จำนวนสามคน เป็นกรรมการ

กรณีจังหวัดที่มีพื้นที่ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ให้มีผู้แทนกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นกรรมการเพิ่มอีก ๑ คน ส่วนจังหวัดที่มีพื้นที่ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ให้มีผู้แทนจากกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งเพิ่มขึ้นอีก ๑ คน โดยกำหนดให้ผู้ว่าการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้แห่งท้องที่ที่ป่าสงวนแห่งชาติตั้งอยู่ หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ

กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัดดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดมาตรการในการควบคุมดูแล และการส่งเสริมการปลูกป่า รวมทั้งการฟื้นฟูสภาพป่าสงวนแห่งชาติ ให้สอดคล้องกับแนวทางที่อธิบดีกำหนด ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าวต้องกำหนดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนในพื้นที่ด้วย

(๒) ควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรา ๘ และมาตรา ๙

(๓) ดำเนินการสอบสวนและวินิจฉัยคำร้องตามมาตรา ๑๓

(๔) มีหนังสือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องในการสอบสวนตามมาตรา ๑๓

(๕) มีหนังสือเรียกเจ้าพนักงานปกครองแห่งท้องที่หรือเจ้าพนักงานอื่นที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดมาตรการตาม (๑)

(๖) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่มอบหมาย

๓. กำหนดให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัดโดยอนุโลม

๔. กำหนดอำนาจหน้าที่ในการสอบสวน วินิจฉัยคำร้อง และกำหนดค่าทดแทนให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัดที่ป่าสงวนแห่งชาตินั้นตั้งอยู่ในกรณีทีบุคคลซึ่งอ้างว่ามีสิทธิหรือได้ทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวงกำหนดป่าสงวนแห่งชาติใช้บังคับ ให้ยื่นคำร้องเป็นหนังสือต่อนายอำเภอแห่งท้องที่ภายใน ๑๒๐ วันนับแต่วันที่กฎกระทรวงนั้นใช้บังคับ ถ้าไม่ยื่นคำร้องภายในกำหนดดังกล่าวให้ถือว่าสละสิทธิหรือประโยชน์นั้น และในกรณีที่ผู้ร้องไม่พอใจในค่าทดแทนที่คณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัดกำหนด ผู้ร้องมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยโดยคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

๕. กำหนดให้อธิบดีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติมีอำนาจประกาศกำหนดบริเวณที่ทางราชการใช้ประโยชน์ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ ในกรณีที่ส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐมีความประสงค์จะใช้ประโยชน์ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติเป็นสถานที่ปฏิบัติงานหรือเพื่อประโยชน์ของรัฐอย่างอื่น

๖. กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง อธิบดีกรมทรัพยากรธรณี อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวนสี่คน เป็นกรรมการ โดยมีอธิบดีกรมป่าไม้เป็นกรรมการและเลขานุการ โดยกำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องมีคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้การเสนอบุคคลเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องอยู่บนพื้นฐานของเงื่อนไขเกี่ยวกับคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามอย่างเดียวกันตามที่กฎหมายกำหนด มิใช่ให้เป็นการใช้ดุลพินิจของผู้แต่งตั้งที่จะเป็นผู้พิจารณาโดยไม่มีกรอบในการพิจารณา ในการนี้กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการหรือในธุรกิจเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งอาจขัดหรือแย้งต่อประโยชน์ส่วนรวมหรือประโยชน์ของทางราชการ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้ผู้ที่จะมาเป็นกรรมการเป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการหรือธุรกิจเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนกับประโยชน์สาธารณะ การกำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกำหนดให้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่าง รวมทั้งกำหนดให้ในกรณีที่ยังไม่มีกรรมการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ก็ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปได้จนกว่ากรรมการใหม่เข้ารับหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทน กำหนดเหตุแห่งการพ้นจากตำแหน่งนอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

สำหรับอำนาจหน้าที่นั้น ได้กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่เสนอแนะมาตรการและแนวทางในการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติเสนอต่อรัฐมนตรี รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบการใช้พื้นที่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้พื้นที่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

ของส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติและการบำรุงป่าหรือปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นในเขตป่าเสื่อมโทรมเสนอแนะการกำหนดค่าตอบแทนอนุญาตตามมาตรา ๒๐ ต่อร์รัฐมนตรี แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่มอบหมาย และปฏิบัติการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือดำเนินการอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีมอบหมาย ส่วนการประชุมคณะกรรมการกำหนดให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติโดยอนุโลม

๗. กำหนดให้การพิจารณาให้ความเห็นชอบ การอนุญาตให้บุคคลใดเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมป่าไม้โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ

๘. กำหนดให้อธิบดีกรมป่าไม้โดยอนุมนตรีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีอำนาจกำหนดอัตราและวงระเบียบเกี่ยวกับการเก็บค่าบริการหรือค่าตอบแทนสำหรับการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ให้บริการหรือให้ความสะดวกต่าง ๆ แก่ประชาชนในเขตป่าสงวนแห่งชาติ โดยกำหนดให้ค่าบริการหรือค่าตอบแทนที่เก็บได้ต้องเก็บรักษาไว้ใช้จ่ายในการบำรุงรักษาป่าสงวนแห่งชาติ

๙. กำหนดให้ในกรณีที่ป่าสงวนแห่งชาติใดมีสภาพเป็นป่าเสื่อมโทรมตามมาตรา ๑๖ ทวิให้อธิบดีกรมป่าไม้โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติมีอำนาจอนุญาตเป็นหนังสือให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดทำการบำรุงป่าหรือปลูกสร้างสวนป่าหรือไม้ยืนต้นในเขตป่าเสื่อมโทรมได้ภายในระยะเวลาและตามเงื่อนไขที่กำหนดในหนังสืออนุญาต โดยเสียค่าตอบแทนตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมประกาศกำหนด แต่ในกรณีที่จะอนุญาตให้เกิน ๑,๐๐๐ พันไร่ต่อรายต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

๑๐. กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหรืออายัดบรรดาไม้ ของป่า อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใดๆ ที่บุคคลได้มาหรือได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือเป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการพิจารณาคดีได้จนกว่าจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือจนกว่าคดีจะถึงที่สุด และกำหนดหลักเกณฑ์ในการขอรับทรัพย์สินคืนและกรณีให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินในกรณีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี และกำหนดหลักเกณฑ์ในการคืนทรัพย์สินหรือเงินให้แก่เจ้าของ ในกรณีทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้ไม่ได้เป็นของผู้กระทำความผิด และหลักเกณฑ์ในการดำเนินการในกรณีที่ทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดไว้จะเป็นการเสี่ยงต่อความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะเกินค่าของทรัพย์สิน

๑๑. กำหนดให้ผู้ซึ่งกระทำความหรือละเว้นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายอันเป็นการทำลายหรือเป็นเหตุให้เกิดการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเสียหายตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย สูญหายหรือเสียหายไป และให้พนักงานอัยการเรียกค่าเสียหายดังกล่าวในการดำเนินคดีอาญากับผู้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้

๑๒. กำหนดโทษสำหรับผู้ซึ่งกระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ โดยจำคุก ๑ ปีถึง ๑๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับการยึดถือครอบครอง ทำประโยชน์หรืออยู่อาศัย ในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง เผาป่า ทำไม้ เก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ หรือกระทำการอันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และในกรณีที่มีคำพิพากษาชี้ขาดว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามมาตรานี้ ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำความผิด คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทนและบริวารของผู้กระทำความผิดออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตลอดจนสั่งให้ผู้กระทำความผิดหรือถอนสิ่งปลูกสร้าง หรือนำสิ่งใด ๆ อันก่อให้เกิดการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติออกจากป่าสงวนแห่งชาติ ภายในระยะเวลาที่กำหนด

๑๓. กำหนดโทษสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกรมป่าไม้กำหนดตามมาตรา ๑๘ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๒๕ (๑) หรือ (๒) ต้องถูกจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ รวมทั้งระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

๑๔. กำหนดโทษสำหรับผู้รับใบอนุญาตหรือหนังสืออนุญาตที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสืออนุญาต ให้มีโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และกรณีที่เกิดผลกระทบต่อวิถีชีวิตหรือสุขภาพอนามัยของประชาชนอย่างร้ายแรง ต้องระวางโทษหนักขึ้น ต้องถูกจำคุก ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี และปรับ ๑๐๐,๐๐๐ ถึง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และกำหนดโทษสำหรับผู้รับใบอนุญาต หรือหนังสืออนุญาตที่ปล่อยปละละเลยให้บุคคลอื่นบุกรุกยึดถือครอบครอง หรือกระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ ในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาต ต้องถูกจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๑๕. กำหนดให้อัยการร้องขอให้ศาลสั่งริบทรัพย์สิน บรรดาไม้ ของป่า อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ อาวุธ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะหรือเครื่องจักรกลใด ๆ ที่บุคคลได้มาหรือได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือมีไว้เพื่อใช้กระทำความผิดหรือได้ใช้เป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิดให้รับเสียทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีผู้ตกลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่ และกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการในกรณีที่เป็นทรัพย์สินมีบุคคลเป็นเจ้าของ และในกรณีที่ไม่มีผู้ใดอ้างตัวเป็นเจ้าของ

๑๖. ยกเลิกบัญญัติอัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวง และค่าบำรุงป่าท้ายพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และกำหนดบัญญัติอัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวงและค่าบำรุงป่าขึ้นใหม่

๑๗. กำหนดให้การประกาศกำหนดบริเวณให้ใช้พื้นที่ตามมาตรา ๑๓ ทวิ การอนุญาตตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งได้ออกให้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปโดยให้ถือว่าเป็นการประกาศกำหนดบริเวณให้ใช้พื้นที่และการอนุญาตตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๑๘. กำหนดให้คณะกรรมการสำหรับป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๑๙. กำหนดให้ในวาระเริ่มแรกให้คณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติประกอบด้วย ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเล

และชายฝั่ง อธิบดีกรมทรัพยากรธรณี อธิบดีกรมป่าไม้ อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๓/๒ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๒๐. กำหนดให้บรรดาค่าขอใช้พื้นที่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติของส่วนราชการหรือองค์การของรัฐค่าขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และค่าขออนุญาตทำการปลูกสร้างสวนป่าหรือปลูกไม้ยืนต้นภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังอยู่ในระหว่างการพิจารณา ให้ถือว่าเป็นค่าขออนุญาตตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และกรณีที่ค่าขอดังกล่าวมีข้อแตกต่างในสาระสำคัญไปจากกฎหมายฉบับแก้ไขเพิ่มเติมนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอมีอำนาจสั่งให้แก้ไขเพิ่มเติมหรือสั่งเรียกหลักฐานประกอบการพิจารณาเพิ่มเติมได้

๒๑. กำหนดให้บรรดากฎกระทรวง ประกาศ ข้อกำหนด หรือระเบียบที่ออกตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ ข้อกำหนด หรือระเบียบที่ออกตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยต้องดำเนินการดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ทำให้ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งในปัจจุบันมีการทำลายหรือเป็นเหตุให้เกิดการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น สมควรกำหนดมาตรการในการคุ้มครอง ป้องกัน และบำรุงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและกำหนดให้มีการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นระบบและเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการควบคุมและรักษาป่าสงวนแห่งชาติประจำจังหวัด เพื่อกำหนดมาตรการที่จำเป็นในการควบคุม ดูแล การส่งเสริมการปลูกป่า และการฟื้นฟูสภาพป่าสงวนแห่งชาติ และกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เพื่อเสนอแนะมาตรการและแนวทางในการใช้ประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ในการนี้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่ได้มาหรือได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำความผิด และปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับบทกำหนดโทษ อัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาคหลวง และค่าบำรุงป่าให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๙)

๓๔. พระราชบัญญัติพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้ยกเลิก พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘

๒. กำหนดบทนิยาม

“พลังงานนิวเคลียร์” หมายความว่า พลังงานที่ปลดปล่อยออกมาจากการแยก รวม หรือแปลงนิวเคลียส

“รังสี” หมายความว่า คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าหรืออนุภาคใดๆ ที่มีความเร็ว ซึ่งสามารถก่อให้เกิด การแตกตัวเป็นไอออนได้ในตัวกลางที่ผ่านไป

“วัสดุแกมมันตรังสี” หมายความว่า ธาตุหรือสารประกอบใดๆ ที่องค์ประกอบส่วนหนึ่ง มีโครงสร้างภายในอะตอมไม่คงตัว และสลายตัวโดยปลดปล่อยรังสีออกมา ทั้งที่มีอยู่ในธรรมชาติหรือเกิดจากการผลิตหรือการใช้วัสดุนิวเคลียร์ การผลิตจากเครื่องกำเนิดรังสี หรือกรรมวิธีอื่นใด ทั้งนี้ ไม่รวมถึงวัสดุแกมมันตรังสีที่มีลักษณะเป็นวัสดุนิวเคลียร์

“เครื่องกำเนิดรังสี” หมายความว่า เครื่องหรือระบบอุปกรณ์เมื่อมีการให้พลังงานเข้าไปแล้ว จะก่อให้เกิดการปลดปล่อยรังสีออกมา และอุปกรณ์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ใช้ประกอบเป็นเครื่องกำเนิดรังสี

“วัสดุนิวเคลียร์” หมายความว่า วัสดุต้นกำลัง วัสดุนิวเคลียร์พิเศษ และวัสดุอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์” หมายความว่า เครื่องหรือระบบอุปกรณ์ใดๆ ซึ่งออกแบบหรือใช้เพื่อก่อให้เกิดพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งได้แก่ เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์เพื่อการผลิตพลังงานและเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์วิจัย

“สถานประกอบการทางนิวเคลียร์” หมายความว่า (๑) สถานที่ใช้เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ เพื่อการผลิตพลังงาน แต่ไม่รวมถึงยานพาหนะที่ใช้เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์เพื่อการผลิตพลังงานสำหรับการขับเคลื่อน (๒) สถานที่ใช้เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์วิจัย (๓) สถานที่แต่งแร่เพื่อให้ได้มาซึ่งวัสดุนิวเคลียร์ (๔) สถานที่เปลี่ยนรูปหรือเสริมสมรรถนะวัสดุนิวเคลียร์ (๕) สถานที่ประกอบหรือจัดเก็บเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ (๖) สถานที่จัดเก็บหรือแปรสภาพเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ใช้แล้ว เป็นต้น

๓. กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์และรังสีในทางสันติ เพื่อให้เกิดความปลอดภัย ความมั่นคงปลอดภัย และการพิทักษ์ความปลอดภัย อย่างเพียงพอ และพระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่ยานพาหนะทางทหารของต่างประเทศที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานนิวเคลียร์ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักร

๔. กำหนดให้มีคณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นรองประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่งจำนวนสิบคน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินหกคน และเลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติเป็นกรรมการและเลขานุการ และเลขาธิการจะแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

๕. กำหนดให้คณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติมีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการใช้ประโยชน์จากพลังงานนิวเคลียร์ กำกับดูแลทางนิวเคลียร์และรังสี ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง วางระเบียบควบคุมและดำเนินกิจการให้เป็นไปตามข้อกำหนด หรือเงื่อนไขในใบอนุญาตส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยจากพลังงานนิวเคลียร์ กำหนดมาตรฐานต่าง ๆ อันพึงใช้โดยเฉพาะเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ และกำหนดแผนฉุกเฉินทางนิวเคลียร์และรังสี

๖. กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการควบคุมวัสดุกัมมันตรังสี เครื่องกำเนิดรังสี วัสดุนิวเคลียร์ สถานประกอบการนิวเคลียร์ กากกัมมันตรังสี และเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ใช้แล้ว

๗. กำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัย ความมั่นคงปลอดภัย และการพิทักษ์ความปลอดภัย (หมวด ๘)

๘. กำหนดให้ผู้ครอบครองวัสดุกัมมันตรังสี วัสดุนิวเคลียร์ กากกัมมันตรังสี เชื้อเพลิงนิวเคลียร์ หรือเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ใช้แล้ว ซึ่งประสงค์จะจัดให้มีการขนส่งวัสดุดังกล่าว มีหน้าที่ต้องแจ้งต่อเลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ และผู้ครอบครองที่ประสงค์จะขนส่งวัสดุดังกล่าว และผู้รับขนส่งวัสดุดังกล่าวนั้น มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับความปลอดภัยและความมั่นคงปลอดภัยทางนิวเคลียร์และรังสีตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (หมวด ๙)

๙. กำหนดมาตรการกรณีมีเหตุฉุกเฉินทางนิวเคลียร์และรังสี กรณีที่เกิดอันตรายหรือความเสียหายอันเกิดจากการประกอบกิจการตามใบอนุญาต ผู้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ระงับเหตุในเบื้องต้นตามแผนป้องกันอันตรายจากรังสี และต้องแจ้งเหตุดังกล่าวให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบทันที ส่วนกรณีที่เกิดอันตรายหรือความเสียหาย มีลักษณะหรือขยายขอบเขตเป็นความเสียหายสาธารณะ หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่าการประกอบกิจการตามใบอนุญาตอาจก่อให้เกิดความเสียหายสาธารณะรวมทั้งกรณีที่เกิดอันตรายหรือความเสียหายอันเกิดจากนิวเคลียร์หรือรังสีที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อประเทศไทย ให้เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยมีอำนาจเข้าระงับเหตุแห่งความเสียหายสาธารณะนั้นได้ทันที รวมทั้งมีอำนาจประกาศมาตรการเพื่อประโยชน์ในการระงับเหตุนั้น (มาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๐๑)

๑๐. กำหนดให้เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ มีอำนาจสั่งระงับ การกระทำที่ฝ่าฝืนแก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งในระยะเวลาที่กำหนด เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ อาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตทั้งหมดหรือแต่บางส่วนได้ และในการสั่งพักใช้ใบอนุญาต อาจกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตปฏิบัติ เพื่อการป้องกันอันตรายจากรังสี เพื่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงปลอดภัยทางนิวเคลียร์และรังสี หรือการพิทักษ์ความปลอดภัยทางนิวเคลียร์ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอื่นใดที่จำเป็นก็ได้ (มาตรา ๑๐๒)

๑๑. กำหนดให้ผู้รับคำสั่งของเลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติที่ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ โดยให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด (มาตรา ๑๐๕)

๑๒. กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เช่น เข้าไปในสถานที่ที่ประกอบกิจการหรือที่มีไว้ หรือที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าประกอบกิจการหรือที่มีไว้ซึ่งวัสดุ กัมมันตรังสี เครื่องกำเนิดรังสี วัสดุนิวเคลียร์ กากกัมมันตรังสี และเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ใช้แล้ว หรือสถานประกอบการทางนิวเคลียร์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น หรือเข้าไปในยานพาหนะที่บรรทุกหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าบรรทุกวัสดุ กัมมันตรังสี

เครื่องกำเนิดรังสี วัสดุนิวเคลียร์ กากกัมมันตรังสี หรือเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ไว้แล้ว หรือยานพาหนะที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานนิวเคลียร์หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าขับเคลื่อนด้วยพลังงานนิวเคลียร์ หรือเข้าไปในสถานที่ก่อสร้างสถานประกอบการทางนิวเคลียร์หรือสถานที่ประกอบกิจการให้บริการจัดการกากกัมมันตรังสี เพื่อตรวจสอบการก่อสร้าง หรือการทดสอบระบบเครื่องจักรและอุปกรณ์และตรวจสอบและตรวจสอบการทดสอบการบรรจุวัสดุนิวเคลียร์หรือการเดินเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ อีกทั้งมีอำนาจตรวจค้น กัก ยึด หรืออายัดวัสดุข้างต้น ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้กำหนดเป็นต้น (มาตรา ๑๐๗)

๑๓. กำหนดให้ผู้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องรับโทษอาญา ซึ่งมีโทษที่หนักขึ้นกว่าพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ (มาตรา ๑๑๕ ถึงมาตรา ๑๔๓)

๑๔. กำหนดให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีซึ่งประกอบด้วย เลขาธิการสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจเปรียบเทียบคดี สำหรับบรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๔๔)

๑๕. บทเฉพาะกาล

กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ ในวาระเริ่มแรกให้คณะกรรมการประกอบด้วย ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ และกรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๙ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙ ให้ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๙ (๔) ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๑๔๕)

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว และยังคงอยู่ในระหว่างการดำเนินคดี ให้ดำเนินการเปรียบเทียบได้ตามมาตรา ๑๔๔ ของพระราชบัญญัติพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙ (มาตรา ๑๕๐)

บรรดาฎีกากระทรวง ประกาศ หรือระเบียบที่ออกตามพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ที่ใช้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีฎีกากระทรวง ประกาศ หรือระเบียบตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสองร้อยเจ็ดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๑๕๒)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติบางประการไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีทางรังสีและนิวเคลียร์ จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและความมั่นคงปลอดภัยทางนิวเคลียร์และรังสีและการพิทักษ์ ความปลอดภัยทางนิวเคลียร์ เพื่อคุ้มครองประชาชนและสิ่งแวดล้อม และเพื่อให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ในทางสากลที่เกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่ม
มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐)

ประชาชน

'ทางการแพทย์ - ทัศนธรรม'

ได้ประโยชน์อะไร

จากการบังคับใช้ พ.ร.บ.พลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ พ.ศ. ๒๕๕๙

ประชาชนปลอดภัยมากขึ้น....?

- มีการกำกับดูแลความปลอดภัยตามมาตรฐาน IAEA
- ใช้หลัก ALARA (As Low As Reasonably Achievable) (การได้รับรังสีน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้)
- มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยทางรังสี (RSO) ดูแลด้านความปลอดภัยประจำขณะใช้งานรังสี
- มีข้อมูลการครอบครอง ใช้ นำเข้า ส่งออก และผู้รับผิดชอบทั่วประเทศ
- มีข้อมูลประวัติการได้รับปริมาณรังสีจากภายนอกร่างกายของผู้ปฏิบัติงานทางรังสีแบบสะสมตลอดไป
- มีการวัดปริมาณรังสีที่ได้มาตรฐานอ้างอิงระดับชาติ เพิ่มความเชื่อมั่นให้ผู้ป่วยที่ใช้บริการตรวจรักษาตามสถานพยาบาลที่มีบริการฉายเอกซเรย์ ทุกแห่ง เพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย

แต่ไม่มีกฎหมาย...ส่งผลกระทบต่อประชาชน...?

- ไม่มีกฎหมายใดกำกับดูแลความปลอดภัย
- อันตราย...! อาจมีการใช้งานเครื่องกำเนิดรังสีที่ไม่มีคุณภาพ ใช้งานไม่ถูกต้อง
- อาจมีการนำเข้าเครื่องมือหรือเครื่องมือส่งจากต่างประเทศ ที่ไม่ได้มาตรฐาน ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัย
- เครื่องเอกซเรย์ทางทันตกรรมใช้กับร่างกายมนุษย์โดยตรง ต้องดูแลทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้รับการรักษา ให้มีความปลอดภัย
- ประชาชนจะเสี่ยงต่อการได้รับรังสี และอาจทำให้ได้รับผลข้างเคียง หรือเป็นโรคร้ายแรงที่พิสูจน์หาสาเหตุได้ยาก

สรุป

- มุ่งมั่นพัฒนากฎหมายด้านนิวเคลียร์และรังสี เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ปลอดภัย และได้รับการคุ้มครองตามมาตรฐานสากล
- พระราชบัญญัติฯ ยึดตามมาตรฐาน IAEA และปรับให้เข้ากับวิถีของวัฒนธรรมไทย
- เรามองถึงภาพรวมของประเทศ มีใช้เพียงแต่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นสิ่งสำคัญ

IAEA : ทบวงการพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ

๓๕. พระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามเพื่อให้สอดคล้องกับความหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลศัพท์ระหว่างประเทศว่าด้วยคำศัพท์พื้นฐานและคำศัพท์ทั่วไปสาขามาตรศึกษา โดยแก้ไขความหมายของคำว่า “มาตรฐานการศึกษา” และคำว่า “การวัดปริมาณ” เพิ่มบทนิยามคำว่า “มาตรฐานอ้างอิง” และคำว่า “วัสดุอ้างอิง” เพื่อรองรับการเพิ่มภารกิจมาตรฐานศึกษาทางเคมีและชีวภาพ และแก้ไขนิยามจากคำว่า “มาตรฐานแห่งชาติ” เป็นคำว่า “มาตรฐานการวัดแห่งชาติ” และแก้ไขการใช้คำว่า “มาตรฐานสากล” เป็นคำว่า “มาตรฐานระหว่างประเทศ” และให้คงเนื้อหาบทนิยามคำว่า “กองทุน” “คณะกรรมการ” “สถาบัน” “ผู้อำนวยการ” และ “รัฐมนตรี” รวมทั้งได้แก้ไขการใช้คำในมาตรา ๘ ในส่วนของการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ ให้มีความสอดคล้องกัน

๒. แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบโดยปรับลดจำนวนของคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ โดยปรับลดจำนวนกรรมการโดยตำแหน่งให้เหลืออยู่เท่าที่จำเป็น จากเดิมสิบคนเหลือจำนวนแปดคน ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นรองประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่งจำนวนแปดคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน และประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยหรือผู้แทน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนไม่เกินห้าคน และให้ผู้อำนวยการสถาบันมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติเป็นกรรมการและเลขานุการ

๓. แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติให้มีอำนาจกำหนดระเบียบว่าด้วยการใช้จ่ายเงินกองทุนเพื่อการพัฒนากระบวนมาตรฐานศึกษาตามมาตรา ๒๒

๔. แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติให้มีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์อื่น การคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การให้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง การออกจากงาน วินัยและการลงโทษทางวินัย การร้องทุกข์และการอุทธรณ์การลงโทษพนักงานและลูกจ้าง และกิจการอื่น ด้านการบริหารงานบุคคล

๕. แก้ไขเพิ่มเติมวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

๖. แก้ไขเพิ่มเติมให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ และวัสดุอ้างอิงที่ใช้ในการวัดปริมาณที่มีความถูกต้องตามมาตรฐานระหว่างประเทศ

๗. กำหนดให้สถาบันมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ เป็นหน่วยงานของรัฐที่เป็นนิติบุคคลอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายอื่น และรายได้ของสถาบันให้นำเข้าสมทบกองทุนโดยไม่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน กิจการของสถาบันไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงาน

สัมพันธ์ และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน แต่พนักงานและลูกจ้างของสถาบันต้องได้รับการคุ้มครอง และประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าว ทั้งนี้ พนักงานและลูกจ้างที่พ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุมีอายุครบตามที่กำหนด ให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งตามกำหนดเวลาในสัญญาจ้าง และทรัพย์สินของสถาบันไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

๘. แก้ไขเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของสถาบันมาตริวิทยาแห่งชาติ และอำนาจหน้าที่กระทำการกิจกรต่าง ๆ ภายในวัตถุประสงค์ของสถาบันมาตริวิทยาแห่งชาติ

๙. แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้อำนวยการสถาบันมาตริวิทยาแห่งชาติได้รับเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด และแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติของผู้อำนวยการสถาบันมาตริวิทยาแห่งชาติ โดยกำหนดให้มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ และไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในกิจการที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน หรือกิจการที่ขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ของสถาบัน และแก้ไขเพิ่มเติมกรณีกิจการพ้นจากตำแหน่ง โดยกำหนดให้การขาดคุณสมบัติเนื่องจากมีอายุเกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งตามกำหนดเวลาในสัญญาจ้าง

๑๐. แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของกองทุนเพื่อการพัฒนา ระบบมาตริวิทยา ตามมาตรา ๒๑ (๘) ให้ประกอบด้วยผลประโยชน์จากค่าตอบแทนการใช้ประโยชน์จากการศึกษา พัฒนาเทคโนโลยีการวัดปริมาณ หรือความสามารถสอบกลับได้ การอนุญาตให้ใช้ทรัพย์สินทางปัญญา การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการดำเนินงาน และจากค่าบริการ

๑๑. แก้ไขเพิ่มเติมให้การใช้จ่ายเงินกองทุนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการมาตริวิทยาแห่งชาติกำหนด และแก้ไขเพิ่มเติมให้สถาบันวางและรักษาไว้ซึ่งระบบบัญชีที่เหมาะสมเพื่อให้สามารถจัดทำงบการเงินได้อย่างถูกต้องตามหลักการบัญชีที่รับรองโดยทั่วไป และให้สถาบันจัดทำงบการเงินส่งผู้สอบบัญชีภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี และให้บัญชีเป็นไปตามปีงบประมาณ

๑๓. กำหนดบทเฉพาะกาลให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการมาตริวิทยาแห่งชาติ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ตามพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตริวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๑๔. กำหนดบทเฉพาะกาลมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๖ (๑/๑) แห่งพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตริวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันมาตริวิทยาแห่งชาติอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้บุคคลนั้น ดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะพ้นจากตำแหน่งตามวาระหรือด้วยเหตุอื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตริวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๑๕. กำหนดบทเฉพาะกาลให้บรรดาประกาศ ระเบียบ และข้อบังคับที่ออกตามพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตริวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตริวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีประกาศ ระเบียบ และข้อบังคับตามพระราชบัญญัติพัฒนาระบบมาตริวิทยาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๓๖. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. สถานะ การดำเนินการ และส่วนงานของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีฐานะเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ซึ่งไม่เป็นส่วนราชการ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการ กระทรวงศึกษาธิการ และกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตาม กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมหาวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์ในการสร้างองค์ ความรู้ สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดปัญญา เพื่อพัฒนาสังคมให้อยู่ ร่วมกันอย่างสันติและมีคุณภาพ มีพันธกิจต่อสังคมในการจัดการศึกษา ทำการวิจัย ให้บริการทาง วิชาการ และทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม รวมถึงการสืบสาน และสร้างเสริมภูมิปัญญาให้เหมาะสม กับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ด้วยวิทยาการความรู้ด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์สุขภาพ และวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี

สำหรับส่วนงานของมหาวิทยาลัยกำหนดให้อาจแบ่งส่วนงานออกเป็นสำนักงาน สภามหาวิทยาลัย สำนักงาน คณะ วิทยาลัย สถาบัน สำนัก และมหาวิทยาลัยอาจให้มีส่วนงานที่เรียกชื่อ อย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าสำนักงาน คณะ สถาบัน หรือสำนัก อีกได้

ในส่วนของการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยอาจรับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่นเข้า สมทบ หรืออาจจัดการศึกษาและดำเนินการวิจัยร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นในประเทศ หรือต่างประเทศหรือขององค์กรระหว่างประเทศได้

นอกจากนี้ ได้กำหนดให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่กระทำการต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ ของมหาวิทยาลัย

๒. การบริหารและองค์กรทางการบริหารของมหาวิทยาลัย

๒.๑ กำหนดให้มีสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรทางการบริหาร ซึ่งมีกรรมการสภา มหาวิทยาลัยที่มาจากบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัยและองค์กรต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย โดยนายกสภา มหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และจะ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ ส่วนกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งมาจากกรรมการสภา วิชาการ รองอธิการบดี หัวหน้าส่วนงานต่าง ๆ และคณาจารย์ประจำให้มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ สี่ปี และอาจได้รับเลือกใหม่อีกได้ โดยในส่วนของอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยนั้น นอกจากจะมี อำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัยแล้ว ให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ และ ประกาศของมหาวิทยาลัยเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย รวมถึงการออกข้อบังคับ เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

๒.๒ กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย อธิการบดี เป็นประธาน กรรมการ และกรรมการอื่น โดยองค์ประกอบ จำนวน หลักเกณฑ์ วิธีการได้มา อำนาจหน้าที่ ตลอดจน การประชุมและวิธีดำเนินงาน ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๒.๓ กำหนดให้มีสภาวิชาการ ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการ ซึ่งเป็น ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย และกำหนดให้จำนวน คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการ ได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของประธานกรรมการ และกรรมการ อำนาจ หน้าที่ ตลอดจนการประชุมและวิธีดำเนินงานของสภาวิชาการ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๒.๔ กำหนดให้มีสภาคณาจารย์และพนักงาน ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการ ซึ่งเลือกจากคณาจารย์ประจำและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย มีอำนาจหน้าที่เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่อธิการบดีในการบริหารกิจการทั้งปวงของมหาวิทยาลัย ส่งเสริมจรรยาบรรณและความสามัคคีของคณาจารย์และผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยหรืออธิการบดีมอบหมาย โดยจำนวน คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของประธานกรรมการและกรรมการ ตลอดจนการประชุมและวิธีดำเนินงาน ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๒.๕ กำหนดให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของมหาวิทยาลัย และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด โดยอธิการบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ ในกรณีที่อธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีซึ่งอธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีซึ่งมีอาวุโสสูงสุดตามหลักเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเป็นผู้รักษาการแทน

๒.๖ กำหนดให้แต่ละคณะหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่จัดการเรียนการสอน มีคณบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของส่วนงานนั้น และจะให้มีรองคณบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดก็ได้ โดยคณบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ รวมทั้งกำหนดให้มีคณะกรรมการประจำส่วนงานนั้นด้วย

๒.๗ กำหนดให้สถาบัน สำนัก หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าสถาบันหรือสำนัก ที่ไม่ได้จัดการเรียนการสอน มีผู้อำนวยการหรือหัวหน้าส่วนงานเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของส่วนงานนั้น และจะให้มีรองผู้อำนวยการหรือรองหัวหน้าส่วนงานตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดก็ได้ รวมทั้งกำหนดให้มีคณะกรรมการประจำส่วนงานนั้นด้วย

๒.๘ กำหนดให้ในสำนักงานสภามหาวิทยาลัยหรือสำนักงาน มีผู้อำนวยการเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของส่วนนั้น

๓. การประกันคุณภาพและการประเมิน

กำหนดให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาและการประเมินส่วนงานของมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และให้สภาวิชาการจัดให้มีการประเมินหลักสูตร การเรียนการสอน และการวัดผลตามหลักสูตร รวมทั้งกำหนดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี หัวหน้าส่วนงานต่าง ๆ และผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๔. การบัญชีและการตรวจสอบ

กำหนดให้มหาวิทยาลัยวางและรักษาระบบบัญชีของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีภาครัฐ และให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี โดยให้ผู้สอบบัญชีรายงานผลการสอบบัญชีต่อสภามหาวิทยาลัยภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี เพื่อสภามหาวิทยาลัยเสนอต่อรัฐมนตรี

๕. การกำกับและดูแล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่กำกับและดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยและให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี และในการที่มหาวิทยาลัยจะเสนอเรื่องใดไปยังคณะรัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้เสนอ

๖. ตำแหน่งทางวิชาการ

กำหนดให้มีตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ เป็นตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีตำแหน่งทางวิชาการที่เรียกชื่ออย่างอื่นได้ นอกจากนี้ยังกำหนดให้มีตำแหน่ง ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ศาสตราจารย์พิเศษ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษ โดยคุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการแต่งตั้งและถอดถอนตำแหน่งดังกล่าวให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ มีสิทธิใช้ตำแหน่งทางวิชาการดังกล่าวเป็นคำนำหน้านาม เพื่อแสดงวิทยฐานะได้ตลอดไป

๗. วุฒิการศึกษา ครุวิทยฐานะ เครื่องแบบ ตรา เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์

กำหนดให้ปริญญาของมหาวิทยาลัยมีสามชั้น คือ ปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรี โดยมหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่มีการจัดการศึกษาร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงอื่น และสภามหาวิทยาลัยมีอำนาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรชั้นต่าง ๆ และอนุปริญญาได้

๘. บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการใช้ครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุยประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายของนิสิตและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และการแสดงวุฒิ การศึกษาโดยไม่มีสิทธิ การปลอม หรือทำเลียนแบบซึ่งตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของมหาวิทยาลัย หรือใช้ตราเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัย หรือส่วนงานของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต

๙. บทเฉพาะกาล

๙.๑ กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน งบประมาณและรายได้ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาเป็นของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้

๙.๒ กำหนดให้นายกสภามหาวิทยาลัย อุปนายกสภามหาวิทยาลัย และกรรมการสภามหาวิทยาลัยปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๙.๓ กำหนดให้ประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการและกรรมการสภาคณาจารย์และข้าราชการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ ปฏิบัติหน้าที่ประธานสภาคณาจารย์และพนักงานและกรรมการสภาคณาจารย์และพนักงานจนกว่าจะมีสภาคณาจารย์และพนักงานตามพระราชบัญญัตินี้

๙.๔ กำหนดรองรับให้ส่วนราชการในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ และส่วนงานของภายในที่สภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติและจัดตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัย เป็นส่วนงานของมหาวิทยาลัยไปพลางก่อนจนกว่าจะมีประกาศของมหาวิทยาลัยจัดตั้งส่วนงานใหม่ กำหนดรองรับคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการประจำคณะ คณะกรรมการประจำสถาบัน คณะกรรมการประจำสำนัก คณะกรรมการประจำวิทยาลัย คณะกรรมการประจำศูนย์ หรือคณะกรรมการประจำส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ และคณะกรรมการประจำส่วนงานภายในที่สภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติและจัดตั้งขึ้นให้ทำหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีคณะกรรมการประจำคณะ คณะกรรมการประจำสถาบัน คณะกรรมการประจำสำนัก หรือคณะกรรมการประจำส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ สถาบัน หรือสำนัก ตามพระราชบัญญัตินี้

๙.๕ กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งบริหารของมหาวิทยาลัยดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบวาระและกำหนดการแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยไว้ นอกจากนี้ ได้กำหนดให้นับรวมวาระการดำรงตำแหน่งบริหารตามพระราชบัญญัติเดิมเป็นวาระการดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

๙.๖ กำหนดรองรับผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป และรองรับสิทธิในการเข้าสู่ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรือตำแหน่งอื่นใด รวมทั้งสิทธิในการเลื่อนตำแหน่งมิให้เสียไปเพราะเหตุโอนมาหรือเปลี่ยนสถานภาพหรือไม่เปลี่ยนสถานภาพ

๙.๗ กำหนดรองรับกรณีของบุคลากรของมหาวิทยาลัย กล่าวคือ กำหนดให้โอนบรรดาศาสนการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาเป็นข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ และรองรับการเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการแสดงเจตนาตามระยะเวลาที่กำหนด โดยมีกำหนดเวลาสามช่วง คือ ช่วงแรกภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการบรรจุทันที ช่วงที่สอง หลังจากหนึ่งปีแต่ไม่เกินสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีการประเมินว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดโดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน ช่วงที่สาม หลังจากสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากมหาวิทยาลัยเห็นว่าการรับบุคคลนั้นเข้าทำงานจะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยและมีอัตราที่จะบรรจุทำงานได้ เมื่อมีการประเมินว่ามีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดโดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน

๙.๘ กำหนดให้ข้าราชการซึ่งได้รับการบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้ถือว่าเป็นการให้ออกจากราชการเพราะทางราชการเลิกหรือยุบตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนลูกจ้างของส่วนราชการซึ่งได้รับการบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้ถือว่าเป็นการออกจากงานเพราะทางราชการยุบตำแหน่ง และให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง

๙.๙ กำหนดให้มีคณะกรรมการเฉพาะกิจคณะหนึ่ง ทำหน้าที่ให้ความเห็นและกำหนดแนวปฏิบัติในกรณีที่มีปัญหาในการปฏิบัติตามบทเฉพาะกาล โดยให้ปฏิบัติหน้าที่ไปจนกว่าการปฏิบัติตามบทเฉพาะกาลได้ดำเนินการจนเสร็จสิ้นแล้ว

๙.๑๐ กำหนดให้ออกข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้แล้วเสร็จภายในสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎทรวง ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ใช้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมาใช้บังคับโดยอนุโลม เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจและสังคม โดยการส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยของรัฐ พัฒนาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ ที่ไม่เป็นส่วนราชการแต่อยู่ในกำกับของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการ ที่เป็นอิสระและมีความ คล่องตัว สามารถจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะต้องคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการ สมควรปรับปรุงการบริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒให้เป็นไปตามแนวทางดังกล่าว จึงจำเป็นต้อง ตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจา นุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๓๗. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. สถานะ การดำเนินการ และส่วนงานของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศิลปากรมีฐานะเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ซึ่งไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ และกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมหาวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริม ประยุกต์ และพัฒนาวิชาการและวิชาชีพอย่างสร้างสรรค์ และอย่างมีคุณภาพในทางสุนทรียะ ศิลปะและวิทยาการ เน้นความงาม ความจริงและความเป็นธรรม สอน วิจัย และทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม รวมทั้งให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

สำหรับส่วนงานของมหาวิทยาลัยกำหนดให้สามารถแบ่งส่วนงานออกเป็นสำนักงาน สภามหาวิทยาลัย สำนักงานอธิการบดี คณะ และมหาวิทยาลัยอาจให้มีส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะก็ได้

ในส่วนของการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยอาจรับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่นเข้า สมทบ หรืออาจจัดการศึกษาและดำเนินการวิจัยร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นในประเทศ หรือต่างประเทศหรือขององค์การระหว่างประเทศก็ได้

นอกจากนี้ ได้กำหนดให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่กระทำการต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

๒. การบริหารและองค์กรทางการบริหารของมหาวิทยาลัย

๒.๑ กำหนดให้มีสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรทางการบริหาร โดยมีกรรมการสภามหาวิทยาลัยที่มาจากบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัยและองค์กรต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย ซึ่งนอกจากจะมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัยแล้ว ให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของมหาวิทยาลัย เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย การบริหารงานบุคคล การเงิน การพัสดุ และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

๒.๒ กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเสนอแผนพัฒนามหาวิทยาลัย พิจารณากลับกรองข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของมหาวิทยาลัย พิจารณาเกี่ยวกับการจัดตั้ง การรวม การเปลี่ยนแปลง การยุบเลิกส่วนงาน และการแบ่งหน่วยงาน ภายในส่วนงาน ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย และให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะแก่อธิการบดี

๒.๓ กำหนดให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณา วินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ พิจารณาวินิจฉัยเรื่องที่ถูกร้องทุกข์ให้ออกจากงาน หรือผู้ร้องทุกข์ได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่ถูกต้อง ผ่าฝืนกฎหมาย หรือไม่เป็นธรรม

๒.๔ กำหนดให้มีสภาวิชาการ เป็นองค์กรที่มีหน้าที่ในการเสนอแนะการกำหนดนโยบาย และแผนพัฒนาทางวิชาการของมหาวิทยาลัย กำหนดคุณภาพและมาตรฐานวิชาการของมหาวิทยาลัย พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องทางวิชาการต่อสภามหาวิทยาลัย รวมทั้งให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะแก่อธิการบดีและปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยหรืออธิการบดีมอบหมาย

๒.๕ กำหนดให้มีสภาคณาจารย์และพนักงาน เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะแก่สภามหาวิทยาลัย และอธิการบดีเกี่ยวกับกิจการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย และหน้าที่อื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยหรืออธิการบดีมอบหมาย รวมทั้งเสริมสร้างจรรยาบรรณ และคุณธรรมของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

๒.๖ กำหนดให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด และรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด ในกรณีที่อธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดีซึ่งอธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีที่มีอาวุโสสูงสุดตามหลักเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเป็นผู้รักษาการแทน

๒.๗ กำหนดให้ในกรณีที่มีการจัดตั้งวิทยาเขต ให้มีรองอธิการบดีคนหนึ่ง ซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยคำแนะนำของอธิการบดี เป็นผู้รับผิดชอบงานของวิทยาเขต และให้คณะกรรมการประจำวิทยาเขตมีอำนาจหน้าที่ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

๒.๘ กำหนดให้ในแต่ละคณะและส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้มีคณบดีหรือหัวหน้าส่วนงานซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของคณะและส่วนงานนั้น และอาจมีรองคณบดีหรือผู้ช่วยคณบดี หรือรองหัวหน้าส่วนงานหรือผู้ช่วยหัวหน้าส่วนงานก็ได้

๓. การประกันคุณภาพและการประเมิน

กำหนดให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาและการประเมินส่วนงานของมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และให้สภาวิชาการจัดให้มีการประเมินหลักสูตร การเรียน การสอน และการวัดผลตามหลักสูตร รวมทั้งกำหนดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี คณบดี หัวหน้าส่วนงาน และผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๔. การบัญชีและการตรวจสอบ

กำหนดให้มหาวิทยาลัยวางและรักษาระบบบัญชีของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป และให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี โดยให้ผู้สอบบัญชีรายงานผลการสอบบัญชีต่อสภามหาวิทยาลัยภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีเพื่อสภามหาวิทยาลัยจะได้เสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

๕. การกำกับและดูแล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่กำกับและดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยและให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี และในการที่มหาวิทยาลัยจะเสนอเรื่องใดไปยังคณะรัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้เสนอ

๖. ตำแหน่งทางวิชาการ

กำหนดให้มีตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์เป็นตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัยจะกำหนดให้มีตำแหน่งทางวิชาการที่เรียกชื่ออย่างอื่นอีกได้ นอกจากนี้ยังกำหนดให้มีตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติคุณ

ศาสตราจารย์พิเศษ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษ โดยคุณสมบัติหลักเกณฑ์ และวิธีการแต่งตั้งและถอดถอนตำแหน่งดังกล่าวให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๗. วุฒิการศึกษา ครุวิทยฐานะ เครื่องแบบ ตรา เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์

กำหนดให้ปริญญาของมหาวิทยาลัยมีสามชั้น คือ ปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรี โดยมหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่มีการจัดการศึกษาร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงอื่น และสภามหาวิทยาลัยมีอำนาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรชั้นต่าง ๆ และอนุปริญญาได้

นอกจากอำนาจเกี่ยวกับวุฒิการศึกษาแล้ว มหาวิทยาลัยมีอำนาจกำหนดให้มีครุวิทยฐานะ หรือเข็มวิทยฐานะเป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะ กำหนดให้มีครุประจำตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ และกำหนดให้มีตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของมหาวิทยาลัยได้

๘. บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการใช้ครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายของนิสิตและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และการแสดงวุฒิการศึกษาโดยไม่มีสิทธิ การปลอม หรือทำลายแบบซึ่งตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของมหาวิทยาลัย หรือใช้ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของมหาวิทยาลัยปลอม หรือซึ่งทำลายแบบ หรือโดยไม่ได้รับอนุญาต

๙. บทเฉพาะกาล

๙.๑ กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน งบประมาณ และรายได้ของมหาวิทยาลัยศิลปากรตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๓๐ มาเป็นของมหาวิทยาลัยศิลปากรตามพระราชบัญญัตินี้

๙.๒ กำหนดให้นายกสภามหาวิทยาลัย อุปนายกสภามหาวิทยาลัย และกรรมการสภามหาวิทยาลัยปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๙.๓ กำหนดให้ประธานสภาคณาจารย์และกรรมการสภาคณาจารย์ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๓๐ ปฏิบัติหน้าที่ที่ประธานสภาคณาจารย์และพนักงานและกรรมการสภาคณาจารย์และพนักงาน จนกว่าจะได้มาซึ่งสภาคณาจารย์และพนักงานตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๙.๔ กำหนดรองรับให้ส่วนราชการในมหาวิทยาลัยศิลปากรตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๓๐ และส่วนงานภายในที่สภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติและจัดตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัยเป็น ส่วนงานของมหาวิทยาลัยไปพลางก่อน จนกว่าจะมีประกาศของมหาวิทยาลัยจัดตั้งส่วนงานใหม่ และกำหนดรองรับคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย คณะกรรมการประจำคณะ คณะกรรมการประจำสถาบัน คณะกรรมการประจำสำนัก คณะกรรมการประจำศูนย์ หรือคณะกรรมการประจำหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ และคณะกรรมการประจำส่วนงานภายในที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่สภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติและจัดตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัย ให้ทำหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการประจำส่วนงาน ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๙.๕ กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งบริหารของมหาวิทยาลัยดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบวาระและกำหนดการแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยไว้ นอกจากนี้ ได้กำหนดให้นับรวมวาระการดำรงตำแหน่งบริหารตามพระราชบัญญัติเดิมเป็นวาระการดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย เพื่อป้องกันมิให้มีปัญหาการตีความเกี่ยวกับการนับวาระของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวในภายหลัง

๙.๖ กำหนดรองรับผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๓๐ ให้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป และรองรับสิทธิในการเข้าสู่ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรือตำแหน่งอื่นใด รวมทั้งสิทธิในการเลื่อนตำแหน่งมิให้เสียไปเพราะเหตุโอนมาหรือเปลี่ยนสถานภาพหรือไม่เปลี่ยนสถานภาพ

๙.๗ กำหนดรองรับกรณีของบุคลากรของมหาวิทยาลัย กล่าวคือ กำหนดให้โอนบรรดาข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานราชการ พนักงานของมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยศิลปากร มาเป็นข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ และรองรับการเปลี่ยนสถานภาพมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการแสดงเจตนาตามระยะเวลาที่กำหนด โดยมีกำหนดเวลาสามช่วง คือ ช่วงแรกภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการบรรจุทันที ช่วงที่สองหลังจากหนึ่งปีแต่ไม่เกินสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีการประเมินว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดโดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน ช่วงที่สามหลังจากสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากมหาวิทยาลัยเห็นว่าการรับบุคคลนั้นเข้าทำงานจะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยและมีอัตราที่จะบรรจุทำงานได้ เมื่อมีการประเมินว่ามีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดโดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน

๙.๘ กำหนดให้ข้าราชการซึ่งได้รับการบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้ถือว่าเป็นการให้ออกจากราชการเพราะทางราชการเลิกหรือยุบตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนลูกจ้างของส่วนราชการซึ่งได้รับการบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ให้ถือว่าเป็นการออกจากราชการเพราะทางราชการยุบตำแหน่ง และให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง

๙.๙ กำหนดให้ออกข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นำพระราชกฤษฎีกา กฎทบวง ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. ๒๕๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่สมควรปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบกับการส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยของรัฐ พัฒนาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการแต่อยู่ในกำกับของรัฐ จะทำให้การบริหารจัดการที่เป็นอิสระและมีความคล่องตัวสามารถจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะต้องคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการ สมควรปรับปรุงการบริหารมหาวิทยาลัยศิลปากรให้เป็นไปตามแนวทางดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๓๘. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. สถานะ การดำเนินการ และส่วนงานของมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการและกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ มหาวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมและพัฒนาวิชาการวิชาชีพ และงานวิจัย เพื่อสร้างองค์ความรู้และเทคโนโลยี โดยมีภารกิจด้านการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และมีอำนาจหน้าที่กระทำการต่าง ๆ ภายใต้วัตถุประสงค์ดังกล่าว โดยกิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่พนักงานมหาวิทยาลัยต้องได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

สำหรับการแบ่งส่วนงานของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนงานเป็นสำนักงาน สภามหาวิทยาลัย สำนักงานอธิการบดี สำนักงานวิทยาเขต คณะ วิทยาลัย สถาบันหรือสำนัก หรืออาจให้มีส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ วิทยาลัย สถาบัน หรือสำนัก เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย และในการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยอาจรับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่นเข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือจัดการศึกษาหรือดำเนินการวิจัยร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นในประเทศหรือต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษาดังกล่าวได้ นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนผู้ซึ่งมหาวิทยาลัยรับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยและนักศึกษาซึ่งขาดแคลนทุนทรัพย์อย่างแท้จริงให้มีโอกาสเรียนจนสำเร็จปริญญาตรีด้วย

๒. การบริหารและองค์การทางการบริหารของมหาวิทยาลัย

๒.๑ กำหนดให้มีสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรทางการบริหาร มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยที่มาจากบุคคลภายนอกและบุคลากรของมหาวิทยาลัย โดยนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ ส่วนกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งมาจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี หัวหน้าส่วนงานต่าง ๆ คณาจารย์ประจำ และพนักงานมหาวิทยาลัยซึ่งมิใช่คณาจารย์ประจำ ให้มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี และอาจได้รับเลือกใหม่อีกได้

๒.๒ กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเสนอแผนพัฒนามหาวิทยาลัย พิจารณากลับกรองข้อบังคับและระเบียบของมหาวิทยาลัย พิจารณากลับกรองเกี่ยวกับการจัดตั้ง การรวม หรือการยุบเลิกส่วนงาน และการจัดตั้ง การรวม การแบ่ง หรือการยุบเลิกหน่วยงานภายในของส่วนงาน รวมทั้งให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะแก่อธิการบดี ทั้งนี้ ตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๒.๓ กำหนดให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยมีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษและร้องทุกข์

๒.๔ กำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย โดยมีอำนาจหน้าที่เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่มหาวิทยาลัย และสนับสนุนการดำเนินกิจการของมหาวิทยาลัย

๒.๕ กำหนดให้มีสภาอาจารย์และสภาพนักงาน โดยมีอำนาจหน้าที่เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่สภามหาวิทยาลัย และอธิการบดีเกี่ยวกับการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัย ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ และผดุงเกียรติของตน ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.๖ กำหนดให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย โดยเป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทั้งปวง และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี หรือจะมีทั้งรองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามอธิการบดีมอบหมายก็ได้ โดยอธิการบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ ในกรณีที่อธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดีซึ่งอธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีอาวุโสสูงสุดตามหลักเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดเป็นผู้รักษาการแทน

๒.๗ กำหนดให้คณะ วิทยาลัย หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือวิทยาลัย ที่จัดการเรียนการสอน ให้มีคณบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของส่วนงานนั้น และอาจมีรองคณบดีหรือผู้ช่วยคณบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดก็ได้ โดยคณบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ รวมทั้งกำหนดให้มีคณะกรรมการประจำส่วนงานนั้นด้วย

๒.๘ กำหนดให้สถาบัน สำนัก หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าสถาบันหรือสำนัก ที่ไม่ได้จัดการเรียนการสอนหรือที่จัดการเรียนการสอนแต่ไม่ประสาทปริญญา ให้มีผู้อำนวยการหรือหัวหน้าส่วนงานคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของส่วนงานนั้น และจะให้ มีรองผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยผู้อำนวยการตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดก็ได้ โดยผู้อำนวยการและหัวหน้าส่วนงานมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้ รวมทั้งอาจกำหนดให้มีคณะกรรมการประจำส่วนงานนั้นด้วย

๒.๙ กำหนดให้สำนักงานสภามหาวิทยาลัย สำนักงานอธิการบดี หรือสำนักงานวิทยาเขต ให้มีผู้อำนวยการสำนักงานคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของส่วนงาน และจะมีรองผู้อำนวยการสำนักงานหรือผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดก็ได้

๓. การประกันคุณภาพและการประเมิน

กำหนดให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษา การประเมินส่วนงาน การประเมินหลักสูตรการศึกษา การเรียนการสอน และการวัดผลตามหลักสูตร การประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี และการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

๔. การบัญชีและการตรวจสอบ

มหาวิทยาลัยต้องวางและรักษาระบบบัญชีของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามหลักการควบคุมภายในที่ดี และมีการบันทึกรายการในสมุดบัญชีเป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป และให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี โดยให้ผู้สอบบัญชีจัดทำรายงานผลการสอบบัญชีและการเงินเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีเพื่อให้สภามหาวิทยาลัยจะได้เสนอต่อรัฐมนตรี ทั้งนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

๕. การกำกับและดูแล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่กำกับและดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยและให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี และในการที่มหาวิทยาลัยจะเสนอเรื่องใดไปยังคณะรัฐมนตรี ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้เสนอ

๖. ตำแหน่งทางวิชาการ

กำหนดให้ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์เป็นตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีตำแหน่งทางวิชาการที่เรียกชื่ออย่างอื่นได้ นอกจากนี้ ยังกำหนดให้มีตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติคุณ ศาสตราจารย์พิเศษ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษ โดยคุณสมบัติหลักเกณฑ์ และวิธีการแต่งตั้งและถอดถอนตำแหน่งดังกล่าวให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ศาสตราจารย์พิเศษ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ มีสิทธิใช้ตำแหน่งทางวิชาการดังกล่าวเป็นคำนำหน้านามเพื่อแสดงวิทยฐานะได้ตลอดไป

๗. วุฒิการศึกษา ครุวิทยฐานะ เครื่องแบบ ตรา เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์

กำหนดให้ปริญญาของมหาวิทยาลัยมีสามชั้น คือ ปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรี โดยมหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัยและสาขาวิชาที่มีการจัดการศึกษาร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นในประเทศหรือต่างประเทศ หรือขององค์การระหว่างประเทศ และสภามหาวิทยาลัยมีอำนาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรชั้นต่าง ๆ และอนุปริญญาได้

นอกจากอำนาจเกี่ยวกับวุฒิการศึกษาแล้ว มหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีครุวิทยฐานะหรือเข็มวิทยฐานะเป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะ และครุยประจำตำแหน่งของผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ กำหนดให้มีตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของมหาวิทยาลัย และกำหนดให้มีเครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายของนักศึกษาและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

๘. บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษสำหรับผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการใช้ครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุยประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายของนักศึกษาและผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย หรือสิ่งใดที่เลียนแบบสิ่งดังกล่าวโดยไม่มีสิทธิ และการแสดงวุฒิการศึกษาโดยไม่มีสิทธิ การปลอม หรือทำเลียนแบบซึ่งตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัย หรือส่วนงานของมหาวิทยาลัย หรือ

ซึ่งทำเลียนแบบ หรือใช้ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของมหาวิทยาลัย
ปลอม หรือทำเลียนแบบ หรือใช้ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงานของ
มหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต

๙. บทเฉพาะกาล

๙.๑ กำหนดให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน งบประมาณและรายได้
ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เดิม มาเป็นของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัตินี้

กำหนดให้นายกสภามหาวิทยาลัย อุปนายกสภามหาวิทยาลัย และกรรมการ
สภามหาวิทยาลัยปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกิน
หนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๙.๒ กำหนดให้ประธานกรรมการและกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย ประธานและ
สมาชิกสภาอาจารย์ ประธานและกรรมการสภาข้าราชการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต
หาดใหญ่ และประธานและกรรมการสภาข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่าจะมีคณะกรรมการและกรรมการส่งเสริมกิจการ
มหาวิทยาลัย สภาอาจารย์ หรือสภาพนักงานตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี

๙.๓ กำหนดรองรับให้ส่วนราชการในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ตามพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และส่วนงานภายในที่สภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติและจัดตั้งขึ้น
ในมหาวิทยาลัย เป็นส่วนงานของมหาวิทยาลัยไปพลางก่อนจนกว่าจะมีประกาศของมหาวิทยาลัยจัดตั้ง
ส่วนงานใหม่ ซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๙.๔ กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางบริหารของมหาวิทยาลัยดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่า
จะครบวาระและกำหนดการแสดงเจตนาเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยไว้ นอกจากนี้
ได้กำหนดให้นับรวมวาระการดำรงตำแหน่งทางบริหารตามพระราชบัญญัติเดิมเป็นวาระการดำรง
ตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

๙.๕ กำหนดรองรับคณะกรรมการประจำวิทยาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ วิทยาลัย สถาบัน
สำนัก ศูนย์ และหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นและคณะกรรมการประจำส่วนงานภายในที่สภามหาวิทยาลัย
ได้อนุมัติและจัดตั้งขึ้นในมหาวิทยาลัย ให้ทำหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีคณะกรรมการประจำส่วนงาน
ตามพระราชบัญญัตินี้

๙.๖ กำหนดรองรับผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อไป
และรองรับสิทธิในการเข้าสู่ตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรือ
ตำแหน่งอื่นได้ รวมทั้งสิทธิในการเลื่อนตำแหน่งมิให้เสียไปเพราะเหตุโอนมาหรือเปลี่ยนสถานภาพหรือ
ไม่เปลี่ยนสถานภาพ

๙.๗ กำหนดรองรับการโอนบุคลากรของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาเป็นข้าราชการ ลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานราชการ พนักงาน
มหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ และรองรับการแสดงเจตนาเปลี่ยน
สถานภาพของข้าราชการมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย โดยมีกำหนดเวลาในการแสดงเจตนาเปลี่ยน
สถานภาพเป็นสามช่วง คือ ช่วงแรกภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการ
บรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ช่วงที่สอง หลังจากหนึ่งปีแต่ไม่เกินสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้

ใช้บังคับให้มีการประเมินว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด โดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน ช่วงที่สามหลังจากสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากมหาวิทยาลัยเห็นว่าการรับบุคคลนั้นเข้าทำงานจะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยและมีอัตราที่จะบรรจุทำงานได้ เมื่อมีการประเมินว่ามีความรู้ความสามารถตามหลักเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด โดยไม่ต้องทดลองปฏิบัติงาน

๙.๘ กำหนดให้ข้าราชการซึ่งได้รับบรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้ถือว่าเป็นการให้ออกจากราชการเพราะทางราชการเลิกหรือยุบตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ หรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

๙.๙ กำหนดให้มหาวิทยาลัยออกข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังมิได้ออกข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศดังกล่าวให้นำพระราชกฤษฎีกา ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศและคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยของรัฐพัฒนาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการแต่อยู่ในกำกับของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการที่เป็นอิสระและมีความคล่องตัว สามารถจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะต้องคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการ ประกอบกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีการจัดการเรียนการสอนตามวิทยาเขตต่าง ๆ ซึ่งการบริหารของมหาวิทยาลัยมีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยความคล่องตัวในการบริหารเพื่อผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา สมควรปรับปรุงการบริหารมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ให้เป็นไปตามแนวทางดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๓๙. พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาระสำคัญดังนี้

๑. แก้ไขบทบัญญัติว่าด้วยผู้รักษาการตามกฎหมาย โดยกำหนดให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๓) เพื่อให้สอดคล้องกับการปรับปรุงโครงสร้างของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐให้เป็นส่วนราชการที่ไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง รวมทั้งได้ปรับปรุงการออกระเบียบตามพระราชบัญญัตินี้ โดยกำหนดให้ออกเป็นระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีแทน เพื่อให้สอดคล้องกัน

๒. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในส่วนที่เกี่ยวกับการได้มาองค์ประกอบ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม (มาตรา ๑๓ และมาตรา ๒๑) โดยกำหนดให้มีการสรรหาและเสนอรายชื่อบุคคลต่อคณะกรรมการคัดเลือก เมื่อได้รายชื่อคณะกรรมการแล้วให้นำความกราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์เพื่อทรงแต่งตั้ง และปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการห้ามดำรงตำแหน่งหรือการประกอบอาชีพบางประการของผู้ที่จะได้รับคัดเลือกเป็นกรรมการให้สอดคล้องกัน (มาตรา ๕ และมาตรา ๖) นอกจากนี้ ได้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนของการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการ ป.ป.ท. โดยกำหนดเพิ่มให้กรรมการซึ่งมีอายุครบเจ็ดสิบปีต้องพ้นจากตำแหน่ง และกำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้วินิจฉัยในกรณีที่มีปัญหาว่ากรรมการจะพ้นจากตำแหน่งเพราะขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ หรือไม่ด้วย (มาตรา ๗) เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ที่เป็นการช่วยเหลือการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. รวมทั้งได้แก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่กรรมการและประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งให้เหมาะสมขึ้น

๓. ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการรับเรื่องไว้พิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ท. และกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นแทนคณะกรรมการ ป.ป.ท. (มาตรา ๙) โดยในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลอื่นที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะเกี่ยวข้องในเรื่องที่กล่าวหาหรือบุคคลอื่นที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะเกี่ยวข้องในเรื่องที่กล่าวหาได้ (มาตรา ๘) อันเป็นการสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๔. ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดทางอาญาอื่นที่มีใช้การกระทำทุจริตในภาครัฐรวมอยู่ด้วย คณะกรรมการ ป.ป.ท. จะส่งเรื่องคืนให้พนักงานสอบสวนภายใน ๓๐ วัน และขอให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปก็ได้ หากคณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นว่าการให้พนักงานสอบสวนดำเนินการจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า (มาตรา ๑๐)

๕. กำหนดให้พนักงาน ป.ป.ท. มีอำนาจในการปล่อยชั่วคราวเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกรณีที่ได้มีการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาไว้แล้ว (มาตรา ๑๑)

๖. ยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแทน เพื่อให้สอดคล้องกับกลไกการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการไต่สวน

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่กำหนดให้เป็นหน้าที่ของเลขาธิการ ป.ป.ท. หรือพนักงาน ป.ป.ท. ที่ได้รับมอบหมาย (มาตรา ๑๒)

๗. แก้ไขบทบัญญัติให้เจ้ากรมพระธรรมนูญมีอำนาจในการฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีอาญา แทนพนักงานอัยการได้ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร (มาตรา ๑๕)

๘. กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเป็นส่วนราชการระดับกรมที่ไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง (มาตรา ๑๖)

๙. ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการได้มาซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ การได้รับเงินเพิ่มของพนักงาน ป.ป.ท. เจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. และข้าราชการของสำนักงาน ป.ป.ท. และกำหนดคุณสมบัติของพนักงาน ป.ป.ท. (มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙)

๑๐. กำหนดให้มีมาตรการป้องกันการทุจริตในภาครัฐ เพื่อเป็นการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐให้ได้ผลดียิ่งขึ้น โดยกำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีหน้าที่เสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ หรือมาตรการที่ล้าสมัย รวมถึงกำหนดมาตรการในกรณีที่หน่วยงานของรัฐกระทำการหรือดำเนินโครงการใดที่ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่หรือประพฤตินิষอบ (มาตรา ๒๐)

๑๑. กำหนดให้การดำเนินคดีอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ และเมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๘ มาใช้บังคับ (มาตรา ๒๒)

๑๒. กำหนดบทบัญญัติรองรับให้การดำเนินการที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง พนักงาน ป.ป.ท. และเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ได้กระทำไปแล้วให้เป็นอันใช้ได้ สำหรับเรื่องที่อยู่ระหว่างการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง หรือระหว่างการแสวงหาข้อมูลและรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงาน ป.ป.ท. หรือเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. นั้น คณะกรรมการ ป.ป.ท. จะมอบหมายให้คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง พนักงาน ป.ป.ท. หรือเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ดำเนินการต่อไปก็ได้ และได้รับรองให้พยานหลักฐานที่รวบรวมไว้แล้วเป็นอันใช้ได้ (มาตรา ๒๓)

๑๓. กำหนดบทบัญญัติรองรับให้ผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ขึ้นใหม่ (มาตรา ๒๔)

๑๔. กำหนดบทบัญญัติรองรับให้ผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเดิม เป็นเลขาธิการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๕)

๑๕. กำหนดบทบัญญัติรองรับผู้ดำรงตำแหน่งพนักงาน ป.ป.ท. และเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. เดิมให้เป็นพนักงาน ป.ป.ท. และเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไป (มาตรา ๒๖)

๑๖. กำหนดบทบัญญัติรองรับข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เดิม ให้มีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าได้จะมีข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๗)

๑๗. เพิ่มมาตรารักษาการ โดยกำหนดให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๘)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่ปัจจุบันการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐมีกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริง และการดำเนินการล่าช้าและก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์และรูปแบบของการทุจริตที่มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว สมควรปรับปรุงกระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริง และกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ รวมทั้งพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐได้ช่วยเหลือและสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐให้เหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างของคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐในส่วนของกรมการได้มา องค์ประกอบ คุณสมบัติ และลักษณะต้องห้าม และการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ และกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเป็นส่วนราชการที่ไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง เพื่อให้มีความเป็นอิสระในการปฏิบัติงาน รวมทั้งเพิ่มเติมมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ อันจะมีผลให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐบรรลุผลและเกิดประโยชน์แก่ประชาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๐. พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ ดังต่อไปนี้

๑. กำหนดให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานการบริหารงานบุคคล วินัยและการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ และการพิจารณาตำแหน่งวิชาการ เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔ (๓))

๒. แก้ไขเพิ่มเติมการตั้งคณะอนุกรรมการของ ก.พ.อ. โดยกำหนดให้ ก.พ.อ. มีอำนาจตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่ ก.พ.อ. มอบหมาย แล้วเสนอ ก.พ.อ. เพื่อพิจารณาหรือเพื่อทราบ และให้ ก.พ.อ. มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการแต่งตั้ง การพ้นจากตำแหน่ง อำนาจหน้าที่ รวมทั้งการประชุมของคณะอนุกรรมการ (มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖)

๓. การกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารงานบุคคล วินัยและการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และการพิจารณาตำแหน่งวิชาการตามข้อบังคับของสภาสถาบันการศึกษาต้องไม่ขัดหรือแย้งกับที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนดตามมาตรา ๑๔ (๓) หรือที่คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ก.อ.ร.) กำหนดตามมาตรา ๑๗/๔ (๒) (มาตรา ๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๗ วรรคสาม)

๔. เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ เรียกโดยย่อว่า “ก.อ.ร.” เพื่อทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ รวมทั้งออกข้อบังคับเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ดังต่อไปนี้

๔.๑ องค์ประกอบ ก.อ.ร. ประกอบด้วยกรรมการซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๑ (๓) คนหนึ่ง ซึ่ง ก.พ.อ. มอบหมาย เป็นประธาน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่ง ก.พ.อ. แต่งตั้งจากผู้ซึ่งมิได้เป็นกรรมการใน ก.พ.อ. และเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านบริหารการอุดมศึกษา ด้านกฎหมาย และด้านบริหารงานบุคคล จำนวนไม่เกินห้าคน โดยให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นกรรมการและเลขานุการ (มาตรา ๖ เพิ่มมาตรา ๑๗/๑)

๔.๒ วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปีและอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ และพ้นจากตำแหน่งเมื่อตาย ลาออก ก.พ.อ. มีมติให้ออกด้วยคะแนนเสียงเกินกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดเพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ เป็นบุคคลล้มละลาย เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ และถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิว่างลงก่อนครบวาระ ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมการใหม่ ภายใน ๖๐ วัน เว้นแต่ วาระของกรรมการเหลือไม่ถึง ๙๐ วัน และให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างอยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่าที่กำหนดเวลาที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน และให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระอยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการใหม่จะเข้ารับหน้าที่ (มาตรา ๖ เพิ่มมาตรา ๑๗/๒ และมาตรา ๑๗/๓)

๔.๓ อำนาจหน้าที่ ก.อ.ร. มีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ กรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ตามมาตรา ๖๒ และพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ กรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ยกเว้น กรณีการสั่งลงโทษหรือการตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา ๖๓ รวมทั้งออกข้อบังคับเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ (มาตรา ๖ เพิ่มมาตรา ๑๗/๔)

๔.๔ การตั้งคณะกรรมการ กำหนดให้ ก.อ.ร. มีอำนาจตั้งคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติการตามที่ ก.อ.ร. มอบหมาย แล้วเสนอ ก.อ.ร. เพื่อพิจารณาหรือเพื่อทราบก็ได้ และให้ ก.อ.ร. มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการแต่งตั้ง การพ้นจากตำแหน่ง อำนาจหน้าที่ รวมทั้งการประชุมของคณะกรรมการ (มาตรา ๖ เพิ่มมาตรา ๑๗/๕)

๔.๕ การประชุมของ ก.อ.ร. ให้นำเรื่องการประชุมของ ก.พ.อ. มาใช้บังคับกับประชุมของ ก.อ.ร. โดยอนุโลม (มาตรา ๖ เพิ่มมาตรา ๑๗/๖)

๕. แก้ไขคำว่า “ก.พ.อ.” ในหมวด ๘ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ เป็นคำว่า “ก.อ.ร.” ทุกแห่ง (มาตรา ๗ แก้ไขถ้อยคำในหมวด ๘)

๖. แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ให้ผู้ร้องทุกข์ที่ไม่พอใจในผลการพิจารณาวินิจฉัยของสภาสถาบันอุดมศึกษา หรือในกรณีที่สภาสถาบันอุดมศึกษามีได้พิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗ ซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน ให้มีสิทธิเสนอเรื่องร้องทุกข์ต่อ ก.อ.ร. ภายใน ๓๐ วัน และให้ ก.อ.ร. พิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗/๔ (๒) ซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน หากผู้ร้องทุกข์ไม่พอใจในผลการพิจารณาวินิจฉัยของ ก.อ.ร. หรือในกรณีที่ ก.อ.ร. มิได้พิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลา ให้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ (มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๓)

๗. กำหนดให้การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนตามมาตรา ๖๑ และการแก้ไขคำสั่งลงโทษตามมาตรา ๖๔ เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับของสภาสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดให้สภาสถาบันอุดมศึกษาต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับฯ ซึ่งต้องไม่เกิน ๙๐ วัน ในกรณีที่ผู้ร้องทุกข์ไม่พอใจผลการพิจารณาวินิจฉัยหรือคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ไม่ได้พิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนด ให้ผู้ร้องทุกข์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ (มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๕)

๘. แก้ไขถ้อยคำให้สอดคล้องกับระบบการเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา โดยแก้ไขคำว่า “เลื่อนขั้นเงินเดือน” และคำว่า “ลดขั้นเงินเดือน” ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “เลื่อนเงินเดือน” และคำว่า “ลดเงินเดือน” ทุกแห่ง รวมทั้งกำหนดให้บรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับใด ที่ใช้คำว่า “เลื่อนขั้นเงินเดือน” และคำว่า “ลดขั้นเงินเดือน” ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้ใช้คำว่า “เลื่อนเงินเดือน” และคำว่า “ลดเงินเดือน” แทน (มาตรา ๑๐)

๙. กำหนดให้ดำเนินการให้มี ก.อ.ร. ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยในระหว่างที่ยังไม่มี ก.อ.ร. ให้ ก.พ.อ. ทำหน้าที่ ก.อ.ร. ไปพลางก่อน (มาตรา ๑๑)

๑๐. กำหนดให้ ก.พ.อ. พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ (มาตรา ๑๒)

๑๑. กำหนดให้ในระหว่างที่ยังมิได้ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๗/๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ให้นำข้อบังคับ ก.พ.อ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ กรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการ หรือกรณีถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก พ.ศ. ๒๕๔๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลมจนกว่าจะได้มีการออกข้อบังคับเกี่ยวกับการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๗/๔ (๒) (มาตรา ๑๓)

๑๒. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๑๔)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์เพื่อทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการของคณะกรรมการเพื่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น และแก้ไขถ้อยคำให้สอดคล้องกับระบบการเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา โดยแก้ไขจากคำว่า “เลื่อนขั้นเงินเดือน” เป็นคำว่า “เลื่อนเงินเดือน” และแก้ไขคำว่า “ลดขั้นเงินเดือน” เป็นคำว่า “ลดเงินเดือน” จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๑. พระราชบัญญัติราชวิทยาลัยจุฬารักษ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. สถานะ ผู้รักษาการตามกฎหมาย และวัตถุประสงค์ของราชวิทยาลัย

ราชวิทยาลัยจุฬารักษ์เป็นสถาบันการวิจัยและวิชาการชั้นสูงและจัดการศึกษาทางวิชาการและวิชาชีพด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม การแพทย์ และการสาธารณสุข มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ซึ่งไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วย ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ และกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่ป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และกฎหมายอื่น (มาตรา ๔ และมาตรา ๖)

กำหนดให้มีนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน (มาตรา ๕)

ราชวิทยาลัยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย สร้าง ประมวล ประยุกต์ ส่งเสริม เผยแพร่ พัฒนาจัดการศึกษา และผลิตบุคลากรในระดับสูง เพื่อสร้างองค์ความรู้ เป็นศูนย์ความเป็นเลิศทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม การแพทย์ และการสาธารณสุข ให้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุข แก่ประชาชน ให้ความช่วยเหลือผู้ยากไร้และผู้ประสบภัยพิบัติ รวมทั้งส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และมีอำนาจหน้าที่กระทำการต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว (มาตรา ๗)

ในการจัดการศึกษา ราชวิทยาลัยอาจรับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่นเข้าสมทบในราชวิทยาลัย หรือจัดการศึกษาหรือดำเนินการวิจัยร่วมกับสถาบันศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่น และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษาดังกล่าวได้ (มาตรา ๑๑)

กิจการของราชวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่ผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัยต้องได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน (มาตรา ๑๒)

นอกจากนี้ ราชวิทยาลัยจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนผู้ซึ่งราชวิทยาลัยรับเข้าศึกษาในราชวิทยาลัยและนักศึกษาซึ่งขาดแคลนทุนทรัพย์อย่างแท้จริงให้มีโอกาสเรียนจนสำเร็จปริญญาตรีด้วย (มาตรา ๑๕)

๒. ส่วนงานและรายได้ของราชวิทยาลัย

ในการแบ่งส่วนงานของราชวิทยาลัย ราชวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนงานเป็นสำนักงานเลขาธิการราชวิทยาลัย สถาบันวิจัยจุฬารักษ์ สถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์ และวิทยาลัยวิทยาศาสตร์การแพทย์เจ้าฟ้าจุฬารักษ์ หรืออาจให้มีส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าส่วนงานดังกล่าว เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของราชวิทยาลัย โดยในการจัดตั้ง การรวม การเปลี่ยนแปลง การยุบเลิกส่วนงาน และการแบ่งส่วนงานให้ทำเป็นประกาศของราชวิทยาลัย (มาตรา ๘)

ราชวิทยาลัยมีรายได้จากเงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้เป็นรายปี เงินและทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้แก่ราชวิทยาลัย เงินกองทุนที่รัฐบาลหรือราชวิทยาลัยจัดตั้งขึ้น ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุงค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการ รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้มาจากการลงทุน หรือจากการใช้ที่ราชพัสดุหรือรายได้อื่น ซึ่งรายได้ของราชวิทยาลัยดังกล่าวไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้

แผ่นดิน แต่ในกรณีที่ราชวิทยาลัยมีรายได้ไม่เพียงพอในการดำเนินการ รัฐบาลพึงจัดสรรเงินอุดหนุนทั่วไปเพิ่มเติมให้แก่ราชวิทยาลัยตามความจำเป็นของราชวิทยาลัยตามความจำเป็น และในกรณีที่รัฐบาลได้ปรับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทน หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดให้แก่ข้าราชการ ให้รัฐบาลจัดสรรงบประมาณในลักษณะเงินอุดหนุนทั่วไปเพิ่มเติมให้แก่ราชวิทยาลัยในสัดส่วนเดียวกันเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัยด้วย (มาตรา ๑๔)

ทั้งนี้ ราชวิทยาลัยจะต้องจัดการรายได้และทรัพย์สินของราชวิทยาลัยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของราชวิทยาลัย โดยทรัพย์สินของราชวิทยาลัยที่ใช้เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับการศึกษา การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ การให้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุข และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ บุคคลใดจะยกอายุความหรือระยะเวลาในการครอบครองขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับราชวิทยาลัยในเรื่องทรัพย์สินของราชวิทยาลัยมิได้ (มาตรา ๑๗)

๓. การบริหารกิจการของราชวิทยาลัย และองค์กรทางการบริหารของราชวิทยาลัย

๓.๑ สภाराชวิทยาลัย

ราชวิทยาลัยมีสภाराชวิทยาลัยเป็นองค์กรทางการบริหาร มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของราชวิทยาลัย ประกอบด้วย ประธานสภาราชวิทยาลัย เลขาธิการราชวิทยาลัย กรรมการสภาราชวิทยาลัยโดยตำแหน่งจากหัวหน้าส่วนงานตามมาตรา ๘ (๒) (๓) (๔) และมาตรา ๘ วรรคสอง กรรมการสภาราชวิทยาลัยซึ่งเลือกจากผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัย และกรรมการสภาราชวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ (มาตรา ๑๘)

๓.๒ คณะที่ปรึกษाराชวิทยาลัย

ราชวิทยาลัยมีคณะที่ปรึกษाराชวิทยาลัยซึ่งสภाराชวิทยาลัยแต่งตั้งจากบุคคลภายนอกราชวิทยาลัย มีหน้าที่ให้คำแนะนำและคำปรึกษาต่อราชวิทยาลัย และสนับสนุนการดำเนินกิจการของราชวิทยาลัย รวมทั้งการระดมทุนให้แก่ราชวิทยาลัย (มาตรา ๒๔)

๓.๓ คณะกรรมการบริหารราชวิทยาลัย

ราชวิทยาลัยมีคณะกรรมการบริหารราชวิทยาลัยมีหน้าที่เกี่ยวกับการเสนอแผนพัฒนาราชวิทยาลัย พิจารณากลั่นกรองข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของราชวิทยาลัย พิจารณาเกี่ยวกับการจัดตั้ง การรวม การเปลี่ยนแปลง การยุบเลิกส่วนงาน และการแบ่งหน่วยงานภายในของส่วนงาน ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การเงิน และทรัพย์สินของราชวิทยาลัย ให้คำปรึกษาและข้อแนะนำแก่เลขาธิการราชวิทยาลัย (มาตรา ๒๖)

๓.๔ เลขาธิการราชวิทยาลัย

ราชวิทยาลัยมีเลขาธิการราชวิทยาลัยซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นผู้รับผิดชอบการบริหารงานของราชวิทยาลัย โดยเป็นผู้แทนของราชวิทยาลัยในกิจการทั้งปวง และอาจมีรองเลขาธิการราชวิทยาลัยหรือผู้ช่วยเลขาธิการราชวิทยาลัยเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่เลขาธิการราชวิทยาลัยมอบหมาย สำหรับการบริหารงานในส่วนงานของราชวิทยาลัยนั้น สำนักงานเลขาธิการราชวิทยาลัย และให้เลขาธิการราชวิทยาลัยเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของสำนักงานเลขาธิการราชวิทยาลัย และให้มีผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการราชวิทยาลัยทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่เลขาธิการราชวิทยาลัยมอบหมาย สำหรับในส่วนงานตามมาตรา ๘ (๒) (๓) (๔) และมาตรา ๘ วรรคสอง ให้มีหัวหน้าส่วนงานคนหนึ่งซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของส่วนงานนั้น (มาตรา ๒๘)

๓.๕ หัวหน้าส่วนงาน

ราชวิทยาลัยมีหัวหน้าส่วนงานในแต่ละส่วนงานตามมาตรา ๘ (๒) (๓) (๔) และมาตรา ๘ วรรคสอง เป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของส่วนงานนั้น โดยมีซึ่งตำแหน่งหลักเกณฑ์วิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง อำนาจหน้าที่ และการบริหารงานเป็นไปตามข้อบังคับของราชวิทยาลัย (มาตรา ๓๕)

๓.๖ คณะกรรมการประจำส่วนงาน

ในส่วนงานตามมาตรา ๘ (๒) (๓) (๔) และมาตรา ๘ วรรคสอง อาจให้มีคณะกรรมการประจำส่วนงาน เพื่อทำหน้าที่บริหารส่วนงานนั้น (มาตรา ๓๗)

๔. การประกันคุณภาพและการประเมิน

ราชวิทยาลัยต้องจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษา การวิจัย และการให้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุข เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของราชวิทยาลัย รวมทั้งให้มีการประเมินส่วนงาน การประเมินหลักสูตรการศึกษา การเรียนการสอน และการวัดผลตามหลักสูตร มีคณะกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานของราชวิทยาลัย เพื่อตรวจสอบการดำเนินงานของราชวิทยาลัย ประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการราชวิทยาลัยและหัวหน้าส่วนงานตามมาตรา ๘ (๒) (๓) (๔) และมาตรา ๘ วรรคสอง และการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัย (หมวด ๓)

๕. การบัญชีและการตรวจสอบ

ราชวิทยาลัยต้องวางและรักษาระบบบัญชีให้เป็นไปตามหลักการควบคุมภายในที่ดีแยกตามส่วนงานของราชวิทยาลัย ให้เป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป จัดทำงบการเงินส่งผู้สอบบัญชีของราชวิทยาลัย และให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกซึ่งสภาราชวิทยาลัยแต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี และให้ทำการตรวจสอบรับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของราชวิทยาลัยทุกรอบปีบัญชี โดยให้ผู้สอบบัญชีจัดทำรายงานผลการสอบบัญชีและการเงินเสนอต่อสภาราชวิทยาลัยเพื่อให้สภาราชวิทยาลัยเสนอต่อนายกรัฐมนตรี ทั้งนี้ให้เลขาธิการราชวิทยาลัยเป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (หมวด ๔)

๖. การกำกับและดูแล

กำหนดให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับและดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของราชวิทยาลัย และเสนอเรื่องต่าง ๆ ของราชวิทยาลัยต่อคณะรัฐมนตรี (หมวด ๕)

๗. ตำแหน่งทางวิชาการ

กำหนดให้มีตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ เป็นตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำของวิทยาลัย และให้สภาราชวิทยาลัยเสนอให้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้ซึ่งมิได้เป็นคณาจารย์ประจำของราชวิทยาลัยเป็นศาสตราจารย์พิเศษได้

สภาราชวิทยาลัยอาจแต่งตั้งศาสตราจารย์ซึ่งมีความรู้ความสามารถและความชำนาญเป็นพิเศษและพ้นจากตำแหน่งไปโดยไม่มี ความผิดให้เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ รวมทั้งแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของราชวิทยาลัยเป็นรองศาสตราจารย์พิเศษหรือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษได้ นอกจากนี้ เลขาธิการราชวิทยาลัยอาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของราชวิทยาลัยเป็นอาจารย์พิเศษได้

ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ หรือตำแหน่งทางวิชาการ ที่เรียกชื่ออย่างอื่นมีสิทธิใช้ตำแหน่งทางวิชาการดังกล่าวเป็นคำนำหน้านามเพื่อแสดงวิทยฐานะ ได้ตลอดไป (หมวด ๖)

๘. ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

กำหนดให้ปริญญามีสามชั้น คือ ปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรี โดยราชวิทยาลัย มีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการสอนในราชวิทยาลัยและ สาขาวิชาที่มีการจัดการศึกษาร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่น โดยในการกำหนด ให้สาขาวิชาใดมีปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้น อย่างไร ให้เป็นไปตามประกาศของราชวิทยาลัย

ราชวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์แก่บุคคลซึ่งสภาราชวิทยาลัยเห็นว่าทรงคุณวุฒิ สมควรแก่ปริญญานั้น ๆ นอกจากนี้ ราชวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุประจำตำแหน่งกรรมการสภาราชวิทยาลัย กรรมการที่ปรึกษาราชวิทยาลัย ผู้บริหาร หรือคณาจารย์ ของราชวิทยาลัยได้ ให้การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ และครุประจำตำแหน่ง ให้ทำเป็นประกาศของราชวิทยาลัย รวมทั้งมีอำนาจกำหนดตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ ของราชวิทยาลัยหรือส่วนงานของราชวิทยาลัยได้ โดยทำเป็นประกาศ ของราชวิทยาลัย และกำหนดเครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกาย ของนักศึกษาและผู้ปฏิบัติงาน ในราชวิทยาลัยได้ โดยทำเป็นข้อบังคับของราชวิทยาลัย (หมวด ๗)

๙. บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษสำหรับผู้ใช้ครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายของนักศึกษาและผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัย

กำหนดโทษสำหรับการปลอมหรือทำเลียนแบบซึ่งตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ ของราชวิทยาลัยหรือส่วนงานของราชวิทยาลัย หรือใช้ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ปลอมหรือ ซึ่งทำเลียนแบบ หรือใช้หรือทำให้ปรากฏซึ่งใช้ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของราชวิทยาลัยหรือ ส่วนงานของราชวิทยาลัยที่วัตถุหรือสินค้าใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต (หมวด ๘)

๑๐. บทเฉพาะกาล

กำหนดเฉพาะกาลให้โอนงบประมาณของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเฉพาะ ในส่วนที่เกี่ยวกับแผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข ผลผลิตที่ ๑ ผลงานการให้บริการรักษาพยาบาล และส่งเสริมสุขภาพเพื่อการศึกษา และแผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา ผลผลิตที่ ๑ ผลงานวิจัย เพื่อสร้างองค์ความรู้ในส่วนที่เกี่ยวกับการสนับสนุนการดำเนินการวิจัยของสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์ไปเป็น ของราชวิทยาลัย (มาตรา ๖๙)

กำหนดให้ใบอนุญาตจัดตั้งสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬาภรณ์ที่ออกตามพระราชบัญญัติ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นอันสิ้นสุดลง และให้ถือว่าสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬาภรณ์ เป็นอันเลิกกิจการโดยไม่ต้องดำเนินการเลิกกิจการหรือชำระบัญชี และให้ราชวิทยาลัยรับไว้ซึ่งบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ภาระผูกพัน และรายได้ของสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬาภรณ์ (มาตรา ๗๐)

สำหรับการบริหารราชวิทยาลัยในระยะเริ่มต้น ได้กำหนดให้ในระหว่างที่ยังไม่มีสภา ราชวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้สภาราชวิทยาลัยประกอบด้วยประธานกรรมการมูลนิธิจุฬาภรณ์

และเลขาธิการมูลนิธิจุฬารักษ์ เป็นประธานสภาราชวิทยาลัยและรองประธานสภาราชวิทยาลัย ให้ประธานกรรมการมูลนิธิจุฬารักษ์แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนไม่เกินสิบห้าคนเป็นกรรมการสภาราชวิทยาลัย และให้ประธานสภาราชวิทยาลัยแต่งตั้งผู้รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการราชวิทยาลัย จนกว่าจะมีการแต่งตั้งเลขาธิการราชวิทยาลัยขึ้นตามพระราชบัญญัติ (มาตรา ๗๑)

นอกจากนี้ ได้กำหนดรองรับผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการต่าง ๆ และกำหนดรองรับให้พนักงานหรือลูกจ้างของสถาบันวิจัยจุฬารักษ์ โรงพยาบาลจุฬารักษ์ และสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์ ซึ่งสมัครใจจะเป็นผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัยแจ้งความจำนงต่อเลขาธิการราชวิทยาลัย โดยให้ราชวิทยาลัยรับผู้นั้นเป็นผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัย และนับเวลาทำงานในขณะที่เป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสถาบันวิจัยจุฬารักษ์ โรงพยาบาลจุฬารักษ์ และสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์ต่อเนื่องกับเวลาทำงานของผู้นั้นในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัย และให้บุคคลดังกล่าวได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างเท่าที่เคยได้รับอยู่เดิมไปพลางก่อน จนกว่าจะได้บรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในราชวิทยาลัย และเมื่อได้รับการบรรจุและแต่งตั้งแล้วจะได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างเพียงใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับของราชวิทยาลัยซึ่งต้องไม่น้อยกว่าที่เคยได้รับอยู่ในวันก่อนวันที่เข้าเป็นผู้ปฏิบัติงานในราชวิทยาลัย ส่วนสวัสดิการและประโยชน์ตอบแทนอื่นให้เป็นไปตามข้อบังคับของราชวิทยาลัย (มาตรา ๗๔ และมาตรา ๗๕)

สำหรับการจัดการศึกษาในระยะเริ่มต้น ได้กำหนดให้นักศึกษาซึ่งอยู่ระหว่างการศึกษาในสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นนักศึกษาของราชวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้หลักสูตรการศึกษาของสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้เป็นหลักสูตรการศึกษาของราชวิทยาลัยต่อไป (มาตรา ๗๖)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่สถาบันวิจัยจุฬารักษ์ได้จัดตั้งขึ้นโดยมติดคณะรัฐมนตรีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมพรรษาครบห้ารอบ เป็นองค์กรภายในของมูลนิธิจุฬารักษ์ โดยมีศาสตราจารย์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารีเป็นองค์ประธาน ต่อมาศาสตราจารย์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารีได้ทรงก่อตั้งโรงพยาบาลจุฬารักษ์ขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถในวโรกาสครบรอบพระชนมพรรษา และสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์ได้จัดตั้งขึ้นในวโรกาสครบสิริรอบพระชันษา ขององค์ประธานมูลนิธิจุฬารักษ์ หน่วยงานทั้งสามหน่วยดังกล่าวได้ทำงานประสานและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน สร้างคุณูปการแก่ประเทศชาตินานัปการ เพื่อให้สถาบันวิจัยจุฬารักษ์ โรงพยาบาลจุฬารักษ์ และสถาบันบัณฑิตศึกษาจุฬารักษ์ สามารถดำเนินการได้อย่างมีเอกภาพ ประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน และประเทศชาติ สมควรจัดตั้งราชวิทยาลัยจุฬารักษ์ขึ้นให้เป็นสถาบันการวิจัยและวิชาการชั้นสูง จัดการศึกษาทางวิชาการและวิชาชีพด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม การแพทย์และการสาธารณสุขชั้นนำของภูมิภาค และเนื่องจากในการจัดตั้งราชวิทยาลัยจุฬารักษ์มีความจำเป็นบางประการที่อาจกระทบสิทธิของบุคคลตามกฎหมายเอกชน ซึ่งต้องอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๒. พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๙) พ.ศ.๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. ส่วนที่ ๑ บทนิยาม กำหนดบทนิยามคำว่า “เจ้าหนี้” “ลูกหนี้” “คำร้องขอ” “ผู้ร้องขอ” “แผน” “ผู้ถือหุ้นของลูกหนี้” “ผู้บริหารแผน” และ “ผู้บริหารของลูกหนี้” เพื่ออธิบายความหมายของถ้อยคำที่ใช้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

๒. ส่วนที่ ๒ การขอให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการยื่นคำร้องขอให้มีการฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนว่า ลูกหนี้ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้ และเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการสำหรับลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาเป็นจำนวนแน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท สำหรับลูกหนี้ที่เป็นคณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเป็นจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาท เว้นแต่ลูกหนี้ที่เป็นบริษัทจำกัดต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาทแต่ไม่ถึงสิบล้านบาท หากมีเหตุอันสมควรและมีช่องทางที่จะฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ได้ เจ้าหนี้ในหนี้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการหรือลูกหนี้มีสิทธิยื่นคำร้องขอต่อศาลให้มีการฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนได้ โดยผู้ร้องขอต้องแนบแผนพร้อมหลักฐานแสดงว่าเจ้าหนี้ได้ให้ความเห็นชอบในแผนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนหนี้ทั้งหมด ในกรณีนี้ ให้ผู้ร้องขอชำระค่าขึ้นศาลและวางเงินประกันค่าใช้จ่าย และจะถอนคำร้องขอไม่ได้

๓. ส่วนที่ ๓ การพิจารณาคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน กำหนดกระบวนการพิจารณาคำร้องขอของศาล กล่าวคือ เมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้พิจารณาแล้ว ศาลจะดำเนินการไต่สวนคำร้องขอเป็นการด่วน และประกาศคำสั่งรับคำร้องขอและวันเวลานัดไต่สวน และส่งสำเนาคำร้องขอและแจ้งวันเวลานัดไต่สวนแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง ในการไต่สวนศาลต้องดำเนินการไต่สวนติดต่อกันไป หากศาลไต่สวนแล้วได้ความจริงว่า ลูกหนี้ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้ และเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจการสำหรับลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาเป็นจำนวนแน่นอนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท สำหรับลูกหนี้ที่เป็นคณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเป็นจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาท แต่ถ้าเป็นลูกหนี้ที่เป็นบริษัทจำกัดต้องมีจำนวนหนี้แน่นอนไม่น้อยกว่าสามล้านบาทแต่ไม่ถึงสิบล้านบาท และมีเหตุอันสมควรและมีช่องทางที่จะฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ได้ และแผนเข้าหลักเกณฑ์ตามที่ศาลสามารถให้ความเห็นชอบได้ รวมทั้งผู้ร้องขอยื่นคำร้องขอโดยสุจริต ให้ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน แต่หากศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอให้ศาลประกาศคำสั่งดังกล่าวในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายหนึ่งฉบับและแจ้งไปยังบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอแล้ว เกิดสภาวะพักการชำระหนี้ กล่าวคือ ห้ามมิให้ฟ้องหรือร้องขอให้ศาลพิพากษาหรือสั่งให้เลิกนิติบุคคลที่เป็นลูกหนี้ ห้ามมิให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้เลิกหรือจดทะเบียนเลิกนิติบุคคลที่เป็นลูกหนี้ และห้ามมิให้นิติบุคคลนั้นเลิกกันโดยประการอื่น ห้ามมิให้ลูกหนี้จำหน่าย จ่าย โอน ให้เช่า ชำระหนี้ ก่อหนี้ หรือกระทำการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดภาระในทรัพย์สิน นอกจากเป็นการกระทำที่จำเป็นเพื่อให้การดำเนินการค้าตามปกติของลูกหนี้สามารถดำเนินต่อไปได้ เป็นต้น

๔. ส่วนที่ ๔ การดำเนินการภายหลังศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนแล้ว ให้ศาลประกาศคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายหนึ่งฉบับ พร้อมทั้งแจ้งคำสั่งดังกล่าวไปยังนายทะเบียนเพื่อจดแจ้งคำสั่งศาลไว้ในทะเบียน และแจ้งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เพื่อนำคำสั่งดังกล่าวไปประกาศในราชกิจจานุเบกษา สำหรับแผนซึ่งศาลมีคำสั่งเห็นชอบแล้วนั้น ผู้กมดเจ้าหนี้ที่ได้เข้าร่วมประชุมในการลงมติเห็นชอบด้วยแผนหรือได้รับแจ้งให้เข้าร่วมประชุมในการลงมติดังกล่าว ในระหว่างที่มีการดำเนินการตามแผนนี้ หากมีเจ้าหนี้นับคำร้องต่อศาลเกี่ยวกับมูลหนี้ที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนว่าลูกหนี้ไม่แสดงรายละเอียดแห่งหนี้สินของตน หรือแสดงจำนวนหนี้ที่ค้างชำระของเจ้าหนี้ทั้งหลายไม่ถูกต้อง ให้ศาลนัดพิจารณาเป็นการด่วนกับให้ส่งสำเนาคำร้องแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้ทั้งหลาย ผู้บริหารแผน และลูกหนี้ กรณีนี้หากศาลได้สอบสวนแล้วได้ความจริงตามที่เจ้าหนี้ร้องขอ ถ้าศาลเห็นว่าหนี้ที่มีได้แสดงหรือแสดงนั้นเป็นข้อผิดพลาดหรือข้อผิดพลาดเล็กน้อย ให้ศาลสั่งให้ผู้บริหารแผนหรือลูกหนี้แก้ไข แต่ถ้าศาลเห็นว่า เป็นข้อผิดพลาดหรือข้อผิดพลาดในสาระสำคัญให้ศาลยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนแล้ว ให้อำนาจหน้าที่ในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ และบรรดาสีทธิตามกฎหมายของผู้ถือหุ้นของลูกหนี้ เว้นแต่สิทธิที่จะได้รับเงินปันผล ตกแก่ผู้บริหารแผน และกำหนดให้ผู้บริหารแผนต้องจัดทำรายงานการปฏิบัติงานตามแผนเสนอต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทุกไตรมาสเดือน ในการนี้ผู้บริหารแผนอาจร้องขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ทำข้อบังคับของลูกหนี้ขึ้นใหม่หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อบังคับหรือข้อความในหนังสือบริคณห์สนธิของลูกหนี้ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในแผนได้ ในกรณีที่ผู้บริหารแผนไม่ดำเนินการตามแผนหรือปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต หรือก่อให้เกิดความเสียหาย ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้บริหารแผนพ้นจากตำแหน่งหรือมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ กรณีนี้ให้ศาลตั้งผู้บริหารแผนชั่วคราวและมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้บริหารแผน

๕. ส่วนที่ ๕ การยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผน และการยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ เมื่อลูกหนี้ ผู้บริหารของลูกหนี้ ผู้บริหารแผน หรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แล้วแต่กรณี เห็นว่าการฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนแล้ว ให้รายงานต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ แต่ถ้าการฟื้นฟูกิจการยังไม่เป็นผลสำเร็จและยังเหลือระยะเวลาดำเนินการตามแผน ให้ศาลมีคำสั่งให้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการต่อไปภายในกำหนดระยะเวลาตามแผน แต่ถ้าในระหว่างนั้นระยะเวลาดำเนินการตามแผนสิ้นสุดลงแล้ว แต่เป็นที่แน่ชัดว่าแผนได้ดำเนินการใกล้จะสำเร็จแล้ว ศาลจะขยายระยะเวลาดำเนินการตามแผนต่อไปอีกก็ได้ เมื่อระยะเวลาดำเนินการตามแผนสิ้นสุดลง แต่การฟื้นฟูกิจการยังไม่เป็นผลสำเร็จ ให้ผู้บริหารแผนหรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แล้วแต่กรณี รายงานต่อศาล ถ้าศาลเห็นสมควรก็ให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนหรือคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและเห็นชอบด้วยแผนหรือคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ให้ศาลแจ้งคำสั่งดังกล่าวแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้บริหารแผน ลูกหนี้ และผู้บริหารของลูกหนี้ โดยไม่ชักช้า เมื่อผู้บริหารแผนทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วต้องส่งมอบทรัพย์สิน ดวงตรา สมุดบัญชี และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินและกิจการของลูกหนี้แก่ลูกหนี้หรือผู้บริหารของลูกหนี้โดยเร็วที่สุด ในกรณีนี้ให้อำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้กลับมาเป็นของลูกหนี้หรือผู้บริหารของลูกหนี้ และให้ผู้ถือหุ้นของลูกหนี้กลับมามีสิทธิตามกฎหมายต่อไป แต่ถ้าศาลมีคำสั่งยกเลิก

การฟื้นฟูกิจการจะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความผูกพันในหนี้ของลูกหนี้กับเจ้าหนี้ตามแผน และมีผลให้ลูกหนี้หรือผู้บริหารของลูกหนี้กลับมาใช้อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้เหมือนเดิม ผู้ถือหุ้นของลูกหนี้กลับมามีสิทธิตามกฎหมายต่อไป แต่ทั้งนี้ คำสั่งศาลที่ให้ยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ และเห็นชอบด้วยแผนและคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการไม่กระทบถึงการใดที่ผู้บริหารแผนได้กระทำไปแล้ว ก่อนศาลมีคำสั่งเช่นนั้น

๖. ส่วนที่ ๖ บทกำหนดโทษ กำหนดโทษเกี่ยวกับการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งหมวดนี้ ได้แก่ การยื่นคำร้องขออันเป็นเท็จในสาระสำคัญ การทุจริตปกปิดรายละเอียดแห่งหนี้สินในสาระสำคัญหรือแสดงจำนวนหนี้ที่ค้างชำระของเจ้าหนี้ทั้งหลายอันเป็นเท็จในสาระสำคัญ การเปิดเผยความลับของกิจการหรือข้อมูลใด ๆ ของลูกหนี้ที่ได้รับการฟื้นฟูกิจการ อันเนื่องมาจากการปฏิบัติตามอำนาจและหน้าที่ที่กำหนดในหมวดนี้ การปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต หรือกระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งหมวดนี้ของผู้บริหารแผนหรือผู้บริหารแผนชั่วคราว การกระทำความผิดของนิติบุคคล ซึ่งเกิดจากการสั่งการหรือไม่สั่งการ หรือกระทำการหรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำ ของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น และกำหนดให้ลูกหนี้และเจ้าหนี้เป็นผู้เสียหายในความผิดตามความในหมวดนี้

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่กระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ยังไม่ครอบคลุมลูกหนี้ซึ่งประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีทั้งบุคคลธรรมดา คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญ ไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือบริษัทจำกัด ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ในระบบเศรษฐกิจปัจจุบันและประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ดังนั้น เพื่อให้ลูกหนี้ซึ่งไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้ได้มีโอกาสดำเนินการฟื้นฟูกิจการและไม่ต้องตกเป็นบุคคลล้มละลาย หากมีช่องทางที่จะฟื้นฟูกิจการได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

กรมบังคับคดี กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

กฎหมายใหม่

พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 (การฟื้นฟูกิจการ)
ประกาศราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559
มีผลบังคับใช้ 25 พฤษภาคม 2559

ข้อดี

ผู้ที่สามารถยื่นคำร้องขอ

1.

เปิดโอกาสให้ SMEs สามารถยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลล้มละลายกลางได้

เจ้าหน้าที่ หรือ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดา
คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด
ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล
ห้างหุ้นส่วนสามัญ บริษัทจำกัด

1.

2.

SMEs สามารถเขียนแผนฟื้นฟูกิจการได้เอง โดยมีตัวอย่างแผนสำเร็จรูปให้ใช้พิจารณา

SMEs นี้ยื่นทะเบียนกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) หรือจดทะเบียนกับหน่วยงานอื่นของรัฐ

2.

3.

เมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการจะเกิด Automatic Stay หรือสามารถพักการชำระหนี้ SMEs ไม่ต้องถูกบังคับชำระหนี้ หรือถูกฟ้องคดี หรือถูกยึดทรัพย์สิน

ไม่สามารถชำระหนี้ได้ และเป็นหนี้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการ

- บุคคลธรรมดา มีหนี้สินไม่ต่ำกว่า 2 ล้านบาท
- คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญมีหนี้สินไม่ต่ำกว่า 3 ล้านบาท
- บริษัทจำกัด มีหนี้สินไม่ต่ำกว่า 3 ล้านบาท แต่ไม่ถึง 10 ล้านบาท

3.

4.

ระยะเวลาในการดำเนินการตามแผน 3 ปี

- มีเหตุอันสมควร และมีช่องทางในการประกอบธุรกิจต่อไป

4.

5.

เสียค่าใช้จ่ายน้อย

ไม่ถูกพิทักษ์ทรัพย์สินเด็ดขาด

5.

พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 (การฟื้นฟูกิจการของธุรกิจ SMEs)

นโยบายรัฐบาล

- ▶ ส่งเสริมศักยภาพ SMEs
- ▶ SMEs เป็นกลไกสำคัญหนึ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

กรมบังคับคดี

- ▶ เสริมสร้างความรู้ทางกฎหมาย ให้ผู้ประกอบการ SMEs เพื่อสร้าง SMEs ให้มีความเข้มแข็ง
- ▶ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 การฟื้นฟูกิจการของธุรกิจ SMEs เพื่อเป็นทางเลือกให้ SMEs ในกลุ่ม turn around

ผู้ที่สามารถยื่นคำร้องขอ

- ▶ เจ้าหนี้ หรือ SMEs ที่เป็นบุคคลธรรมดา คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญ บริษัทจำกัด
- ▶ SMEs นั้นขึ้นทะเบียนกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) หรือจดทะเบียนกับหน่วยงานอื่นของรัฐ
- ▶ มีสถานะไม่สามารถชำระหนี้ได้ และเป็นหนี้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการ
 - ▶ บุคคลธรรมดา มีหนี้สินไม่น้อยกว่า 2 ล้านบาท
 - ▶ คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญ มีหนี้สิน ไม่น้อยกว่า 3 ล้านบาท
 - ▶ บริษัทจำกัด มีหนี้สินไม่น้อยกว่า 3 ล้านบาท แต่ไม่ถึง 10 ล้านบาท
- ▶ มีเหตุอันสมควร และมีช่องทางในการประกอบธุรกิจต่อไป
- ▶ ไม่ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด

ข้อดี

- ▶ เปิดโอกาสให้ SMEs สามารถยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลล้มละลายกลางได้
- ▶ SMEs สามารถจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการเองได้ โดยมีตัวอย่างแผนสำเร็จรูป
- ▶ เมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการจะเกิด Automatic Stay หรือสภาวะพักการชำระหนี้ SMEs ไม่ต้องถูกบังคับชำระหนี้ หรือถูกฟ้องคดีหรือถูกยึดทรัพย์
- ▶ ระยะเวลาในการดำเนินการตามแผน 3 ปี
- ▶ เสียค่าใช้จ่ายน้อย

๔๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. บทนิยาม

กำหนดบทนิยามคำว่า “วัตถุออกฤทธิ์” “วัตถุตำรับ” “วัตถุตำรับยกเว้น” และกำหนดบทนิยามคำอื่น ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีความชัดเจนตรงตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น

๒. ขอบเขตการบังคับใช้กฎหมาย

กำหนดให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับกับสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เพื่อความคล่องตัวในการดำเนินงานและให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ขยาย นำเข้าหรือส่งออกซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ด้วย ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะต้องรายงานการรับ การจ่าย การเก็บรักษา และวิธีการปฏิบัติอย่างอื่นที่เกี่ยวกับการควบคุมวัตถุออกฤทธิ์ต่อคณะกรรมการทุกหกเดือนตามปีปฏิทิน

๓. การออกประกาศกำหนดของรัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการเพื่อประโยชน์ในการควบคุมวัตถุออกฤทธิ์

๓.๑ การประกาศกำหนดเพื่อระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุออกฤทธิ์ว่าวัตถุออกฤทธิ์ใดอยู่ในประเภท ๑ ประเภท ๒ ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมวัตถุออกฤทธิ์ตามลำดับความรุนแรง รวมทั้งการประกาศกำหนดเพิกถอนหรือเปลี่ยนแปลงชื่อหรือประเภทวัตถุออกฤทธิ์ดังกล่าว

๓.๒ การประกาศกำหนดมาตรฐานว่าด้วยปริมาณ ส่วนประกอบ คุณภาพ ความบริสุทธิ์ หรือลักษณะอื่นของวัตถุออกฤทธิ์ ตลอดจนการบรรจุและการเก็บรักษาวัตถุออกฤทธิ์

๓.๓ การประกาศกำหนดเพื่อระบุชื่อและประเภทวัตถุออกฤทธิ์ที่ห้ามผลิต ขยาย นำเข้า ส่งออก นำผ่านหรือมีไว้ในครอบครอง และระบุชื่อและประเภทวัตถุออกฤทธิ์ที่ประเทศหนึ่งประเทศใดห้ามนำเข้าตามมาตรา ๑๑๑

๓.๔ การประกาศกำหนดวัตถุออกฤทธิ์บางประเภทที่ต้องมีการควบคุมเฉพาะ ได้แก่ การประกาศกำหนดระบุชื่อวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ ซึ่งอนุญาตให้ผลิตเพื่อส่งออกและส่งออกได้ การประกาศกำหนดระบุชื่อและประเภทวัตถุออกฤทธิ์ที่ต้องมีค่าเตือนหรือข้อควรระวังเป็นหนังสือหรือเป็นภาพให้ผู้ใช้ระมัดระวังตามความจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของผู้ใช้ และการประกาศกำหนดระบุชื่อและประเภทวัตถุออกฤทธิ์ที่ต้องแจ้งกำหนดการสิ้นอายุไว้ในฉลาก

๓.๕ การประกาศกำหนดเพื่อเพิกถอนทะเบียนวัตถุตำรับ ระบุวัตถุตำรับให้เป็นวัตถุตำรับยกเว้น และเพิกถอนวัตถุตำรับยกเว้น

๓.๖ การประกาศกำหนดเพื่อควบคุมปริมาณของวัตถุออกฤทธิ์ ได้แก่ การประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดปริมาณวัตถุออกฤทธิ์ที่ผู้อนุญาตจะอนุญาตให้ผลิต ขยาย นำเข้าหรือมีไว้ในครอบครอง และการประกาศกำหนดปริมาณวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม หรือผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่งมีไว้ในครอบครองได้ตามมาตรา ๙๐

๓.๗ การประกาศชื่อและประเภทวัตถุออกฤทธิ์ที่ต่างประเทศห้ามนำเข้า และการประกาศด้านตรวจสอบวัตถุออกฤทธิ์

๓.๘ การประกาศกำหนดหน่วยงานของรัฐ การประกาศกำหนดสถานพยาบาล และการประกาศเพื่อกำหนดระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการควบคุมการบำบัดรักษา และระเบียบวินัยสำหรับสถานพยาบาล

๔. การกำหนดองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้มีคณะกรรมการวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ประกอบด้วยบุคคลจากหลายสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้อง แบ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่งจำนวน ๑๕ คน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่รัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่เกิน ๗ คน และกรรมการซึ่งเป็นฝ่ายเลขานุการฯ ๒ คน โดยการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิกำหนดไว้ใน ๒ กรณีคือ กรณีการพ้นจากตำแหน่งตามวาระเมื่อครบสามปี และกรณีการพ้นจากตำแหน่งในกรณีขาดคุณสมบัติ โดยคณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการได้

๕. การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต

๕.๑ กำหนดหลักเกณฑ์ในการออกใบอนุญาตผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ในแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

๑) วัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ กำหนดห้ามการผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออก เว้นแต่เฉพาะในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

๒) วัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒ กำหนดให้ผลิต นำเข้าหรือส่งออก ได้เฉพาะกรณีมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ หรือเป็นผู้ได้รับมอบหมายจากกระทรวงสาธารณสุข หรือเป็นการผลิตเพื่อส่งออกตามที่รัฐมนตรีประกาศ และกำหนดให้ขายวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒ ได้เฉพาะในกรณีผู้ขออนุญาตเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่บำบัดหรือป้องกันโรคและสภาวะอากาศไทย หน่วยงานของรัฐที่ได้รับอนุญาตให้ผลิต นำเข้าหรือส่งออกในกรณีมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ เป็นผู้ได้รับมอบหมายจากกระทรวงสาธารณสุข หรือเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ

๓) วัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ กำหนดให้ผลิต ขาย หรือนำเข้าได้ เมื่อผู้ขออนุญาตมีใบอนุญาตผลิต ขายหรือนำเข้าซึ่งยาแผนปัจจุบันตามกฎหมายว่าด้วยยา และต้องมีเภสัชกรอยู่ประจำตลอดเวลาที่เปิดทำการ กำหนดให้ส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ได้เมื่อได้รับอนุญาตให้ผลิต ขายหรือนำเข้าแล้ว (ร่างมาตรา ๒๒ วรรคสอง) และกำหนดให้ผู้รับอนุญาตผลิต หรือนำเข้าสามารถขายวัตถุออกฤทธิ์ที่ตนผลิตหรือนำเข้าได้โดยไม่ต้องขออนุญาตขายอีก โดยกำหนดให้การผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ สามารถกระทำได้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตในกรณีเข้าช้อยกเว้นตามที่กฎหมายกำหนด

๕.๒ กำหนดอายุใบอนุญาตให้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคมของปีทีออกใบอนุญาต โดยต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และกำหนดให้ในกรณีผู้อนุญาตไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ได้

๕.๓ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัตินี้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยยาอีก

๖. หน้าที่ของผู้รับอนุญาต

๖.๑ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องผลิต ขาย นำเข้า หรือเก็บวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภท ไว้ในสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๒๗) โดยกำหนดยกเว้นให้ขายวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๓ หรือประเภท ๔ นอกสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตได้ในกรณีเป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด

๖.๒ กำหนดเงื่อนไขในการขายวัตถุดิบประเภท ๒ ให้ขายได้เฉพาะในกรณีเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม หรือผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ชั้นหนึ่ง ภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด และกรณีการขายวัตถุดิบประเภท ๒ ที่ได้รับอนุญาตให้ผลิตหรือนำเข้านั้น

๖.๓ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตผลิต ขาย นำเข้า หรือส่งออกวัตถุดิบประเภท ๒ ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ต้องจัดให้มีเภสัชกรอยู่ประจำควบคุมกิจการ

๖.๔ กำหนดหลักเกณฑ์ที่ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติในการผลิตวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๖.๕ กำหนดหลักเกณฑ์ที่ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติในการขายวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๖.๖ กำหนดหลักเกณฑ์ที่ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติในการนำเข้าวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๖.๗ กำหนดหลักเกณฑ์ที่ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติในการส่งออกวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๖.๘ กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องใบอนุญาตที่ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติ ดังนี้

๑) ต้องยื่นคำขอรับใบแทนภายในระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญ

๒) ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผย

๓) ห้ามย้าย เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มสถานที่ผลิต สถานที่ขาย สถานที่นำเข้าหรือสถานที่เก็บวัตถุดิบ เว้นแต่ได้รับอนุญาต

๖.๙ กำหนดหลักเกณฑ์ในกรณีการเลิกกิจการ ดังนี้

๑) แจ้งการเลิกกิจการเป็นหนังสือให้ผู้อนุญาตทราบล่วงหน้า

๒) ต้องทำลายหรือขายวัตถุดิบที่เหลืออยู่ในส่วนที่เกินกว่าที่กฎหมายให้มีไว้ในครอบครองภายในระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ในกรณีเลิกกิจการ กรณีไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือกรณีผู้อนุญาตไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

๖.๑๐ ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตาย หายาทสามารถขอประกอบกิจการต่อไปได้ตามหลักเกณฑ์และภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

๖.๑๑ เสนอรายงานเกี่ยวกับการดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับวัตถุดิบต่อเลขาธิการ

๗. หน้าที่เภสัชกร

๗.๑ ควบคุมการผลิตวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๗.๒ ควบคุมการขายวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๗.๓ ควบคุมการนำเข้าวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๗.๔ ควบคุมการส่งออกวัตถุดิบประเภท ๒ และวัตถุดิบประเภท ๓ หรือประเภท ๔

๗.๕ แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้อนุญาตทราบภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดในกรณีที่ไม่ประสงค์ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป

๘. วัตถุประสงค์ที่ห้ามผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออก

๘.๑ กำหนดห้ามการผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออกซึ่งวัตถุประสงค์ปลอม วัตถุประสงค์ผิดมาตรฐาน วัตถุประสงค์เสื่อมคุณภาพ วัตถุประสงค์ที่มีได้ขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับ และวัตถุประสงค์ที่รัฐมนตรีสั่งเพิกถอนทะเบียนวัตถุประสงค์รับ

๘.๒ กำหนดกรณีที่ให้ถือว่าเป็นวัตถุประสงค์ปลอม วัตถุประสงค์ผิดมาตรฐาน และวัตถุประสงค์เสื่อมคุณภาพ

๘.๓ กำหนดห้ามการขายวัตถุประสงค์โดยจัดเป็นชุดไว้ล่วงหน้า

๙. การขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับ

๙.๑ กำหนดให้ผู้ที่จะผลิตหรือนำเข้าวัตถุประสงค์รับที่มีวัตถุประสงค์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ผสมอยู่ต้องขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับ โดยในการขอขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับต้องแจ้งรายละเอียดตามที่กฎหมายกำหนด

๙.๒ กำหนดให้การแก้ไขรายการทะเบียนวัตถุประสงค์รับต้องได้รับอนุญาต

๙.๓ กำหนดให้ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจไม่รับขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับในกรณีตามที่กฎหมายกำหนด

๙.๔ กำหนดให้ใบสำคัญการขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับมีอายุห้าปี และกำหนดหลักเกณฑ์ในการขอต่ออายุใบสำคัญดังกล่าว

๙.๕ กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนทะเบียนวัตถุประสงค์รับในกรณีที่วัตถุประสงค์รับนั้นไม่มีสรรพคุณตามที่ขึ้นทะเบียนไว้ หรืออาจไม่ปลอดภัยแก่ผู้ใช้ หรือเป็นวัตถุประสงค์ปลอม หรือใช้ชื่อผิดไปจากที่ขึ้นทะเบียนไว้

๙.๖ กำหนดหลักเกณฑ์ในการขอรับใบแทนใบสำคัญการขึ้นทะเบียนวัตถุประสงค์รับ

๑๐. การโฆษณาวัตถุประสงค์

๑๐.๑ กำหนดห้ามการโฆษณาวัตถุประสงค์ ยกเว้นในกรณีเป็นฉลากหรือเอกสารกำกับวัตถุประสงค์ซึ่งอยู่ที่ภาชนะหรือหีบห่อ และในกรณีเป็นการโฆษณาที่กระทำโดยตรงต่อผู้ประกอบการวิชาชีพที่กำหนดซึ่งการโฆษณาต้องได้รับอนุญาตก่อน

๑๐.๒ กำหนดให้ผู้อนุญาตมีอำนาจออกคำสั่งให้ระงับหรือแก้ไขโฆษณาที่กระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกำหนดให้ผู้รับอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการภายในสิบสี่วัน

๑๑. อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

๑๑.๑ เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้รับอนุญาตในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบ

๑๑.๒ เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจค้นโดยไม่ต้องมีหมายค้น ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเนื่องจากการเนินข่าวว่าจะเอาหมายค้นมาได้ ทรัพย์สินนั้นจะถูกโยกย้าย ชุกซ่อนทำลายหรือทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม

๑๑.๓ ค้นบุคคลหรือยานพาหนะใด ๆ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีวัตถุประสงค์ชุกซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๑๑.๔ ยึดหรืออายัดวัตถุประสงค์ที่มีไว้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีอำนาจยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือจะใช้ในการกระทำความผิด

๑๑.๕ มีหนังสือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใดมาเพื่อประกอบการพิจารณา

๑๑.๖ ต้องแสดงความบริสุทธิ์ก่อนเข้าคั้น และในกรณีที่เป็นการคั้นในเวลากลางคืน พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าในการเข้าคั้นต้องเป็นข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับชำนาญการขึ้นไป หรือต้องเป็นข้าราชการตำรวจตำแหน่งตั้งแต่สารวัตรซึ่งมียศตั้งแต่พันตำรวจโทขึ้นไป

๑๑.๗ นำวัตถุออกฤทธิ์ที่ได้จากการคั้นสถานที่ทำการของผู้รับอนุญาต เคหสถาน หรือสถานที่ใด ๆ เพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบหรือวิเคราะห์

๑๑.๘ ต้องแสดงบัตรประจำตัวในการปฏิบัติหน้าที่ และกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

๑๒. การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต

๑๒.๑ กำหนดให้ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

๑๒.๒ กำหนดให้ผู้อนุญาตสั่งพักใช้ใบอนุญาตในกรณีที่ผู้รับอนุญาตผลิต ขาย หรือนำเข้า วัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยยา

๑๒.๓ กำหนดให้ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตในกรณีผู้อนุญาตขาดคุณสมบัติ หรือไม่จัดให้มีเภสัชกรอยู่ประจำควบคุมกิจการ ในกรณีดังกล่าวผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบของอนุญาตใด ๆ ไม่ได้จนกว่าจะพ้นสองปี

๑๒.๔ กำหนดให้ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งยกเลิกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตก่อนกำหนดเวลาได้

๑๒.๕ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีได้ภายในสามสิบวัน

๑๒.๖ กำหนดให้ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตต้องทำลายหรือขายวัตถุออกฤทธิ์ของตนที่เหลืออยู่ในส่วนที่เกินกว่าที่กฎหมายให้มีไว้ในครอบครองภายในหกสิบวัน และในกรณีขายต้องเป็นการขายให้แก่ผู้รับอนุญาตอื่นหรือผู้ซึ่งผู้อนุญาตเห็นสมควรเท่านั้น

๑๓. มาตรการควบคุมพิเศษในการควบคุมวัตถุออกฤทธิ์

๑๓.๑ กำหนดให้วัตถุตำรับที่มีวัตถุออกฤทธิ์ประเภทใดประเภทหนึ่งผสมอยู่ให้ถือเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภทนั้นด้วย และในกรณีที่วัตถุตำรับมีวัตถุออกฤทธิ์ในประเภทต่างกันอย่างหนึ่งประเภทผสมอยู่ ให้ถือว่าวัตถุตำรับนั้นเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภทที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวดที่สุด

๑๓.๒ กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศให้วัตถุตำรับที่มีลักษณะตามที่กฎหมายกำหนดเป็นวัตถุตำรับยกเว้น และมีอำนาจประกาศเพิกถอนวัตถุตำรับยกเว้นดังกล่าวได้

๑๓.๓ กำหนดการมีวัตถุออกฤทธิ์ไว้ในครอบครอง ดังนี้

๑) ห้ามผู้ใดมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภท เว้นแต่ได้รับอนุญาต

๒) การมีวัตถุออกฤทธิ์ไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดโดยไม่ต้องขออนุญาต

๓) รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ที่ให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีไว้ในครอบครองในปริมาณที่กำหนดได้โดยไม่ต้องขออนุญาต

๑๓.๔ กำหนดเรื่องการเสพวัตถุออกฤทธิ์ ดังนี้

- ๑) ห้ามผู้ใดเสพวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑
- ๒) ห้ามผู้ใดเสพวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒ เว้นแต่เป็นการเสพตามคำสั่งของผู้ประกอบวิชาชีพตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อการรักษาพยาบาล
- ๓) ห้ามผู้ใดให้ผู้อื่นเสพวัตถุออกฤทธิ์โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เว้นแต่เป็นการให้เสพของผู้ประกอบวิชาชีพตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อการรักษาพยาบาล
- ๔) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้บุคคลรับการตรวจหรือทดสอบว่ามีวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ หรือประเภท ๒ อยู่ในร่างกายหรือไม่

๑๓.๕ กำหนดให้ผู้รับอนุญาตทุกประเภทต้องจัดให้มีการป้องกันเพื่อมิให้วัตถุออกฤทธิ์สูญหายหรือมีการนำไปใช้โดยมิชอบ

๑๓.๖ กำหนดห้ามผู้ที่ไม่ใช่เภสัชกรที่อยู่ประจำควบคุมกิจการของสถานที่ผลิต สถานที่ขาย หรือสถานที่นำเข้า ขายวัตถุออกฤทธิ์ให้แก่ผู้อื่นในสถานที่นั้น

๑๓.๗ กำหนดให้เภสัชกรที่อยู่ประจำควบคุมกิจการของสถานที่ขายสามารถขายวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ สำหรับผู้ป่วยหรือสัตว์ป่วยโดยไม่ต้องมีใบสั่งยาของผู้ประกอบวิชาชีพได้เฉพาะในกรณีที่ไม่มีสถานพยาบาลซึ่งมีผู้ประกอบวิชาชีพให้การักษาพยาบาลในปริมาตรห้ากิโลเมตรนับจากสถานที่ที่มีใบอนุญาตขายวัตถุออกฤทธิ์ โดยขายสำหรับการใช้แต่ละรายได้ไม่เกินสามวันต่อเดือน และในกรณีดังกล่าวกำหนดให้เภสัชกรดังกล่าวสามารถขายวัตถุออกฤทธิ์ให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ ผู้ประกอบวิชาชีพตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ที่มีใบสั่งยาของผู้ประกอบวิชาชีพหรือผู้รับอนุญาตผลิต ขาย หรือมีไว้ในครอบครองได้ โดยใบสั่งยาครั้งหนึ่งให้ใช้ได้ครั้งเดียวและจำนวนยาที่สั่งแต่ละครั้งต้องไม่เกินจำนวนที่จำเป็นต้องใช้ในเวลาไม่เกินสามสิบวัน รวมทั้งกำหนดให้เภสัชกรต้องมอบคำเตือนหรือข้อควรระวังให้แก่ผู้ซื้อด้วย

๑๔. การค้าระหว่างประเทศ

๑๔.๑ กำหนดให้การนำเข้าหรือส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ นอกจากจะได้รับใบอนุญาตผลิต ขาย นำเข้าหรือส่งออกแล้ว ผู้รับอนุญาตจะต้องได้รับใบอนุญาตเฉพาะคราวทุกครั้งที่นำเข้าหรือส่งออกด้วย

๑๔.๒ กำหนดหลักเกณฑ์ในการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านวัตถุออกฤทธิ์ในแต่ละประเภท ดังนี้

๑) การนำเข้าวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ ประเภท ๒ หรือประเภท ๓ ผู้รับอนุญาตต้องมีการจัดให้มีสำเนาใบอนุญาตส่งออกของประเทศที่ส่งออกส่งมาพร้อมกับวัตถุออกฤทธิ์ด้วย

๒) การส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ หรือประเภท ๒ ผู้รับอนุญาตต้องนำใบอนุญาตนำเข้าของประเทศที่ผู้รับอนุญาตจะส่งวัตถุออกฤทธิ์ออกไปให้สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาเพื่อประกอบการพิจารณาออกใบอนุญาตเฉพาะคราวเพื่อส่งออก และกำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องแนบสำเนาใบอนุญาตเฉพาะคราวไปพร้อมกับวัตถุออกฤทธิ์ที่ส่งออกด้วย

๓) การนำผ่านวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ หรือประเภท ๒ ผู้รับอนุญาตต้องจัดให้มีใบอนุญาตส่งออกของประเทศที่ส่งออกนั้นมาพร้อมกับวัตถุออกฤทธิ์ และต้องแจ้งให้ผู้ควบคุมยานพาหนะที่ใช้บรรทุกทราบก่อนผ่านเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อให้ผู้ควบคุมยานพาหนะจัดให้มีการป้องกันตามสมควร

๔) ผู้รับอนุญาตนำเข้า ส่งออกหรือนำผ่านวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภทต้องนำวัตถุออกฤทธิ์มาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่ด่านตรวจสอบวัตถุออกฤทธิ์

๕) การนำผ่านวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภท ห้ามมีการเปลี่ยนแปลงจุดหมายที่จะส่งวัตถุออกฤทธิ์ไปที่อื่นที่มีได้ระบุในใบอนุญาตส่งออกที่ส่งมาพร้อมกับวัตถุออกฤทธิ์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากประเทศผู้ออกใบอนุญาตนั้น โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่ต้องปฏิบัติในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงการส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ไปยังจุดหมายอื่น

๖) ห้ามผู้ใดแปรรูปหรือแปรสภาพวัตถุออกฤทธิ์เป็นอย่างอื่น หรือเปลี่ยนหีบห่อที่บรรจุ ในระหว่างที่มีการนำผ่านวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ หรือประเภท ๒ หรือในระหว่างที่วัตถุออกฤทธิ์อยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ศุลกากร

๗) การนำเข้าวัตถุออกฤทธิ์ทุกประเภท ห้ามผู้ใดส่งวัตถุออกฤทธิ์ที่นำเข้าไปยังบุคคลอื่นหรือสถานที่อื่นนอกเหนือไปจากที่ระบุในใบอนุญาต

๘) การส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ผู้รับอนุญาตต้องแนบสำเนาใบอนุญาตเฉพาะคราวเพื่อส่งออกไปพร้อมกับวัตถุออกฤทธิ์ที่ส่งออกนั้น

๙) ในกรณีที่ต่างประเทศห้ามนำเข้าวัตถุออกฤทธิ์ประเภทใด ให้รัฐมนตรีประกาศการห้ามนำเข้าของประเทศนั้น ในกรณีดังกล่าวห้ามผู้ใดส่งออกวัตถุออกฤทธิ์ไปยังประเทศที่ระบุห้ามนำเข้า เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตพิเศษเฉพาะคราวจากประเทศนั้นและจากเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา

๑๐) การมีวัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๒ ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ในปริมาณพอสมควรเท่าที่จำเป็นต้องใช้ประจำในการปฐมพยาบาลหรือในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินในยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะระหว่างประเทศได้รับการยกเว้นจากมาตรการควบคุมสำหรับการนำเข้าส่งออก หรือนำผ่าน ในกรณีดังกล่าวผู้ควบคุมยานพาหนะต้องจัดให้มีการป้องกันตามสมควร

๑๕. บทกำหนดโทษ

ปรับปรุงบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับเนื้อหาในร่างพระราชบัญญัตินี้ และแก้ไขอัตราโทษให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน

๑๖. บทเฉพาะกาล

กำหนดรองรับคำขอ การดำเนินกิจการของผู้รับอนุญาต คณะกรรมการ และกฎหมายลำดับรองตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ เพื่อความต่อเนื่องในการบังคับใช้กฎหมาย ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีการเร่งรัดการออกกฎหมายลำดับรอง ซึ่งจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๑๗. อัตราค่าธรรมเนียม

กำหนดการดำเนินการที่ต้องมีอัตราค่าธรรมเนียมให้สอดคล้องกับเนื้อหาในร่างพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติบางประการไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งมีสภาพปัญหาเกี่ยวกับวัตถุออกฤทธิ์ที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น สมควรปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตเกี่ยวกับวัตถุออกฤทธิ์ หน้าที่

ของผู้รับอนุญาต หน้าที่ของเภสัชกร การโฆษณาและอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมทั้งเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับด้านตรวจสอบวัตถุออกฤทธิ์และการให้โอกาสแก่ผู้เสพ เสพและมีไว้ในครอบครอง เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อขาย หรือเสพและขายซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ได้สมัครใจ เข้ารับการบำบัดรักษา ในสถานพยาบาล ตลอดจนปรับปรุงบทกำหนดโทษและอัตราค่าธรรมเนียม ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่ม มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ เป็นต้นไป)

๔๔. พระราชบัญญัติว่าด้วยการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

คณะกรรมการการเลือกตั้งได้เสนอร่างพระราชบัญญัติการออกเสียงประชามติร่างรัฐธรรมนูญ พ.ศ. โดยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดให้มีการออกเสียงประชามติ หลักเกณฑ์ วิธีการและกำหนดเวลาในการจัดให้มีการออกเสียงประชามติ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติ การเผยแพร่ร่างรัฐธรรมนูญและคำอธิบายสาระสำคัญของร่างรัฐธรรมนูญ การออกเสียงประชามติ การนับคะแนน บัตรเสีย และการประกาศผลการออกเสียงประชามติ

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๙ มาตรา ๓๙/๑ บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้งในการดำเนินการจัดให้มีการออกเสียงประชามติโดยหลักเกณฑ์ วิธีการ และกำหนดเวลาในการจัดให้มีการออกเสียงประชามติ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิออกเสียงประชามติ การเผยแพร่ร่างรัฐธรรมนูญและคำอธิบายสาระสำคัญของร่างรัฐธรรมนูญ การออกเสียงประชามติ การนับคะแนน บัตรเสีย และการประกาศผลการออกเสียงประชามติ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๕. พระราชบัญญัติวิชาชีพทันตกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติวิชาชีพทันตกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

๑. กำหนดวันใช้บังคับร่างพระราชบัญญัติฯ โดยกำหนดให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ทั้งนี้ เพื่อให้ทันตแพทยสภาได้เตรียมการประสานงานสมาชิกทันตแพทยสภาและแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับทันตแพทยสภาให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมตามร่างพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒)

๒. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๓ (๔) (ฉ) เพื่อกำหนดให้คณะกรรมการทันตแพทยสภามีอำนาจหน้าที่ออกข้อบังคับทันตแพทยสภาในการกำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาต (มาตรา ๓)

๓. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๑ เพื่อกำหนดอายุใบอนุญาตให้ชัดเจน โดยให้มีอายุไม่เกินห้าปี และให้ทันตแพทยสภาออกข้อบังคับเพื่อกำหนดอายุใบอนุญาตให้เหมาะสมตามสถานการณ์ได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินห้าปี (มาตรา ๔)

๔. เพิ่มเติมค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้มีค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต โดยกำหนดจำนวนไม่เกินฉบับละสี่พันบาท (มาตรา ๕)

๕. กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อให้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบันในสาขาทันตกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ และใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพทันตกรรม ที่ยังมีผลอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับมีอายุต่อไปอีกห้าปี และหลังจากนั้นผู้ได้รับใบอนุญาตดังกล่าวจะต้องต่ออายุใบอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๖)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติวิชาชีพทันตกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗ มิได้กำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาต เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมพัฒนาความรู้ความสามารถและติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง สมควรกำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตรวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๖. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๖ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและการปฏิบัติต่อผู้ต้องกักขัง และการดูแลผู้ต้องกักขังหญิงที่ตั้งครรภ์ ทารก เด็ก และมารดาที่ให้นมบุตร และสถานที่กักขัง ให้เป็นไปตามมาตรฐานตามข้อกำหนดสหประชาชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (The United Nations rules for the treatment of women prisoners and non custodial measures for women offenders) โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑. ห้ามมิให้ใช้เครื่องพันธนาการแก่ผู้ต้องกักขัง เว้นแต่ผู้ต้องกักขังมีพฤติการณ์ที่กำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจสอบจดหมาย เอกสาร พัสตูกัญชั หรือสิ่งสื่อสารอื่น หรือสกัดกั้นการติดต่อสื่อสารทางโทรคมนาคมหรือโดยทางใด ๆ ซึ่งมีถึงหรือจากผู้ต้องกักขัง

๒. กำหนดให้ผู้ต้องกักขังหญิงที่ตั้งครรภ์ ทารก เด็ก และมารดาที่ให้นมบุตรต้องได้รับการช่วยเหลือและการดูแลทางการแพทย์และด้านโภชนาการที่เหมาะสม

๓. ปรับปรุงอัตราโทษเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง และการกระทำความผิดต่อสถานที่กักขังให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

๔. กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าบังคับบัญชาสถานที่กักขังมีอำนาจลงโทษทางวินัยแก่ผู้ต้องกักขังแทนค่าปรับซึ่งได้กระทำความผิดโทษในสถานที่กักขังนั้น และเมื่อลงโทษฐานผิดวินัยดังกล่าวแล้วให้คดีอาญาเป็นอันเลิกกัน

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักขังตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๖ ใช้บังคับเป็นเวลานานแล้ว ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพื่อให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและการปฏิบัติต่อผู้ต้องกักขังได้มาตรฐาน สอดคล้องกับหลักการด้านสิทธิมนุษยชน ถูกต้องเหมาะสม และบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

วิธีปฏิบัติต่อผู้ต้องกักขังหญิงที่ตั้งครรภ์

กฎหมาย
ใหม่
volume 22

#สถานกักขังไม่ใช่คุก

หลักเกณฑ์ในการลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก

1. มีโทษจำคุกและศาลจะลงโทษไม่เกิน 3 เดือน
2. ไม่ปรากฏว่าผู้ขังได้รับโทษจำคุกมาก่อน
3. เคยได้รับโทษจำคุกแต่เป็นความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือในความผิดลหุโทษ

ข้อปฏิบัติ ต่อผู้ต้องกักขังหญิงที่ตั้งครรภ์หรือให้นมบุตร

- ได้รับคำแนะนำด้านสุขภาพและโภชนาการ
- จัดอาหารและเวลาเหมาะสมแก่ผู้ต้องกักขังหญิงที่ตั้งครรภ์ ทารก เด็ก และมารดาที่ให้นมบุตร

ข้อห้าม

- ห้ามขัดขวางผู้ต้องกักขังหญิงจากการให้นมบุตรและการดูแลบุตร ***ยกเว้น*** มีเหตุผลทางด้านสุขภาพ

การช่วยเหลือดูแลที่เหมาะสม

ได้รับการตรวจสุขภาพโดยแพทย์

ฝากครรภ์ ณ สถานพยาบาลที่อยู่ใกล้สถานกักขัง

อนุญาตให้ไปคลอดบุตรได้ตามความจำเป็น

หลังคลอดบุตร พักรักษาต่อได้ไม่เกิน 7 วัน

ห้ามใช้เครื่องมือรบกวนการแก่ผู้ต้องกักขัง ยกเว้น!!

มีพฤติกรรมอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกายของตนเองหรือผู้อื่น

มีพฤติกรรมสื่อว่าเป็นบุคคลวิกลจริต อาจจะทำอันตรายต่อตนเองหรือผู้อื่น

มีพฤติกรรมจะหลบหนี เมื่อถูกควบคุมตัวไปนอกสถานที่

เจ้าหน้าที่มีอำนาจในการตรวจสอบ

จดหมาย

เอกสาร

พัสดุภัณฑ์

สกัดกั้นการสื่อสาร

ข้อห้าม

1. ห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาต
2. ห้ามนำเงินหรือสิ่งของต้องห้ามเข้าออกและครอบครอง
3. ห้ามรับมอบเงินหรือสิ่งของต้องห้ามแก่ผู้ต้องกักขัง

หากฝ่าฝืน
จำคุกไม่เกิน
3 เดือน
ปรับไม่เกิน
5000
หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

๔๗. พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

- กำหนดบทนิยามคำว่า “คดีค้ามนุษย์” และ “พนักงานเจ้าหน้าที่” (มาตรา ๓)
- กำหนดให้นำวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ไปใช้บังคับแก่การพิจารณาพิพากษาคดีค้ามนุษย์ในศาลทหารตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนด (มาตรา ๔)
- กำหนดห้ามมิให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศ และศาลล้มละลายตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลายรับคดีที่มีข้อหาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ไว้พิจารณาพิพากษา (มาตรา ๕)
- ให้ประธานศาลอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัยปัญหาว่าคดีใดเป็นคดีค้ามนุษย์ และกำหนดให้คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด (มาตรา ๖)
- ให้ประธานศาลฎีกาการศึกษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๗)
- กำหนดให้วิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ใช้ระบบไต่สวนและเป็นไปโดยรวดเร็วตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้และข้อบังคับของประธานศาลฎีกา และในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติและข้อบังคับดังกล่าวให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หรือกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้
คดีค้ามนุษย์ใดมีข้อหาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดียาเสพติดรวมอยู่ด้วยให้นำบทบัญญัติตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับแก่ข้อหาความผิดนั้นเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๘)
- กำหนดให้ในการสืบพยานก่อนฟ้องคดี การไต่สวนมูลฟ้อง หรือการพิจารณาคดี หากมีเหตุจำเป็นอันไม่อาจนำพยานมาเบิกความในศาลได้ ศาลอาจอนุญาตให้พยานดังกล่าวเบิกความที่ศาลอื่นหรือสถานที่ทำการของทางราชการหรือสถานที่แห่งอื่นซึ่งอยู่ในประเทศหรือต่างประเทศ โดยจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงในลักษณะการประชุมทางจอภาพได้ (มาตรา ๙)
- กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดทำข้อมูลประวัติผลกระทบหรือความเสียหายที่เกิดต่อร่างกายหรือจิตใจ และข้อวิตกกังวลหรือข้อคิดเห็นอย่างอื่นของผู้เสียหาย ตลอดจนจนพฤติการณ์อื่นใดที่เกี่ยวข้องซึ่งศาลเห็นว่าจะเป็นการเป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยคำร้องขอปล่อยชั่วคราวหรือการพิจารณาพิพากษาคดี (มาตรา ๑๐)
- กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการวินิจฉัยคำร้องขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นพิเศษ โดยนอกจากที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดว่ามีลักษณะที่กำหนดหรือไม่ประกอบด้วย และโดยคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เสียหายและภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่พยานหลักฐานเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ในการสั่งปล่อยชั่วคราวจะต้องกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีและภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นอย่างเพียงพอ และในกรณีที่เป็นคำสั่งของศาล หากมีการสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราว ให้ศาลมีอำนาจกำหนด

เจ้าพนักงานหรือบุคคลซึ่งจะต้องรับผิดชอบดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งได้ด้วย (มาตรา ๑๑ และ มาตรา ๑๒)

๑๐. กำหนดให้การเรียกค่าสินไหมทดแทน แทนผู้เสียหายตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการค้ามนุษย์ พนักงานอัยการ จะขอรวมไปกับฟ้องคดีอาญา หรือจะยื่นคำร้อง ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นก็ได้ ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะยื่นคำร้องเพื่อเรียกค่าสินไหม ทดแทนเพิ่มเติมได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อนที่ศาลจะมีคำวินิจฉัยชี้ขาดคดี และ ถึงแม้ไม่มีคำขอให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน หากศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลย ศาลจะสั่งในคำพิพากษา คดีอาญาให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายตามจำนวนที่เห็นสมควรก็ได้ และคำสั่งดังกล่าว ไม่กระทบถึงสิทธิของผู้เสียหายในอันที่จะฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเพื่อเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนในส่วน ที่ยังขาดอยู่ (มาตรา ๑๓)

๑๑. กำหนดให้นอกจากให้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวในข้อ ๑๐ แล้ว ถ้าปรากฏว่าในการ กระทำความผิดมีการกระทำความทารุณกรรม หน่วงเหนี่ยวกักขัง ทำร้ายร่างกาย หรือกดขี่ข่มเหงโดยขาด มนุษยธรรมอย่างร้ายแรงต่อผู้เสียหาย เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แก่ผู้เสียหาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้จำเลยจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นได้ตามที่เห็นสมควร โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนประวัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ของจำเลย ประกอบด้วย (มาตรา ๑๔)

๑๒. กำหนดให้ในกรณีที่ศาลอาญาสั่งรับคดีมนุษย์ซึ่งเกิดขึ้นนอกเขตศาลไว้พิจารณาพิพากษา ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม หรือได้รับโอนคดีค้ามนุษย์จากศาลอื่นภายใต้บทบัญญัติแห่งประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้ศาลอาญามีอำนาจดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ นอกเขตศาล ได้ตามที่เห็นสมควร (มาตรา ๑๖)

๑๓. กำหนดให้กรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการ พิจารณาคดีของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ และในกรณีที่มิคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษา ถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ (มาตรา ๒๑)

๑๔. กำหนดโทษแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หลบหนีไปในระหว่างที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว และความผิดดังกล่าวไม่ระงับไปเพราะเหตุที่คดีของผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นมีการสั่งไม่ฟ้อง ยกฟ้อง จำหน่ายคดี หรือถอนฟ้อง (มาตรา ๒๒)

๑๕. กำหนดวิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น การไต่สวนมูลฟ้อง การพิจารณาและสืบพยานหลักฐาน ในระบบไต่สวน โดยให้ดำเนินการต่อเนื่องติดต่อกันไปจนกว่าจะเสร็จการพิจารณา เว้นแต่ในกรณี ที่มีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นอันอื่นมิอาจก้าวล่วงได้ รวมทั้ง การนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล (มาตรา ๒๓ ถึงมาตรา ๓๖)

๑๖. กำหนดให้จัดตั้งแผนกคดีค้ามนุษย์ขึ้นในศาลอุทธรณ์ โดยให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษา คดีค้ามนุษย์ที่มีการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นและตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดให้การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นในคดีค้ามนุษย์ ให้อุทธรณ์ไปยัง ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์ โดยยื่นต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่าน หรือถือว่า ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้คู่ความฝ่ายที่อุทธรณ์ฟัง รวมทั้งกำหนดวิธีพิจารณาและการชี้ขาด ตัดสินคดีของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์โดยให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ และประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการพิจารณา และการชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นอุทธรณ์มาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา ๓๗ และมาตรา ๔๒)

๑๗. กำหนดให้การฎีกาคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์ ให้ผู้ฎีกายื่นคำร้องแสดงเหตุที่ศาลฎีกาควรรับฎีกาไว้พิจารณา พร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษา หรือคำสั่งในคดีนั้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์ แล้วให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกา และให้ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัยคำร้องให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว

คำร้องดังกล่าวให้พิจารณาและวินิจฉัยโดยองค์คณะผู้พิพากษาที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้ง ซึ่งประกอบด้วยรองประธานศาลฎีกาคนหนึ่ง และผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาอีกอย่างน้อยสามคน และให้ศาลฎีกามีอำนาจรับฎีกาไว้พิจารณาได้ เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย รวมทั้งกำหนดให้ในกรณีที่อัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการ ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาของพนักงานอัยการว่ามีเหตุอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย ให้ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญและให้ศาลฎีการับฎีกา (มาตรา ๔๓ ถึงมาตรา ๔๕)

๑๘. กำหนดให้การพิจารณาและการพิพากษาคดีของศาลฎีกา ให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการพิจารณาพิพากษาและการชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นฎีกามาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา ๔๗)

๑๙. กำหนดบทเฉพาะกาล ให้บรรดาคดีค้ำมนุษย์ที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาลใดในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ศาลซึ่งคดีนั้นค้างพิจารณาอยู่คงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป และให้นำกฎหมายซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มาใช้บังคับจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุด (มาตรา ๔๘)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่การค้ำมนุษย์เป็นปัญหาที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชน เป็นอันตรายต่อเสถียรภาพ ความมั่นคงทางสังคม และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศ หากไม่ได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน นอกจากจะส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และความมั่นคงของรัฐแล้ว ยังส่งผลกระทบต่ออย่างกว้างขวางทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศอีกด้วย ดังนั้น เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและคดีความที่เกี่ยวข้องทั้งหลายได้รับการพิจารณาพิพากษาอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม สมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีค้ำมนุษย์ขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๘. พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดนิยาม “คดีทุจริตและประพฤติมิชอบ” “ศาล” “ผู้ถูกกล่าวหา” “ประธานกรรมการ ป.ป.ช.” “คณะกรรมการ ป.ป.ช.” “คณะกรรมการ ป.ป.ท.” “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” และ “เจ้าพนักงานคดี”
๒. กำหนดให้นำเอาวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามร่างพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับในศาลทหาร
๓. ให้ประธานศาลฎีกาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
๔. กำหนดให้วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นระบบไต่สวน และในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติใดใช้ได้กับวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หรือกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวง และวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ ส่วนคดีทุจริตและประพฤติมิชอบใดมีข้อหาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดียาเสพติดหรือข้อหาความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์รวมอยู่ด้วยให้นำบทบัญญัติกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีดังกล่าวมาใช้บังคับแก่ข้อหาความผิดนั้นเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้
๕. กำหนดกรณีผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาคดีของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ และเมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่าง ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ
๖. กำหนดโทษผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยที่หลบหนีไปในระหว่างที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวและคำสั่งกรณีเป็นการหลบหนีในระหว่างการพิจารณาของศาล ไม่ว่าศาลจะมีคำสั่งจำหน่ายคดีหรือไม่ก็ตาม
๗. กำหนดรูปแบบการทำฟ้องตามที่บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและต้องมีข้อความที่เป็นกรกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นความผิดคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ โดยต้องระบุพฤติกรรมการณ์ที่กล่าวหาว่ากระทำความผิด พร้อมทั้งชี้ช่องพยานหลักฐานให้ชัดเจนเพียงพอที่จะดำเนินการกระบวนพิจารณาต่อไปได้ และในคดีที่อัยการสูงสุด พนักงานอัยการ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นโจทก์ ในวันยื่นฟ้อง ให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาลและให้โจทก์ส่งรายงานและสำนวนการสอบสวนหรือสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน
๘. กำหนดวิธีการไต่สวนมูลฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกำหนดให้ศาลจัดหาทนายความแก่จำเลย ก่อนเริ่มไต่สวนมูลฟ้อง รวมทั้งการแถลงคดีของจำเลยเพื่อให้ศาลทราบถึงข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายอันสำคัญที่ศาลจะสั่งคดี และกำหนดให้ศาลต้องแสดงผลในการสั่งคดีในกรณีคำสั่งของศาลที่ว่าคดีมีมูลด้วย นอกจากนั้น ในคดีที่จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องศาลอาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบพยานต่อไปจนกว่าจะพอใจว่าจำเลยกระทำผิดจริงก็ได้
๙. กำหนดให้คู่ความสามารถอ้างตนเอง พยานวัตถุ พยานเอกสาร พยานบุคคล หรือหลักฐานอื่นซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ได้ตามที่ศาลเห็นสมควร และมีสิทธิขอตรวจพยานหลักฐานและคัดสำเนาพยานหลักฐานของตนเอง หรือของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งได้

๑๐. ในคดีที่ย้ายการสูงสุด พนักงานอัยการ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นโจทก์ ให้ศาลนำรายงานและสำนวนการสอบสวนหรือสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของโจทก์ มาเป็นหลักในการแสวงหาความจริง และอาจสืบพยานเพิ่มเติมเพื่อหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ได้ตามที่เห็นสมควร และกำหนดให้ศาลพิจารณาและสืบพยานพยานหลักฐานต่อเนื่องติดต่อกันไปจนกว่า จะเสร็จการพิจารณา เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นอื่นอันมีอาจก้าวล่วงได้

๑๑. กำหนดให้การพิจารณาและสืบพยานในศาลกระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลยและหากศาล เห็นเป็นการสมควร ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยได้ หากมีเหตุตามที่กำหนดไว้

๑๒. กำหนดวิธีพิจารณาและการดำเนินคดีในการร้องขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็น ของแผ่นดินเพราะเหตุร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ และกำหนดให้ภาระการพิสูจน์ ตกกับผู้กล่าวอ้างโต้แย้งถึงกรณีทรัพย์สินที่ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ หรือมิได้เป็นทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

๑๓. กำหนดให้จัดตั้งแผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้นในศาลอุทธรณ์ โดยให้มีอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นและ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดให้การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้น ในคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ โดยยื่น ต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น

๑๔. กำหนดให้จำเลยจะยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ต่อเมื่อแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะที่ยื่น อุทธรณ์หรือฎีกา มิฉะนั้นให้ศาลมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์หรือฎีกานั้น

๑๕. กำหนดให้ศาลฎีกามีอำนาจรับฎีกาไว้พิจารณาได้ เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหา สำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย หรือในกรณีที่อัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควร ที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย และในกรณีที่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่รับฎีกาไว้พิจารณา ให้ศาลแสดงเหตุผล ประกอบด้วยโดยให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเป็นที่สุด ตั้งแต่วันที่ได้อ่านหรือถือว่าได้อ่านคำสั่งไม่รับฎีกานั้น

๑๖. กำหนดบัญญัติในเรื่องการริบทรัพย์สินและการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลไว้ เป็นการเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพย์สินที่บุคคลได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่บุคคลได้มาจากการกระทำความผิดหรือจากการเป็นผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้โฆษณาหรือประกาศให้ผู้อื่นกระทำความผิด และทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจ คำนวณเป็นราคาเงินได้ที่บุคคลได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอน ด้วยประการใด ๆ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์ที่บุคคลได้ให้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิด หรือจากการเป็นผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้โฆษณา หรือประกาศให้ผู้อื่นกระทำความผิด รวมตลอดทั้ง ดอกผลหรือประโยชน์อื่นใดอันเกิดจากทรัพย์สินหรือประโยชน์นั้น ส่วนการบังคับตามคำพิพากษาหรือ คำสั่งของศาลในส่วนอาญาให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และในส่วนแพ่งให้ เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

๑๗. กำหนดให้ผู้เป็นเจ้าของแท้จริงซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดสามารถ ยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินนั้นตามสภาพที่เป็นอยู่ได้ และคำร้องของเจ้าของที่แท้จริงนั้น จะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด ส่วนกรณีที่ต้องมีการบังคับคดีเอาแก่ ทรัพย์สินอื่นของบุคคลซึ่งต้องชำระเงิน หากปรากฏโดยคำร้องของผู้เป็นเจ้าของแท้จริงในทรัพย์สิน

ที่ถูกยึดหรืออายัดว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด ก็ให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินนั้นตามสภาพที่เป็นอยู่ หากไม่อาจส่งคืนทรัพย์สินได้ให้คืนเป็นเงินแทน ค่าร้องของเจ้าของแท้จริงเช่นว่านี้จะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าว

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่การทุจริตและประพฤติมิชอบในระบบราชการมีผลกระทบต่อเสถียรภาพความมั่นคงทางสังคมและเป็นอันตรายต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ การทุจริตและประพฤติมิชอบ และนับวันจะมีความร้ายแรงมากขึ้นและเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินหรือผลประโยชน์จำนวนมาก หากไม่ได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วนในที่สุดจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐและประโยชน์ของประชาชน เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและคืบความที่เกี่ยวของทั้งหลายได้รับการพิจารณาพิพากษาอย่างเสมอภาค รวดเร็ว และเป็นธรรม สมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบขึ้น เพื่อใช้ในการดำเนินคดีของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๔๙. พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างกิจการรถไฟฟ้า โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง บางใหญ่ - ราษฎร์บูรณะ ช่วงบางใหญ่ - บางซื่อ ในท้องที่อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างกิจการรถไฟฟ้า โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง บางใหญ่ - ราษฎร์บูรณะ ช่วงบางใหญ่ - บางซื่อ ในท้องที่อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากการรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนแห่งประเทศไทยได้ทำการสำรวจที่ที่จะต้องเวนคืน เพื่อสร้างกิจการรถไฟฟ้า โครงการรถไฟฟ้าสายสีม่วง บางใหญ่ - ราษฎร์บูรณะ ช่วงบางใหญ่ - บางซื่อ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๒ เสร็จแล้ว สมควรเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๐. พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. วันใช้บังคับของกฎหมาย

กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (มาตรา ๒)

๒. คุณสมบัติของผู้พิพากษาสมทบ

กำหนดคุณสมบัติเกี่ยวกับอายุของบุคคลผู้มีสิทธิสมัครเป็นผู้พิพากษาสมทบ โดยกำหนดให้มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์ในวันยื่นใบสมัคร (มาตรา ๓)

๓. วาระการดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษาสมทบ

วาระการดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษาสมทบ ให้ดำรงตำแหน่งคราวละสามปี และให้มีการประเมินผลงาน ความรู้และความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ และการประเมินสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาสมทบ นอกจากนี้ กำหนดให้ผู้พิพากษาสมทบที่พ้นจากตำแหน่งเนื่องจากครบวาระ ให้คงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าผู้พิพากษาสมทบคนใหม่จะเข้ารับหน้าที่ รวมทั้งยกเลิกข้อกำหนดการดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระของผู้พิพากษาสมทบเพื่อให้ได้บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานเข้าสู่ระบบการคัดเลือกเป็นผู้พิพากษาสมทบอย่างเหมาะสม สามารถปฏิบัติงานได้ต่อเนื่อง และคุ้มค่าต้องงบประมาณในการดำเนินงานตามภารกิจดังกล่าว (มาตรา ๕)

๔. การพ้นจากตำแหน่งของผู้พิพากษาสมทบ

แก้ไขเพิ่มเติมเหตุพ้นจากตำแหน่งของผู้พิพากษาสมทบเกี่ยวกับกรณีอายุครบเจ็ดสิบห้าปีบริบูรณ์ (มาตรา ๖)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้กำหนดภารกิจของผู้พิพากษาสมทบเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากหน้าที่ในการร่วมเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดี เช่น การปฏิบัติตามคำสั่งหรือการมอบหมายในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชน และกำหนดคุณสมบัติเกี่ยวกับอายุของบุคคลผู้มีสิทธิสมัครเป็นผู้พิพากษาสมทบ รวมทั้งเหตุแห่งการพ้นจากตำแหน่งผู้พิพากษาสมทบยังไม่มี ความเหมาะสม ส่งผลทำให้การปฏิบัติงานของผู้พิพากษาสมทบขาดความต่อเนื่อง และไม่คุ้มค่าต้องงบประมาณในการดำเนินงานตามภารกิจดังกล่าว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติของบุคคลผู้มีสิทธิสมัครเป็นผู้พิพากษาสมทบ และแก้ไขเพิ่มเติมเหตุแห่งการพ้นจากตำแหน่งผู้พิพากษาสมทบเกี่ยวกับอายุ รวมทั้งยกเลิกข้อกำหนดการดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระของผู้พิพากษาสมทบ เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานเข้าสู่ระบบการคัดเลือกเป็นผู้พิพากษาสมทบอย่างเหมาะสม สามารถปฏิบัติงานได้อย่างต่อเนื่อง และคุ้มค่าต้องงบประมาณในการดำเนินงานตามภารกิจดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๑. พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. วันใช้บังคับของกฎหมาย

กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เพื่อเตรียมการดำเนินการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด (มาตรา ๒)

๒. บทนิยามคำว่า “เด็ก”

แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “เด็ก” ให้หมายความว่า บุคคลอายุเกินสิบปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบห้าปีบริบูรณ์ เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าเด็กอายุไม่เกินสิบปีบริบูรณ์ที่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดจะไม่เข้าสู่กระบวนการตามกฎหมายนี้ (มาตรา ๓)

๓. การพ้นจากตำแหน่งของกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชน

แก้ไขเพิ่มเติมกรณีการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระของกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชน และกรณีการพ้นจากตำแหน่งตามวาระให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชนขึ้นใหม่ (มาตรา ๔)

๔. การนำเด็กและเยาวชนไปฝากควบคุมยังสถานพินิจใกล้เคียง ในกรณีที่สถานพินิจในจังหวัดนั้นยังไม่มีสถานที่ควบคุม

กำหนดให้ผู้อำนวยการสถานพินิจในจังหวัดที่ยังไม่มีสถานที่ควบคุม มีอำนาจนำเด็กและเยาวชนไปฝากควบคุมยังสถานพินิจใกล้เคียงอื่นตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๕)

๕. กรณีเด็กหรือผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปีที่กระทำความผิดเป็นครั้งแรกและตามปกติอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานอื่น

กำหนดให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานอื่นเรียกเด็ก หรือผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปี ที่กระทำความผิดเป็นครั้งแรกและตามปกติอยู่ในอำนาจเปรียบเทียบของพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานอื่น และเรียกบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลหรือผู้แทนองค์การที่เด็กหรือผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปีอาศัยอยู่ มาว่ากล่าวตักเตือน ถ้าเด็กหรือผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปีสำนึกในการกระทำ และบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลหรือองค์การซึ่งเด็กหรือผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปีนั้นอาศัยอยู่ด้วยสามารถดูแลได้ ก็ให้งดการสอบสวน และให้ปล่อยตัวไป หากผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปีกระทำความผิดอื่นให้พนักงานสอบสวนส่งตัวบุคคลนั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กต่อไป (มาตรา ๖)

๖. ระยะเวลาฟ้องคดีกรณีเด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในเกณฑ์ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแต่ไม่อาจดำเนินการได้หรือทำการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดไม่สำเร็จ

กำหนดให้เด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในเกณฑ์ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้ดำเนินการตามกฎหมายนั้นก่อน หากไม่อาจดำเนินการได้หรือทำการฟื้นฟู

สมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดไม่สำเร็จ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งเกี่ยวกับการควบคุมตัว และให้พนักงานอัยการฟ้องคดีต่อไป (มาตรา ๖)

๗. การสอบถามเด็กหรือเยาวชนเบื้องต้นและวิธีการแจ้งข้อหาและสอบปากคำเด็กหรือเยาวชน

กำหนดกรณีเมื่อได้มีการสอบถามเด็กหรือเยาวชนในเบื้องต้นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนแจ้งเรื่องที่เด็กหรือเยาวชนถูกกล่าวหาให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยทราบ โดยให้โอกาสบุคคลหรือผู้แทนองค์การดังกล่าวที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่เด็กหรือเยาวชนได้ และใช้คำว่า “เรื่องที่เด็กหรือเยาวชนถูกกล่าวหา” แทนคำว่า “ข้อกล่าวหา” เนื่องจากในชั้นนี้เด็กยังไม่ถือว่าเป็นผู้ต้องหา รวมทั้งกำหนดให้พนักงานสอบสวนอาจแจ้งข้อหาและสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนในโอกาสเดียวกันกับการถามเบื้องต้นแล้ว หากปรากฏหลักฐานตามสมควรว่าเด็กหรือเยาวชนน่าจะได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา (มาตรา ๗)

๘. ค่าป่วยการที่ปรึกษากฎหมายในชั้นพนักงานสอบสวน

กำหนดให้ที่ปรึกษากฎหมายในชั้นพนักงานสอบสวนได้รับค่าป่วยการตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง (มาตรา ๘)

๙. กรณีมีข้อสงสัยเกี่ยวกับอายุเด็กและปรากฏภายหลังว่าเด็กนั้นมีอายุไม่เกินสิบปีในขณะที่กระทำความผิดและเด็กอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจหรือองค์การอื่นใด

แก้ไขเพิ่มเติมกรณีมีข้อสงสัยเกี่ยวกับอายุเด็กและปรากฏภายหลังว่าเด็กนั้นมีอายุไม่เกินสิบปีในขณะที่กระทำความผิดและเด็กอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจหรือองค์การอื่นใด ให้สถานพินิจหรือองค์การดังกล่าวรายงานให้ศาลทราบ เพื่อให้ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวเด็ก และให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้นั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก (มาตรา ๙)

๑๐. การจัดทำแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูและแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูต้องได้รับความยินยอมจากเด็กหรือเยาวชนและผู้เสียหายเฉพาะในกรณีที่เกิดนั้นเป็นคดีที่มีผู้เสียหาย

แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้องโดยกำหนดให้การจัดทำแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูและแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูต้องได้รับความยินยอมจากเด็กหรือเยาวชนและผู้เสียหายเฉพาะในกรณีที่เกิดนั้นเป็นคดีที่มีผู้เสียหาย (มาตรา ๑๐)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มีบทบัญญัติบางประการที่ยังไม่เหมาะสมกับการดำเนินการเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน จึงเห็นควรปรับปรุงบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับบทนิยามเกี่ยวกับเด็ก การพ้นจากตำแหน่งของกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชน การนำเด็กและเยาวชนไปฝากควบคุมยังสถานพินิจใกล้เคียง การว่ากล่าวตักเตือนเด็กหรือผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบปีรวมถึงบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลหรือผู้แทนองค์การที่เด็กหรือผู้ซึ่งอายุไม่เกินสิบปีอาศัยอยู่ด้วย การสอบถามเด็กหรือเยาวชนเบื้องต้น และมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาก่อนฟ้อง ทั้งนี้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๙ จึงเริ่ม
มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๒. พระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการฮัจย์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการส่งเสริมกิจการฮัจย์แห่งประเทศไทย (มาตรา ๓) ดังนี้

๑.๑ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นรองประธานกรรมการ แทนปลัดกระทรวงวัฒนธรรม เพื่อให้สอดคล้องกับการโอนภารกิจเกี่ยวกับการส่งเสริมกิจการฮัจย์จากเดิมที่เป็นภารกิจของกรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม มาเป็นภารกิจของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

๑.๒ กำหนดให้มีกรรมการโดยตำแหน่งจำนวนสิบเอ็ดคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกรมการศาสนา ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ผู้แทนสำนักข่าวกรองแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ และผู้แทนคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย โดยมีภารกิจเพิ่มเติม ดังนี้

๑) แก้ไขผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เนื่องจากภารกิจของสำนักงาน ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในส่วนของกองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม ได้ถูกโอนไปเป็นภารกิจของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๘ แล้ว

๒) กำหนดให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสี่คน นอกจากนี้ ได้แก้ไขความในมาตรา ๖ วรรคสอง โดยกำหนดให้เลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้แต่งตั้งข้าราชการของกรมการปกครองจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

๒. เพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ตามข้อเสนอของผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยที่ประสงค์ให้บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความเข้าใจในศาสนาอิสลามเป็นอย่างดี รวมทั้งมีความรู้ และประสบการณ์เกี่ยวกับกิจการฮัจย์ (มาตรา ๔)

๓. เพิ่มเติมเหตุแห่งการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้รับกับการเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (มาตรา ๕)

๔. กำหนดให้มีคณะอนุกรรมการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกิจการฮัจย์ จำนวนไม่เกิน ๗ คน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการฮัจย์ ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย ผู้ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ ให้เป็นผู้ประกอบกิจการตามมาตรา ๕ และผู้ที่เคยเดินทางไปประกอบพิธีฮัจย์เพื่อทำหน้าที่เสนอแนะแนวทางและมาตรการเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและอำนวยความสะดวกแก่ผู้เดินทางไปประกอบพิธีฮัจย์ (มาตรา ๖)

๕. กำหนดให้อธิบดีกรมการปกครองเป็นเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมกิจการฮัจย์แห่งประเทศไทย และให้กรมการปกครองเป็นสำนักเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมกิจการฮัจย์แห่งประเทศไทย (มาตรา ๗)

๖. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล เนื่องจากบทบัญญัติในมาตรานี้มีลักษณะเช่นเดียวกับบทบัญญัติที่ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยแล้วว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ โดยได้ปรับปรุงใหม่ตามแนวทางของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยแล้วว่าไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๘)

๗. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการตามกฎหมาย (มาตรา ๙)

๘. กำหนดให้โอนบรรดากิจการ อำนาจหน้าที่ ทรัพย์สิน งบประมาณ สิทธิ หนี้ และภาระผูกพัน ของกรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม เฉพาะกองส่งเสริมกิจการฮัจญ์ และกองทุนสำหรับผู้เดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์ ของกรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม ไปเป็นของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย โดยไม่กำหนดให้ตัดโอนอัตรากำลังของกรมการศาสนาไปเป็นของกรมการปกครอง เนื่องจากกรมการศาสนายังมีภารกิจเกี่ยวกับงานส่งเสริมศาสนาอิสลามในด้านอื่น ๆ อยู่ หากกำหนดให้มีการตัดโอนอัตรากำลังก็จะกระทบต่อการดำเนินงานภารกิจของกรมการศาสนา (มาตรา ๑๐)

๙. กำหนดรองรับการทำหน้าที่ของคณะกรรมการ เพื่อให้การทำงานของคณะกรรมการส่งเสริมกิจการฮัจญ์แห่งประเทศไทยสามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง โดยในระหว่างที่ยังไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๖ (๔) ให้กรรมการตามมาตรา ๖ (๑) (๒) และ (๓) และมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการฮัจญ์ พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน โดยจะต้องดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๑๑)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากในปัจจุบันผู้นับถือศาสนาอิสลามได้ให้ความสนใจเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์เป็นจำนวนมาก สมควรปรับเปลี่ยนให้กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีราชการส่วนภูมิภาคสามารถใกล้ชิดกับประชาชนในทุกพื้นที่ ทำหน้าที่ส่งเสริมกิจการฮัจญ์แทนกรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนที่ประสงค์จะไปประกอบพิธีฮัจญ์ รวมทั้งปรับปรุงองค์ประกอบ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของคณะกรรมการส่งเสริมกิจการฮัจญ์แห่งประเทศไทยให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่เปลี่ยนไปด้วย ซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินงานกิจการฮัจญ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเกิดประโยชน์ต่อผู้นับถือศาสนาอิสลาม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๓. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดบทนิยามคำว่า “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า ความรู้ การแสดงออก การประพฤติปฏิบัติ หรือทักษะ ทางวัฒนธรรมที่แสดงออกผ่านบุคคล เครื่องมือ หรือวัตถุ ซึ่งบุคคล กลุ่มบุคคล หรือชุมชนยอมรับและรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีการสืบทอดกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง โดยอาจมีการปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน และบทนิยามคำว่า “ชุมชน” หมายความว่า กลุ่มคนกลุ่มเดียวหรือหลายกลุ่ม ที่มีความรู้ มีการประพฤติปฏิบัติ สืบทอด หรือมีส่วนร่วมในมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น (มาตรา ๓)

๒. กำหนดลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการส่งเสริมและรักษา ตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๔)

- ๒.๑ วรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา
- ๒.๒ ศิลปะการแสดง
- ๒.๓ แนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล
- ๒.๔ ความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล
- ๒.๕ งานช่างฝีมือดั้งเดิม
- ๒.๖ การเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว
- ๒.๗ ลักษณะอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๓. คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

๓.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่งจำนวน สิบเอ็ดคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก อธิบดีกรมศิลปากร ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ปลัดกรุงเทพมหานคร และประธานสภาวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนแปดคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย โดยมีอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (มาตรา ๕)

๓.๒ กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ โดยต้องเป็นผู้ที่มีสัญชาติไทยและมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ (มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๙)

๓.๓ กำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๐)

(๑) ให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) พิจารณาและให้ความเห็นชอบนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรม คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดเสนอ

(๓) ออกประกาศเกี่ยวกับการกำหนดลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามมาตรา ๔ วรรคสอง

(๔) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๕) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกลั่นกรองตามมาตรา ๒๑

(๖) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๗) พิจารณาและให้ความเห็นชอบการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๘) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และมาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๙) พิจารณาและให้ความเห็นชอบแผนงานและโครงการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรมเสนอ

(๑๐) กำกับ ติดตาม และประเมินผลการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๑๑) สอดส่อง ดูแล ค้ำครอง ป้องกันมิให้มีการกระทำอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ขึ้นบัญชีไว้ ตลอดจนให้ข้อมูลหรือคำแนะนำแก่ผู้ที่นำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้

(๑๒) ประกาศเกียรติคุณเพื่อยกย่องเชิดชูเกียรติบุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงาน ที่ทำคุณประโยชน์เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๑๓) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติกรอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๑๔) ปฏิบัติกรอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

๓.๔ กำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมแต่งตั้งคณะอนุกรรมการกลั่นกรองขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ซึ่งประกอบด้วยผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญตามลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของคณะกรรมการฯ (มาตรา ๑๒)

๔. คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด

๔.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการเครือข่ายทางวัฒนธรรม กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมศึกษา กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร และประธานสภาวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนหกคน ซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย โดยมีฝ่ายเลขานุการฯ ได้แก่ ผู้อำนวยการกองวัฒนธรรม สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมส่งเสริมวัฒนธรรมคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ทั้งนี้ ปลัดกรุงเทพมหานครอาจแต่งตั้งข้าราชการในสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร อีกคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้ (มาตรา ๑๔)

๔.๒ คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนห้าคน ได้แก่ วัฒนธรรมจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต ๑ ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด และประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัด และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนหกคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ (มาตรา ๑๕)

๔.๓ คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๖)

๑) เสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกรุงเทพมหานครหรือจังหวัด แล้วแต่กรณี และอาจเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศต่อคณะกรรมการ

๒) ดำเนินการร่วมกับชุมชนเพื่อจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

๓) พิจารณาและคัดเลือกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากรายการเบื้องต้น มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อเสนอขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

๔) ประสานงานเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน รวมทั้งระดมทรัพยากรเพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

๕) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

๖) ส่งเสริมให้รู้คุณค่าและมีการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

๔.๔ การกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด และการประชุม องค์กรประชุม และการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้นำบัญญัติเรื่องดังกล่าวของคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมมาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา ๑๗)

๕. กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

กำหนดให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รับผิดชอบในงานธุรการและงานวิชาการของคณะกรรมการฯ และให้มีอำนาจหน้าที่เสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศต่อคณะกรรมการฯ เสนอแผนงานและโครงการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ด้านเงินอุดหนุน ด้านวิชาการ ด้านการฝึกอบรม ด้านการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ด้านการอนุรักษ์และสืบทอด หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ เสนอมาตรการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมทั้งแนวทางความร่วมมือระหว่างชุมชนที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ รวบรวมและจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ ประกาศขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการฯ ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ฝึกอบรมและศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ส่งเสริมให้มีการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมทั้งปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย (มาตรา ๑๘)

๖. การขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

การขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด ทำหน้าที่พิจารณาและคัดเลือกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อเสนอขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการซึ่งกรมส่งเสริมวัฒนธรรมจะต้องเสนอให้คณะอนุกรรมการกลั่นกรองพิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของคณะกรรมการฯ และเมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดเป็นไปตามระเบียบ

ที่คณะกรรมการฯ กำหนด และสมควรได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ให้อธิบดีประกาศการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๑๖ (๓) มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒)

๗. บทเฉพาะกาล

กำหนดให้บรรดามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กระทรวงวัฒนธรรมได้ประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไว้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้ขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๕)

๘. มาตรการรักษาการ

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๒๖)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นสมบัติล้ำค่าที่ได้มีการสร้างสรรค์ สิ่งสม ปลูกฝัง และสืบทอดในชุมชนจากคนรุ่นหนึ่งมายังคนอีกรุ่นหนึ่ง แต่ในปัจจุบันมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมดังกล่าวได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ บางครั้งมีการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้ในทางที่บิดเบือนหรือไม่เหมาะสมและอาจเป็นเหตุให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเหล่านั้นต้องเสื่อมสูญไปอย่างน่าเสียดาย สมควรจัดให้มีการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้มีความสืบเนื่องและยั่งยืนสืบไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

ที่ได้รับการส่งเสริมและรักษา

กฎหมาย
ใหม่

volume 07

อำนาจหน้าที่ คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

- กำหนดนโยบายและแผนส่งเสริมรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- กำหนดลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- จัดทำรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- คัดเลือกและขึ้นบัญชี มรดกฯ
- สอดส่อง ดูแล คุ้มครอง ป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายต่อมรดกฯ
- ยกย่องเชิดชูเกียรติ ผู้ทำคุณประโยชน์

๕๔. พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. โครงสร้างกฎหมาย แบ่งเนื้อหาสาระของพระราชบัญญัติออกเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

- ๑.๑ หมวด ๑ คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ
- ๑.๒ หมวด ๒ ใบอนุญาตและการขึ้นทะเบียน
- ๑.๓ หมวด ๓ หน้าที่ของผู้รับอนุญาตและผู้ดำเนินการ
- ๑.๔ หมวด ๔ การพักใช้ใบอนุญาต การเพิกถอนใบอนุญาต และการลบชื่อออกจากทะเบียน
- ๑.๕ หมวด ๕ พนักงานเจ้าหน้าที่
- ๑.๖ หมวด ๖ การอุทธรณ์
- ๑.๗ หมวด ๗ บทกำหนดโทษ
- ๑.๘ บทเฉพาะกาล

๒. **วันใช้บังคับกฎหมาย** กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เพื่อให้กระทรวงสาธารณสุขในฐานะหน่วยงานผู้รับผิดชอบกฎหมายสามารถดำเนินการต่าง ๆ อันเป็นการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ (มาตรา ๒)

๓. **บทนิยาม** กำหนดบทนิยามศัพท์ต่าง ๆ เพื่อความชัดเจนในการใช้บังคับกฎหมาย ดังนี้

๓.๑ **สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ** หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อดำเนินกิจการดังต่อไปนี้

๑) กิจการสปา อันได้แก่ บริการที่เกี่ยวกับการดูแลและเสริมสร้างสุขภาพ โดยวิธีการบำบัดด้วยน้ำและการนวดร่างกายเป็นหลัก ประกอบกับบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงอีกอย่างน้อยสามอย่าง เว้นแต่เป็นการดำเนินการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือการอาบน้ำ นวด หรืออบตัวที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

๒) กิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ หรือการนวดที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

๓) กิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

๓.๒ **ผู้อนุญาต** หมายความว่า อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

๓.๓ **ผู้รับอนุญาต** หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

๓.๔ **ผู้ดำเนินการ** หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการบริหารจัดการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

๓.๕ **ผู้ให้บริการ** หมายความว่า ผู้ได้รับการขึ้นทะเบียนให้ทำหน้าที่บริการเพื่อสุขภาพในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

๓.๖ **คณะกรรมการ** หมายความว่า คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

๓.๗ พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับปฏิบัติการหรือเทียบเท่า ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

๓.๘ อธิบดี หมายความว่า อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ

๓.๙ ปลัดกระทรวง หมายความว่า ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

๓.๑๐ รัฐมนตรี หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๔. ผู้รักษาการตามกฎหมาย กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวง กำหนดค่าธรรมเนียมลด หรือยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๔)

๕. ขอบเขตการใช้บังคับกฎหมาย

พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับกับการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ซึ่งครอบคลุมถึงสถานที่ที่ตั้งขึ้นเพื่อดำเนินกิจการสปา กิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม หรือกิจการอื่นซึ่งจะกำหนดเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง เพื่อการกำกับดูแลและควบคุมการประกอบกิจการดังกล่าวให้เป็นไปตามมาตรฐานและตามหลักวิชาการหรือวิชาชีพ อันจะเป็นการส่งเสริมสุขภาพของประชาชนและเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค สร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้รับบริการทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และป้องกันมิให้มีผู้ประกอบการแอบแฝงซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่การประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพของประเทศไทยในภาพรวม และโดยที่การให้บริการเพื่อสุขภาพเป็นกิจการที่มีความใกล้ชิดและส่งผลกระทบต่อสุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจของผู้รับบริการ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการกำกับดูแลและควบคุมการประกอบกิจการดังกล่าว รวมทั้งบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้ได้มาตรฐานและมีความปลอดภัยแก่ประชาชนซึ่งเป็นผู้รับบริการ โดยในการควบคุมการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการดังกล่าว นั้น ได้นำระบบใบอนุญาตและการขึ้นทะเบียนมาใช้ ซึ่งจะทำให้สามารถตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ และผู้ขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ รวมทั้งมีการควบคุมมาตรฐานเกี่ยวกับการประกอบกิจการการดำเนินงาน สถานที่ ความปลอดภัย และการปฏิบัติหน้าที่ของผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ และผู้ให้บริการให้เป็นไปตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๖. คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ (หมวด ๑)

คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประกอบด้วย (๑) ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ (๒) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิบดีกรมการท่องเที่ยว อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา และผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ (๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถด้านบริการเพื่อสุขภาพ โดยให้อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพแต่งตั้งข้าราชการของกรมสนับสนุนบริการสุขภาพคนหนึ่งเป็นเลขานุการ และอีกไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (มาตรา ๕)

ในการนี้ สำนักงาน ก.พ. สำนักงาน ก.พ.ร. สำนักงานงบประมาณ และกระทรวงสาธารณสุข ได้ร่วมกันพิจารณาและมีมติเห็นชอบให้มีการจัดตั้งสำนักส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพขึ้น

ในกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข โดยจะกำหนดไว้ในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุขต่อไป

คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๙)

(๑) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต่อรัฐมนตรี

(๒) กำหนดมาตรการในการส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนการส่งเสริมบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกกลุ่มให้เข้าถึงและได้ประโยชน์

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองวุฒิบัตรหรือประกาศนียบัตรที่ผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการ ได้รับจากสถาบันการศึกษา หน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์การทดสอบและประเมินความรู้ความสามารถของผู้ดำเนินการ

(๕) ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน เว้นแต่วาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเหลือไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้ และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว กรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน ทั้งนี้ เพื่อมิให้มีปัญหาเกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการ (มาตรา ๘)

๗. ใบอนุญาตและการขึ้นทะเบียน (หมวด ๒)

๗.๑ ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพจะต้องได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพจากผู้อนุญาต (มาตรา ๑๒) ทั้งนี้ ผู้ขอรับใบอนุญาตจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้ แต่ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้ (มาตรา ๑๓)

ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพมีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต (มาตรา ๑๔) โดยผู้รับอนุญาตต้องชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นรายปีตามอัตรา หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๕) ซึ่งการกำหนดดังกล่าวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขอาจกำหนดให้แตกต่างกันโดยคำนึงถึงประเภทกิจการและขนาดของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพก็ได้ ในการนี้ ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพสิ้นสุดลง เมื่อผู้รับอนุญาตตาย เลิกประกอบกิจการ หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ (มาตรา ๑๖) การโอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายกำหนดไว้สามารถกระทำได้ เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต (มาตรา ๑๗) และในกรณีที่ผู้รับอนุญาตถึงแก่ความตายทายาทสามารถขอรับโอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้ (มาตรา ๑๘) หากผู้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประสงค์จะเลิก

ประกอบกิจการให้แจ้งให้ผู้อนุญาตทราบ พร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการ เพื่อสุขภาพแก่ผู้อนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ (มาตรา ๑๙)

๗.๒ ใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ

กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการจากผู้อนุญาต (มาตรา ๒๐) ซึ่งผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ในการนี้ จะต้องได้รับวุฒิบัตรหรือประกาศนียบัตรด้านการบริการเพื่อสุขภาพ ที่ได้รับการรับรองและผ่านการทดสอบและประเมินความรู้ความสามารถจากกรมสนับสนุนบริการสุขภาพด้วย (มาตรา ๒๑) ส่วนสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทใดจะต้องมีผู้ดำเนินการนั้น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพกำหนด (มาตรา ๒๗)

๗.๓ การขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการ

กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ต้องยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการต่อผู้อนุญาต (มาตรา ๒๒) โดยผู้ขอขึ้นทะเบียนจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งจะต้องได้รับวุฒิบัตรหรือประกาศนียบัตรด้านการบริการเพื่อสุขภาพที่ได้รับการรับรองจากกรมสนับสนุนบริการสุขภาพด้วย (มาตรา ๒๓) ในการนี้ ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัตินี้กำหนดห้ามมิให้บุคคลซึ่งมิได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการประกอบอาชีพเป็นผู้ให้บริการเกี่ยวกับบริการเพื่อสุขภาพ สปา หรือการนวด นอกสถานประกอบการเพื่อสุขภาพแต่อย่างใด

๘. หน้าที่ของผู้รับอนุญาตและผู้ดำเนินการ (หมวด ๓)

๘.๑ หน้าที่ของผู้รับอนุญาต (มาตรา ๒๘)

(๑) แสดงใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ในที่เปิดเผย และเห็นได้ง่าย ณ สถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

(๒) จัดให้มีผู้ดำเนินการอยู่ประจำสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตลอดเวลาทำการ พร้อมทั้งแสดงชื่อผู้ดำเนินการไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย

(๓) จัดทำทะเบียนประวัติผู้ดำเนินการและผู้ให้บริการ

(๔) รักษามาตรฐานด้านสถานที่ ความปลอดภัย และการให้บริการให้เป็นไปตามที่ได้รับอนุญาต

(๕) รับผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการตามมาตรา ๒๒ เท่านั้นเข้าทำงานในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๖) ไม่โฆษณาเกี่ยวกับการให้บริการเพื่อสุขภาพในลักษณะ ดังต่อไปนี้

(ก) ใช้ข้อความโฆษณาอันเป็นเท็จหรือโอ้อวดเกินความเป็นจริง

(ข) โอ้อวดสรรพคุณของการบริการเพื่อสุขภาพ หรืออุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ อันเป็นส่วนประกอบในการให้บริการว่าสามารถบำบัด รักษาหรือป้องกันโรคได้ หรือใช้ถ้อยคำอื่นใดที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน

(ค) โฆษณาในประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับการให้บริการเพื่อสุขภาพ

(ง) โฆษณาที่มีลักษณะส่อไปในทางลามกอนาจาร

(๗) ควบคุมดูแลมิให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

(๘) ห้ามมิให้มีการจัดสถานที่หรือสิ่งอื่นใดสำหรับให้ผู้ให้บริการแสดงตน เพื่อให้สามารถเลือกผู้ให้บริการได้

(๙) ควบคุมดูแลมิให้มีการลักลอบหรือมีการค้าประเวณี หรือมีการกระทำหรือบริการที่ขัดต่อกฎหมาย ความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๑๐) ห้ามมิให้หรือยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการจำหน่ายหรือเสพ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือผลิตภัณฑ์ยาสูบในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๑๑) ห้ามมิให้หรือยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๑๒) ห้ามมิให้หรือยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอาการมึนเมาจนประพฤติน่ารุนวายหรือครองสติไม่ได้เข้าไปในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพระหว่างเวลาทำการ

(๑๓) ห้ามมิให้หรือยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการนำอาวุธเข้าไปในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

๘.๒ หน้าที่ของผู้ดำเนินการ (มาตรา ๒๙)

(๑) จัดทำคู่มือปฏิบัติงานสำหรับบริการหรือคู่มือการใช้อุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ และพัฒนาผู้ให้บริการให้สามารถให้บริการได้ตามคู่มือที่จัดทำขึ้น

(๒) ควบคุมดูแลการบริการ อุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ให้ได้มาตรฐาน ถูกสุขลักษณะ และใช้ได้อย่างปลอดภัย

(๓) สอบถามและบันทึกข้อมูลสุขภาพพื้นฐาน และคัดกรองผู้รับบริการ เพื่อจัดบริการที่เหมาะสมแก่สุขภาพของผู้รับบริการ

(๔) ควบคุมดูแลผู้ให้บริการให้ปฏิบัติตามคู่มือการปฏิบัติงานอย่างเคร่งครัด และควบคุมดูแลมิให้ผู้ให้บริการออกไปให้บริการนอกสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในเวลาทำงาน

(๕) จัดให้มีมาตรการดูแลความปลอดภัยในการทำงานและป้องกันมิให้ผู้รับบริการ ผู้ให้บริการ และบุคคลซึ่งทำงานในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพถูกล่วงละเมิดทางเพศ

นอกจากนี้ ให้ผู้ดำเนินการมีหน้าที่ตามมาตรา ๒๘ (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) และ (๑๓) ด้วย

๙. การพักใช้ใบอนุญาต การเพิกถอนใบอนุญาต และการลบชื่อออกจากทะเบียน (หมวด ๔)

๙.๑ การพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพและการพักใช้ใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ (มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑)

กำหนดให้ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ว่าผู้รับอนุญาตฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) หรือ (๘) หรือผู้ดำเนินการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้รับอนุญาต หรือผู้ดำเนินการแก้ไขการดำเนินการให้ถูกต้อง หรือปฏิบัติตามหน้าที่ของตนให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ หากผู้รับอนุญาตไม่ดำเนินแก้ไข หรือผู้ดำเนินการไม่ปฏิบัติในถูกต้องภายในระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานผู้อนุญาตเพื่อพิจารณาโดยผู้อนุญาตอาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ หรือใบอนุญาต

เป็นผู้ดำเนินการ แล้วแต่กรณี ซึ่งในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาตต้องหยุดประกอบกิจการหรือหยุดปฏิบัติหน้าที่ จนกว่าจะดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องและผู้อนุญาตมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตนั้น

๔.๒ การเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพและการเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ (มาตรา ๓๒)

กำหนดให้อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพเป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ดังนี้

(๑) เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเมื่อปรากฏว่าผู้รับอนุญาตขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ (๑) (๒) (๓) (๔) หรือ (๖) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามมาตรา ๒๘ (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) หรือ (๑๓) หรือฝ่าฝืนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๐ โดยในกรณีผู้รับอนุญาตเป็นบุคคลธรรมดา เมื่ออธิบดีมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามมาตรา ๓๒ (๑) แล้ว สามารถประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้ต่อไปอีกหกสิบวันนับแต่วันที่อธิบดีมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ส่วนกรณีผู้รับอนุญาตเป็นนิติบุคคลและปรากฏต่อผู้อนุญาตว่าผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๓ (๑) (๒) (๓) (๔) หรือ (๖) ให้ผู้อนุญาตแจ้งให้ผู้รับอนุญาตแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรงตำแหน่งแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากไม่ดำเนินการให้อธิบดีมีคำสั่งพักเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้รับอนุญาตสามารถดำเนินการธุรกิจต่อไปได้ชั่วคราว จนกว่าจะมีการขอรับใบอนุญาตใหม่หรือมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคล แล้วแต่กรณี เพื่อให้การดำเนินธุรกิจของผู้รับอนุญาตมีความต่อเนื่องและไม่กระทบต่อผู้ประกอบการและลูกจ้างของสถานประกอบการดังกล่าวจนเกินไป

(๒) เพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ เมื่อปรากฏว่า ผู้ดำเนินการขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๒๑ ก. (๑) (๒) หรือ (๓) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๑ ข. (๑) (๒) (๓) หรือ (๕) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๑

๔.๓ การลบชื่อผู้ให้บริการออกจากทะเบียน

ผู้อนุญาตมีอำนาจลบชื่อผู้ให้บริการออกจากทะเบียนในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ให้บริการขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๓ (มาตรา ๓๓)

อนึ่ง คำสั่งพักใช้ใบอนุญาต คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต รวมถึงคำสั่งให้ลบชื่อผู้ให้บริการออกจากทะเบียนต้องทำเป็นหนังสือแจ้งผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการทราบ แล้วแต่กรณี โดยให้นำหมวดว่าด้วยการแจ้งตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม (มาตรา ๓๔)

๑๐. พนักงานเจ้าหน้าที่ (หมวด ๕)

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

๑๐.๑ เข้าไปในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในระหว่างเวลาทำการของสถานะนั้นเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

๑๐.๒ เก็บอุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ใช้ในการให้บริการเพื่อสุขภาพในปริมาณพอสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบหรือวิเคราะห์

๑๐.๓ ยึดหรืออายัดอุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์ และเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ตลอดจนภาชนะบรรจุ หีบห่อ ฉลาก และเอกสารกำกับ และเอกสารหรือวัตถุอื่นใดที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

๑๐.๔ มีหนังสือเรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

ทั้งนี้ ให้ผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ ผู้ให้บริการ หรือบุคคลซึ่งเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร (มาตรา ๓๕)

๑๑. การอุทธรณ์ (หมวด ๖)

๑๑.๑ ในกรณีผู้อนุญาตไม่ออกใบอนุญาต ไม่ให้ต่ออายุใบอนุญาต ไม่ให้โอนใบอนุญาต หรือไม่รับขึ้นทะเบียนเป็นผู้ให้บริการ ให้ผู้ขออนุญาต ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาต ผู้ขอรับโอนใบอนุญาต หรือผู้ขอขึ้นทะเบียน มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อปลัดกระทรวงสาธารณสุขภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการไม่ออกใบอนุญาต การไม่ให้ต่ออายุใบอนุญาต การไม่ให้โอนใบอนุญาต หรือการไม่รับขึ้นทะเบียน แล้วแต่กรณี (มาตรา ๓๘)

๑๑.๒ กรณีผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาต ถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือถูกลบชื่อออกจากทะเบียน มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อปลัดกระทรวงสาธารณสุขภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต หรือคำสั่งลบชื่อออกจากทะเบียน แล้วแต่กรณี แต่การอุทธรณ์ดังกล่าวไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต หรือคำสั่งลบชื่อออกจากทะเบียนแต่อย่างใด (มาตรา ๓๙)

๑๑.๓ ปลัดกระทรวงสาธารณสุขต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำอุทธรณ์ กรณีมีเหตุจำเป็น ไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวได้ ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนด ในการนี้ ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว คำวินิจฉัยของปลัดกระทรวงให้เป็นที่สุด (มาตรา ๔๐)

๑๒. บทกำหนดโทษ (หมวด ๗)

กำหนดบทกำหนดโทษและอัตราโทษ ดังต่อไปนี้

๑๒.๑ กรณีมีการใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อในธุรกิจในการที่อาจทำให้ประชาชนเข้าใจว่าเป็นสถานประกอบการเพื่อสุขภาพโดยมิได้เป็นผู้รับอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท (มาตรา ๔๑)

๑๒.๒ ผู้ใดประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพโดยมิได้รับอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๒)

๑๒.๓ ผู้ใดปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพโดยมิได้รับใบอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๔๓)

๑๒.๔ กรณีผู้รับอนุญาตประกอบกิจการไม่ตรงตามประเภทของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท (มาตรา ๔๔)

๑๒.๕ กรณีผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมดูแลมิให้มีการลักลอบหรือมีการค้าประเวณี หรือให้มีการกระทำหรือบริการที่ขัดต่อกฎหมาย ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ห้ามมิให้หรือยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการจำหน่ายหรือเสพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือผลิตภัณฑ์ยาสูบ หรือให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือให้ผู้มีอาการมีเมามาจนประพฤตินวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้ เข้าไปในสถานประกอบการในระหว่างเวลาทำการ หรือให้มีการนำอาวุธเข้าไปในสถานประกอบการ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท (มาตรา ๔๕)

๑๒.๖ กรณีผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ ผู้ให้บริการ หรือบุคคลซึ่งเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๕ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท (มาตรา ๔๖)

๑๒.๗ กรณีที่นิติบุคคลกระทำความผิด ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๔๗)

๑๒.๘ กำหนดให้บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ทุกกรณี ผู้อนุญาตมีอำนาจเปรียบเทียบได้ตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพประกาศกำหนด และเมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (มาตรา ๔๘)

๑๓. บทเฉพาะกาล

กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ (สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ) อยู่ในวิวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต่อผู้อนุญาตภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้ว ให้ประกอบกิจการต่อไปได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพจากผู้อนุญาต (มาตรา ๔๙)

๑๔. อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

๑๔.๑ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ฉบับละ ๑๐,๐๐๐ บาท

๑๔.๒ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นผู้ดำเนินการ ฉบับละ ๑,๕๐๐ บาท

๑๔.๓ ค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตประเภทและขนาดนั้น ๆ แต่ละฉบับ

๑๔.๔ ค่าธรรมเนียมใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕๐๐ บาท

๑๔.๕ ค่าธรรมเนียมการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการในใบอนุญาต ครั้งละ ๕๐๐ บาท

๑๔.๖ ค่าธรรมเนียมการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ รายปี ปีละ ๑,๐๐๐ บาท

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่กิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นกิจการด้านบริการที่สร้างงาน และรายได้แก่ประเทศเป็นจำนวนมาก และเป็นกิจการที่ได้รับความเชื่อมั่นจากผู้รับบริการทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศมายาวนาน จึงมีผู้ประกอบการกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี แต่ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายกำกับดูแลการดำเนินกิจการนี้เป็นการเฉพาะ ผู้ประกอบการ ผู้ดำเนินการ และผู้ให้บริการจำนวนมากขาดความรู้และทักษะในการประกอบกิจการ และการให้บริการของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพส่วนใหญ่ไม่ได้มาตรฐานและส่งผลกระทบต่อสุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจของผู้รับบริการ ประกอบกับมีผู้ใช้คำว่าสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเพื่อประกอบกิจการแฝงอย่างอื่นอันส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของผู้รับบริการชาวไทยและชาวต่างประเทศที่มีต่อกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ สมควรมีกฎหมายที่กำกับดูแลการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อให้การดำเนินกิจการดังกล่าวเป็นไปอย่างมีมาตรฐานอันเป็นการส่งเสริมสุขภาพของประชาชนและคุ้มครองผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

สถานที่ประกอบการเพื่อสุขภาพ

กฎหมาย
ใหม่
volume 18

กิจการนวดเสริมความงาม

กิจการสปาเพื่อสุขภาพ

กิจการนวดเพื่อสุขภาพ

ยกเว้น เสริมความงาม
การอาบน้ำ นวด อบตัว

- ในสถานพยาบาล
- หน่วยงานบริการสาธารณสุขของรัฐ
- กิจการอื่นๆ ที่กระทรวงกำหนด

อำนาจของเจ้าหน้าที่

สามารถเข้าสถานประกอบการในเวลาทำการ เพื่อตรวจหรือควบคุมฯ ฝ่าฝืนไปตม.กฎหมาย

เก็บอุปกรณ์ พลาสติกที่ เครื่องมือ เพื่อการตรวจสอบวิเคราะห์

ยึดหรืออายัดอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือวัตถุอื่นฯ ที่อาจเกี่ยวเนื่องกับการกระทำผิด

สามารถเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงค่า หรือหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาของเจ้าหน้าที่

บทลงโทษ

โทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำคุกและปรับ

ผู้ประกอบการต้องโทษ
ปรับไม่เกิน 40,000 บาท

เปิดกิจการเพื่อสุขภาพ
โดยไม่ขออนุญาต

จำคุกไม่เกิน 6 เดือน
ปรับไม่เกิน 50,000 บาท หรือทั้งจำคุกปรับ

ผู้ดำเนินการ
โดยไม่ได้รับอนุญาต

ปรับไม่เกิน 20,000 บาท

ผู้ให้บริการ
โดยไม่ได้รับอนุญาต

ปรับไม่เกิน 40,000 บาท

หน้าที่ของผู้รับใบอนุญาตและดำเนินการ

ผู้รับใบอนุญาต

ไม่โฆษณาเท็จหรืออ้างชื่อ
สรรพคุณเกินจริง

ห้ามลักลอบ
ค้าประเวณี

ห้ามจำหน่าย
แอลกอฮอล์และยาสูบ

รักษามาตรฐาน
ด้านสถานที่และความปลอดภัย

ต้องมีผู้ดำเนินการ
ประจำสถานประกอบการ

จัดทำทะเบียน
ประวัติผู้ดำเนินการ

ผู้ดำเนินการ

จัดทำคู่มือ
การให้บริการ

ควบคุมการบริการ
และผู้ให้บริการ

ดูแลความปลอดภัย
ในการบริการ

สถานบริการเพื่อสุขภาพต้องยื่นขอใบอนุญาตภายใน 180 วัน
นับตั้งแต่วันที่กฎหมายกำหนดที่กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข

๕๕. พระราชบัญญัติสถานพยาบาล (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

๑.๑ แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “สถานพยาบาล” ให้ครอบคลุมการประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุขอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น โดยกำหนดให้ “สถานพยาบาล” หมายความว่า “สถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อประกอบการโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ การประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม การประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพ การพยาบาลและการผดุงครรภ์ การประกอบวิชาชีพทันตกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพทันตกรรม การประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพกายภาพบำบัด การประกอบวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ การประกอบวิชาชีพการแพทย์แผนไทย และการประกอบวิชาชีพการแพทย์แผนไทยประยุกต์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการแพทย์แผนไทยหรือการประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุขอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ทั้งนี้ โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับประโยชน์ตอบแทนหรือไม่” และเพิ่มให้สถานพยาบาลสามารถจัดให้มีการศึกษา การฝึกอบรม การวิจัยทางการแพทย์และสาธารณสุข หรือการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรเอกชน ในการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับการประกอบโรคศิลปะหรือการประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุข เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพของสถานพยาบาล (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ และมาตรา ๑๐ เพิ่มมาตรา ๑๔/๑)

๑.๒ แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ผู้ประกอบวิชาชีพ” ให้ครอบคลุมผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุขอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น โดยกำหนดให้ “ผู้ประกอบวิชาชีพ” หมายความว่า “ผู้ประกอบโรคศิลปะ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด ผู้ประกอบวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ ผู้ประกอบวิชาชีพการแพทย์แผนไทย ผู้ประกอบวิชาชีพการแพทย์แผนไทยประยุกต์ หรือผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุขอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้หมายความรวมถึงบุคคลตามมาตรา ๓๑ แห่งกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ” และให้หมายความรวมถึงบุคคลตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะอนุญาตให้ทำการประกอบวิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์ หรือมุ่งหมายจะกระทำต่อมนุษย์ เกี่ยวกับการตรวจโรค การวินิจฉัยโรค การบำบัดโรค การป้องกันโรค การส่งเสริมและการฟื้นฟูสุขภาพ และการผดุงครรภ์ โดยอาศัยศาสตร์หรือความรู้จากต่างประเทศ ซึ่งวิชาชีพดังกล่าวยังมิได้มีกฎหมายรับรองในประเทศไทย และแก้ไขการอ้างอิงนิยามดังกล่าวในมาตราที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกัน (มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๕ (๑))

๑.๓ แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ผู้อนุญาต” ให้หมายความว่า “อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพมอบหมาย” (มาตรา ๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

๒. กำหนดลักษณะและมาตรฐานของสถานพยาบาลที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

กำหนดให้สถานพยาบาลซึ่งดำเนินการโดยกระทรวง ทบวง กรม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ สถาบันการศึกษาของรัฐ หน่วยงานอื่นของรัฐ สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลอื่น ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด ต้องมีลักษณะของสถานพยาบาลและมาตรฐานตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถานพยาบาล เว้นแต่สถานพยาบาลที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานซึ่งผู้อนุญาตกำหนด นอกจากนั้น ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถานพยาบาลแจ้งให้สถานพยาบาลดังกล่าวซึ่งไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด (มาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕)

๓. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการสถานพยาบาล

๓.๑ แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการสถานพยาบาล ให้ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ อธิบดีหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรมทุกกรมในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และผู้แทนสถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) เป็นกรรมการโดยตำแหน่งกับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากบุคคล ดังนี้

(๑) ผู้ประกอบโรคศิลปะ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกอบโรคศิลปะ จำนวน ๒ คน และผู้ประกอบวิชาชีพโดยคำแนะนำของสภาวิชาชีพซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเพื่อควบคุมการประกอบวิชาชีพนั้น จำนวน ๖ คน ได้แก่

(๑.๑) ผู้แทนแพทยสภา ผู้แทนสภาการพยาบาล ผู้แทนสภาเภสัชกรรม และผู้แทนทันตแพทยสภา สภาวิชาชีพละ ๑ คน

(๑.๒) ผู้แทนสภาวิชาชีพอื่นเลือกกันเอง จำนวน ๒ คน

(๒) ผู้ทรงคุณวุฒิอื่น จำนวน ๕ คน ซึ่งต้องแต่งตั้งจากผู้ดำเนินการ ๒ คน คณบดีคณะแพทยศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษา ๑ คน ผู้แทนสมาคมโรงพยาบาลเอกชน ๑ คน และผู้แทนองค์กรเอกชนที่ดำเนินกิจกรรมทางด้านคุ้มครองผู้บริโภค ๑ คน

โดยกำหนดให้รองอธิบดีซึ่งอธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ และผู้อำนวยการสำนักสถานพยาบาลและการประกอบโรคศิลปะ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ และกำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๓ ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกแต่ไม่เกิน ๒ วาระติดต่อกัน รวมทั้งกำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใหม่ (มาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ และมาตรา ๘)

๓.๒ แก้ไขเพิ่มเติมกรณีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ โดยกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน และให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งตามนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน เว้นแต่กรณีที่วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเหลือไม่ถึง ๙๐ วัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

สาธารณสุขจะไม่แต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนก็ได้ และให้คณะกรรมการสถานพยาบาลประกอบด้วย กรรมการเท่าที่เหลืออยู่ (มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมตามมาตรา ๙ วรรคสอง)

๓.๓ แก้ไขเพิ่มเติมหน้าที่ของคณะกรรมการสถานพยาบาล โดยเพิ่มหน้าที่ให้คำปรึกษา ให้ความเห็น และให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขหรือผู้อนุญาตในเรื่องการกำหนด ลักษณะและมาตรฐาน หรือการรับรองมาตรฐานสถานพยาบาลที่ได้รับยกเว้น และการแจ้งให้ดำเนินการ ปรับปรุงหรือแก้ไขสถานพยาบาลดังกล่าว รวมทั้งการกำหนดผู้ป่วยฉุกเฉินตามกฎหมายว่าด้วยการ แพทย์ฉุกเฉิน โรคติดต่ออันตราย โรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวังหรือโรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วย โรคติดต่อ หรือสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ซึ่งผู้ป่วยจำเป็นต้อง ได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉินจากสถานพยาบาลและการกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการในกรณี เช่นว่านั้น (มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑)

๔. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับรายละเอียดที่ผู้รับอนุญาตต้องแสดงในสถานพยาบาล

๔.๑ แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้รับอนุญาตต้องแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อสถานพยาบาล รายการ เกี่ยวกับผู้ประกอบการวิชาชีพในสถานพยาบาล อัตราค่ารักษาพยาบาล ค่ายาและเวชภัณฑ์ ค่าบริการทาง การแพทย์ ค่าบริการอื่น และสิทธิของผู้ป่วยที่สถานพยาบาลต้องแสดง ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา ๑๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๒)

๔.๒ แก้ไขเพิ่มเติมให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ สถานพยาบาลมีอำนาจประกาศกำหนดชนิดหรือประเภทของการรักษาพยาบาล ยาและเวชภัณฑ์ การบริการทางการแพทย์ หรือการบริการอื่นของสถานพยาบาล และสิทธิของผู้ป่วย ซึ่งผู้รับอนุญาต จะต้องแสดง ทั้งนี้ ผู้รับอนุญาตจะเรียกเก็บหรือยินยอมให้มีการเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาล ค่ายา และเวชภัณฑ์ ค่าบริการทางการแพทย์ หรือค่าบริการอื่นเกินอัตราที่ได้แสดงไว้ไม่ได้ และต้องให้บริการ แก่ผู้ป่วยตามสิทธิที่ได้แสดงไว้ (มาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๓)

๕. กำหนดหลักเกณฑ์การรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉิน

๕.๑ กำหนดประเภทผู้ป่วยซึ่งต้องได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉินให้ชัดเจน โดยเพิ่ม ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถานพยาบาลมีอำนาจประกาศ กำหนดผู้ป่วยฉุกเฉินตามกฎหมายว่าด้วยการแพทย์ฉุกเฉิน โรคติดต่ออันตราย โรคติดต่อที่ต้องเฝ้าระวัง หรือโรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ หรือสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัย ซึ่งผู้ป่วยจำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉินจากสถานพยาบาล (มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๓/๑)

๕.๒ แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉิน กล่าวคือ กำหนดให้ ผู้รับอนุญาตและผู้ดำเนินการของสถานพยาบาลต้องควบคุมและดูแลให้มีการช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้ป่วย ซึ่งอยู่ในสภาพอันตรายและจำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉิน เพื่อให้พ้นจากอันตรายตาม มาตรฐานวิชาชีพและตามประเภทของสถานพยาบาลนั้น ๆ โดยให้สถานพยาบาลมีหน้าที่ระดม ทรัพยากรและมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเยียวยาหรือดำเนินการตามความเหมาะสมและความจำเป็น และเมื่อให้การช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้ป่วยนั้นแล้ว ถ้ามีความจำเป็นต้องส่งต่อหรือผู้ป่วยมีความประสงค์ จะไปรับการรักษาพยาบาลที่สถานพยาบาลอื่น ผู้รับอนุญาตและผู้ดำเนินการต้องจัดการให้มีการจัด ส่งต่อไปยังสถานพยาบาลอื่นตามความเหมาะสม ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการดังกล่าวให้เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด (มาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๖)

๖. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การโฆษณาหรือประกาศเกี่ยวกับการประกอบกิจการของสถานพยาบาล

แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้ใดประสงค์จะโฆษณาหรือประกาศด้วยประการใด ๆ เกี่ยวกับการประกอบกิจการของสถานพยาบาล นอกจากชื่อและที่ตั้งของสถานพยาบาลตามที่ปรากฏในใบอนุญาต ต้องได้รับอนุมัติข้อความ เสียง หรือภาพที่ใช้ในการโฆษณาหรือประกาศจากผู้อนุญาต ทั้งนี้ การโฆษณาหรือประกาศด้วยประการใด ๆ ซึ่งชื่อ ที่ตั้ง หรือกิจการของสถานพยาบาล หรือคุณวุฒิหรือความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาล เพื่อชักชวนให้มีผู้มาขอรับบริการจากสถานพยาบาล โดยใช้ข้อความ เสียง หรือภาพอันเป็นเท็จหรือโอ้อวดเกินความจริง หรือน่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับการประกอบกิจการของสถานพยาบาล จะกระทำมิได้ (มาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๓๘)

๗. บทกำหนดโทษ

๗.๑ เพิ่มอัตราโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน ดังนี้

(๑) กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ซึ่งประกอบกิจการสถานพยาบาล หรือผู้ซึ่งดำเนินกิจการสถานพยาบาลโดยไม่ได้รับอนุญาต และให้ศาลมีอำนาจสั่งริบบรรดาสิ่งของที่ใช้ในการประกอบกิจการสถานพยาบาลได้ (มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๗)

(๒) กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลที่เรียกเก็บหรือยินยอมให้มีการเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาล ค่ายาและเวชภัณฑ์ ค่าบริการทางการแพทย์ หรือค่าบริการอื่น เกินอัตราที่แสดงไว้ หรือผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลที่มีได้ให้บริการแก่ผู้ป่วยตามสิทธิที่ได้แสดงไว้ (มาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๒)

(๓) กำหนดโทษปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท และโทษปรับอีกวันละไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ฝ่าฝืนคำสั่งให้ระงับการโฆษณาหรือประกาศจนกว่าจะระงับการโฆษณาหรือประกาศ สำหรับผู้ซึ่งโฆษณาหรือประกาศด้วยประการใด ๆ เกี่ยวกับการประกอบกิจการของสถานพยาบาล นอกจากชื่อและที่ตั้งของสถานพยาบาลตามที่ปรากฏในใบอนุญาตโดยใช้ข้อความ เสียง หรือภาพที่มีได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพมอบหมาย และกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และโทษปรับอีกวันละไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทนับแต่วันที่ฝ่าฝืนคำสั่งที่ให้ระงับการโฆษณาหรือประกาศจนกว่าจะระงับการโฆษณาหรือประกาศ สำหรับผู้ซึ่งโฆษณาหรือประกาศด้วยการประการใด ๆ ซึ่งชื่อ ที่ตั้ง หรือกิจการของสถานพยาบาล หรือคุณวุฒิหรือความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาลเพื่อชักชวนให้มีผู้มาขอรับบริการจากสถานพยาบาล โดยใช้ข้อความ เสียง หรือภาพอันเป็นเท็จ หรือโอ้อวดเกินความจริง หรือน่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับการประกอบกิจการของสถานพยาบาล (มาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘)

๗.๒ แก้ไขเพิ่มเติมในกรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล โดยกำหนดให้ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของกรรมการ หรือบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและ

ละเว้นไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๔)

๗.๓ แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดี

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักสถานพยาบาลและการประกอบโรคศิลปะ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ และให้อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ แต่งตั้งข้าราชการของกรมสนับสนุนบริการสุขภาพคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ และอีกไม่เกินสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ อัยการจังหวัด และนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เป็นกรรมการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด แต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ และอีกไม่เกินสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ (มาตรา ๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง)

๘. บทเฉพาะกาล

๘.๑ กำหนดบทบัญญัติรองรับคณะกรรมการสถานพยาบาลซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ต้องไม่เกิน ๑๒๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๒๓)

๘.๒ กำหนดบทบัญญัติรองรับให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการซึ่งโฆษณาหรือประกาศด้วยประการใด ๆ เกี่ยวกับสถานพยาบาลอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ต้องขออนุมัติการโฆษณาหรือการประกาศต่อผู้อนุญาต และเมื่อได้ยื่นคำขออนุมัติแล้วให้ดำเนินการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งจากผู้อนุญาต (มาตรา ๒๔)

๘.๓ กำหนดบทบัญญัติรองรับให้กฎหมายลำดับรองที่ออกใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการออกกฎหมายลำดับรองให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลให้คณะรัฐมนตรีทราบ (มาตรา ๒๕)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่สถานพยาบาลที่ให้บริการแก่ประชาชนมีทั้งสถานพยาบาลซึ่งดำเนินการ โดยภาครัฐ และสถานพยาบาลที่ดำเนินการโดยภาคเอกชน แต่กฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลไม่ใช้บังคับกับสถานพยาบาลซึ่งดำเนินการโดยภาครัฐ จึงควรแก้ไขให้สถานพยาบาลซึ่งดำเนินการโดยภาครัฐต้องมีลักษณะและมาตรฐานตามที่กำหนด หรือผ่านการรับรองคุณภาพจากหน่วยงานที่กำหนด แก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการสถานพยาบาลให้เหมาะสมยิ่งขึ้น แก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดที่ผู้รับอนุญาตต้องแสดงในสถานพยาบาล และแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การดำเนินการของสถานพยาบาลสำหรับผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษาพยาบาลโดยฉุกเฉิน รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการโฆษณาสถานพยาบาล บทกำหนดโทษ และองค์ประกอบของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๖. พระราชบัญญัติสถาบันการพยาบาลศรีสวรินทิรา สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. สถานะ ผู้รักษาการตามกฎหมาย และวัตถุประสงค์ของสถาบัน

สถาบันการพยาบาลศรีสวรินทิรา สภากาชาดไทย เป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านการพยาบาล มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐซึ่งไม่เป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ และกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และไม่เป็นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น และอยู่ภายใต้การดูแลอุปถัมภ์ของสภากาชาดไทย (มาตรา ๔) โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๕)

สถาบันมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การศึกษา วิจัย ส่งเสริม และพัฒนาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ด้านการพยาบาล ตลอดจนศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ตามพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา ดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของสภากาชาดไทย เพื่อประโยชน์ต่อชุมชน และสังคม ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาประเทศ (มาตรา ๖) และมีอำนาจหน้าที่กระทำการต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว (มาตรา ๑๔) โดยกิจการของสถาบันไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน แต่บุคลากรสถาบันต้องได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน (มาตรา ๑๓)

ในการจัดการศึกษา สถาบันอาจรับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่นเข้าสมทบ หรือยกเลิกการรับเข้าสมทบในสถาบัน หรือจัดการศึกษาหรือดำเนินการวิจัยร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่น และมีอำนาจให้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษา ดังกล่าวได้ (มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒) นอกจากนี้ สถาบันจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนผู้ซึ่งสถาบันรับเข้าศึกษาและนักศึกษาซึ่งขาดแคลนทุนทรัพย์อย่างแท้จริงให้มีโอกาสเรียนจนสำเร็จปริญญาด้วย (มาตรา ๑๖)

๒. ส่วนงานและรายได้ของสถาบัน

ในการแบ่งส่วนงานของสถาบัน สถาบันอาจแบ่งส่วนงานเป็นสำนักงานสถาบัน สำนักวิชา และส่วนงานอื่น (มาตรา ๙) โดยในการจัดตั้ง การรวม การยุบเลิกส่วนงาน และการแบ่งหน่วยงานภายในของส่วนงาน ให้ทำเป็นประกาศของสถาบัน ซึ่งจะต้องคำนึงถึงคุณภาพทางวิชาการ ความคุ้มค่าของการใช้งบประมาณ การลดความซ้ำซ้อน และการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารเป็นสำคัญ (มาตรา ๑๐)

สถาบันมีรายได้จากเงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้เป็นรายปี เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้ เงินอุดหนุนที่สภากาชาดไทยจัดสรรให้ เงินกองทุนที่รัฐบาลหรือสถาบันจัดตั้งขึ้นและรายได้หรือผลประโยชน์จากกองทุนดังกล่าว ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน เบี้ยปรับ และค่าบริการต่าง ๆ รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้มาจากการลงทุนหรือการร่วมลงทุนและจากทรัพย์สินของสถาบัน รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้มาจากการใช้ที่ราชพัสดุ หรือจัดหาประโยชน์ในที่ราชพัสดุที่สถาบันปกครอง ดูแล ใช้ หรือจัดหาประโยชน์ หรือรายได้หรือผลประโยชน์อื่น ซึ่งรายได้ของสถาบันดังกล่าวไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน แต่ในกรณีที่สถาบันมีรายได้ไม่เพียงพอในการดำเนินการรัฐบาล

พึงจัดสรรเงินอุดหนุนทั่วไปเพิ่มเติมให้แก่สถาบันตามความจำเป็น และในกรณีที่รัฐบาลได้ปรับเงินเดือนเงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทน หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดให้แก่ข้าราชการ ให้รัฐบาลจัดสรรงบประมาณในลักษณะเงินอุดหนุนทั่วไปเพิ่มเติมให้แก่สถาบันในสัดส่วนเดียวกัน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายให้แก่บุคลากรสถาบันด้วย (มาตรา ๑๕)

ทั้งนี้ สถาบันจะต้องจัดการรายได้และทรัพย์สินของสถาบันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสถาบัน (มาตรา ๑๙) โดยทรัพย์สินของสถาบันที่ใช้เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับการศึกษา การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ บุคคลใดจะยกอายุความหรือระยะเวลาในการครอบครองขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับสถาบันในเรื่องทรัพย์สินของสถาบันมิได้ (มาตรา ๑๘)

๓. การบริหารกิจการของสถาบันและองค์กรทางการบริหารของสถาบัน

๓.๑ สภาสถาบัน

สถาบันมีสภาสถาบันเป็นองค์กรทางการบริหาร มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของสถาบัน ประกอบด้วย อุปนายกผู้อำนวยการสภาการศึกษา เป็นนายกสภาสถาบัน เลขาธิการสภาการศึกษา เป็นอุปนายกสภาสถาบัน กรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนห้าคน กรรมการสภาสถาบันประเภทผู้แทนสภาการศึกษาจำนวนสองคน กรรมการสภาสถาบันประเภทผู้แทนคณาจารย์ประจำจำนวนสองคน และอธิการบดีเป็นกรรมการและเลขานุการสภาสถาบัน (มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๒)

๓.๒ สภาวิชาการ

สถาบันมีสภาวิชาการ ประกอบด้วยอธิการบดีเป็นประธานสภาวิชาการและกรรมการสภาวิชาการซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภายในและภายนอกสถาบัน มีอำนาจหน้าที่เสนอแนะแผนพัฒนาวิชาการของสถาบันต่อสภาสถาบัน เสนอแนะต่อสภาสถาบันในการอนุมัติหลักสูตรการศึกษา เสนอการให้ปริญญาและประกาศนียบัตรต่อสภาสถาบัน พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการรับเข้าสมทบหรือการยกเลิกการรับเข้าสมทบของสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่น และการจัดการศึกษาหรือดำเนินการวิจัยร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่น รวมทั้งให้ความเห็นเกี่ยวกับการจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกส่วนงานที่มีหน้าที่สอน วิจัย หรือให้บริการทางวิชาการ และการแบ่งหน่วยงานภายในของส่วนงาน (มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕)

๓.๓ คณะกรรมการบริหารสถาบัน

สถาบันมีคณะกรรมการบริหารสถาบัน ประกอบด้วย อธิการบดีเป็นประธานกรรมการและกรรมโดยตำแหน่ง ได้แก่ รองอธิการบดี และหัวหน้าส่วนงานตามมาตรา ๙ (๒) และ (๓) มีหน้าที่พิจารณากลับกรองข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศของสถาบัน เสนอการจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกส่วนงาน และการแบ่งหน่วยงานภายในของส่วนงานต่อสภาสถาบัน และดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสถาบันตามที่สภาสถาบันและอธิการบดีมอบหมาย (มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗)

๓.๔ อธิการบดีและหัวหน้าส่วนงาน

สถาบันมีอธิการบดีซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภาสถาบัน เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงานของสถาบัน และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดีสถาบันเพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามอธิการบดีมอบหมาย (มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๒)

สำหรับการบริหารงานภายในส่วนงานของสถาบันนั้น กรณีสำนักงานสถาบันให้เป็นไปตามข้อบังคับของสถาบัน สำหรับสำนักวิชาและส่วนงานอื่นให้มีหัวหน้าส่วนงานคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของส่วนงานนั้น โดยหลักเกณฑ์และวิธีการในการได้มาซึ่งหัวหน้าส่วนงานรวมทั้งอำนาจหน้าที่ของหัวหน้าส่วนงาน ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสถาบัน (มาตรา ๓๔)

๔. การประกันคุณภาพและการประเมิน

สถาบันต้องจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาและการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบัน เมื่อครบสี่ปีนับแต่วันจัดตั้งสำนักวิชาและส่วนงานอื่นที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหรือการวิจัยให้สถาบันจัดให้มีการประเมินส่วนงาน และให้มีการประเมินดังกล่าวทุกสองปี โดยผู้ประเมินซึ่งสภาสถาบันแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมิใช่บุคลากรสถาบัน รวมทั้งให้มีการประเมินหลักสูตรการศึกษา การเรียนการสอน และการวัดผลตามหลักสูตร ให้มีคณะกรรมการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานสถาบันเพื่อตรวจสอบการดำเนินงานของสถาบัน ให้สภาสถาบันจัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี จัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรสถาบัน (มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒)

๕. การบัญชีและการตรวจสอบ

สถาบันต้องวางและรักษาระบบบัญชีให้ถูกต้องและเป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไป โดยแยกตามส่วนงานของสถาบัน จัดทำงบการเงินและบัญชีรายรับและรายจ่ายส่งผู้สอบบัญชีของสถาบัน และให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกซึ่งสภาสถาบันแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี และให้ทำการตรวจสอบรับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของสถาบันในรอบปีบัญชี โดยให้ผู้สอบบัญชีจัดทำรายงานผลการสอบบัญชีและการเงินเสนอต่อสภาสถาบันเพื่อให้สภาสถาบันเสนอต่อรัฐมนตรี ทั้งนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘)

๖. การกำกับและดูแล

กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่กำกับและดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของสถาบันให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสถาบันและให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี และในกรณีที่สถาบันจะเสนอเรื่องใดไปยังคณะรัฐมนตรีให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้เสนอ (มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐)

๗. ตำแหน่งทางวิชาการ

กำหนดให้มีตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ เป็นตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำของสถาบัน และสภาสถาบันอาจกำหนดให้มีตำแหน่งทางวิชาการที่เรียกชื่ออย่างอื่นได้ (มาตรา ๕๑) และให้สภาสถาบันเสนอให้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้ซึ่งมิได้เป็นบุคลากรสถาบันเป็นศาสตราจารย์พิเศษได้ (มาตรา ๕๒)

สภาสถาบันอาจแต่งตั้งศาสตราจารย์ซึ่งมีความรู้ความสามารถและความชำนาญเป็นพิเศษและพ้นจากตำแหน่งไปโดยไม่มีคามผิดให้เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ (มาตรา ๕๓) รวมทั้งอาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของสถาบันเป็นรองศาสตราจารย์พิเศษหรือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษได้ นอกจากนี้ อธิการบดีอาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของสถาบันเป็นอาจารย์พิเศษได้ (มาตรา ๕๔)

ผู้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ หรือตำแหน่งทางวิชาการที่เรียกชื่ออย่างอื่น มีสิทธิใช้ตำแหน่งทางวิชาการดังกล่าวเป็นคำนำหน้านามเพื่อแสดงวิทยฐานะได้ตลอดไป (มาตรา ๕๕)

๘. ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

กำหนดให้ปริญญามีสามชั้น ได้แก่ ปริญญาเอก ปริญญาโท และปริญญาตรี (มาตรา ๕๖) โดยสถาบันมีอำนาจให้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันและสาขาวิชาที่มีการจัดการศึกษาร่วมกับสถานศึกษาชั้นสูงอื่นหรือสถาบันวิจัยอื่น โดยในการกำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาหรือประกาศนียบัตรชั้นใดและจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้นอย่างไร ให้เป็นไปตามประกาศของสถาบัน และประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๕๗)

สถาบันมีอำนาจให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์แก่บุคคลซึ่งสภาสถาบันเห็นว่าทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ (มาตรา ๖๐) นอกจากนี้ สถาบันอาจกำหนดให้มีครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุยประจำตำแหน่งนายกสภาสถาบัน กรรมการสภาสถาบัน ผู้บริหาร หรือคณาจารย์ของสถาบันได้ โดยการกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ และครุยประจำตำแหน่ง ให้ทำเป็นประกาศของสถาบันและประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๖๑) รวมทั้งมีอำนาจกำหนดตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของสถาบันหรือส่วนงานของสถาบันได้ โดยทำเป็นประกาศของสถาบันและประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๖๒) และกำหนดให้มีเครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกาย ของนักศึกษาและบุคลากรสถาบันได้ โดยทำเป็นข้อบังคับของสถาบันและประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๖๓)

๙. บทกำหนดโทษ

กำหนดโทษสำหรับผู้ใดใช้ครุวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ ครุยประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายของนักศึกษาและบุคลากรสถาบันโดยไม่มีสิทธิ และโทษสำหรับการปลอมหรือทำลายแบบซึ่งตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของสถาบัน หรือส่วนงานของสถาบัน หรือใช้ตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของสถาบันหรือส่วนงานของสถาบันปลอม หรือซึ่งทำลายแบบ หรือใช้ หรือทำให้ปรากฏซึ่งตรา เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ของสถาบันหรือส่วนงานของสถาบัน ที่วิบัติหรือสิ้นค่าใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต

๑๐. บทเฉพาะกาล

กำหนดบทเฉพาะกาลให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ อำนาจหน้าที่ บุคลากรงบประมาณ และรายได้ของสภาการศึกษาไทยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการของวิทยาลัยพยาบาลสภาการศึกษาไทยไปเป็นของสถาบันตามรายการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยข้อเสนอของสภาการศึกษาไทย และให้สิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน รวมทั้งการใช้และการจัดหาประโยชน์เกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกิดขึ้นหรือที่มีอยู่ตามบันทึกที่สภาการศึกษาไทยจัดทำไว้แก่วิทยาลัยพยาบาลสภาการศึกษาไทย โอนไปเป็นของสถาบัน และกำหนดให้บุคลากรซึ่งโอนมายังคงดำรงตำแหน่งเดิมไปพลางก่อนจนกว่าจะได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าจ้าง

สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์อื่นเท่าที่ได้รับอยู่เดิมไปพลางก่อนจนกว่าจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น แต่ต้องไม่น้อยกว่าที่เคยได้รับอยู่เดิม รวมทั้งสามารถนับเวลาทำงานในขณะที่เป็นบุคลากรของวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทยต่อเนื่องกับเวลาทำงานของบุคลากรสถาบันตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์ในการคำนวณสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ (มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ และมาตรา ๖๘)

สำหรับการบริหารสถาบันในระยะเริ่มต้น ได้กำหนดให้ในระหว่างที่ยังไม่มีสภาสถาบันตามพระราชบัญญัตินี้ ให้สภาสถาบันประกอบด้วย ประธานคณะกรรมการและกรรมการวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย เป็นนายกสภาสถาบันและกรรมการสภาสถาบัน และให้ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย เป็นกรรมการและเลขาธิการสภาสถาบัน (มาตรา ๖๙) รวมทั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันต่อไปจนกว่าจะครบวาระตามระเบียบสภากาชาดไทย ว่าด้วยการดำเนินงานวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งออกตามความในกฎหมายว่าด้วยสภากาชาดไทย และให้นับวาระดังกล่าวเป็นวาระแรกของการดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๗๐)

นอกจากนี้ ได้กำหนดให้สภาสถาบันพิจารณาจัดให้มีการเทียบโอนตำแหน่งทางวิชาการที่เจ้าหน้าที่สายวิชาการประจำวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย ได้รับมาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในระเบียบสภากาชาดไทยว่าด้วยการดำเนินงานวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งออกตามความในกฎหมายว่าด้วยสภากาชาดไทย ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษากำหนด ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นับระยะเวลาการปฏิบัติงานในด้านการเรียนการสอนของเจ้าหน้าที่สายวิชาการประจำวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทยตามระเบียบสภากาชาดไทยว่าด้วยการดำเนินงานวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทย พ.ศ. ๒๕๕๗ ต่อเนื่องเป็นระยะเวลาการปฏิบัติงาน เพื่อประโยชน์ในการขอแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย (มาตรา ๗๑)

สำหรับการจัดการศึกษาในระยะเริ่มต้น ได้กำหนดให้นักศึกษาซึ่งอยู่ระหว่างการศึกษาในวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทยอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นนักศึกษาของสถาบันตามพระราชบัญญัตินี้ และให้หลักสูตรการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาล สภากาชาดไทยที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้เป็นหลักสูตรการศึกษาของสถาบันต่อไป (มาตรา ๗๒)

ในการดำเนินงานของสถาบัน ให้นำข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือหลักเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยสภากาชาดไทย มาใช้บังคับโดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีการออกข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือกำหนดหลักเกณฑ์ขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการออกข้อบังคับ ระเบียบ และประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถาบัน ให้สภาสถาบันเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทยซึ่งเป็นหน่วยงานผลิตบุคลากรทางการพยาบาลสนองความต้องการของสังคมและสภากาชาดไทยอันเป็นองค์กรที่ดำเนินการสาธารณกุศล เพื่อมนุษยธรรมตามหลักการของกาชาดสากลนั้น เป็นหน่วยงานในสังกัดของสภากาชาดไทย สมควรที่จะยกฐานะวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทยขึ้นเป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านการพยาบาล ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล เพื่อผลิตบุคลากรด้านการพยาบาลและจัดการศึกษาด้านการพยาบาลและศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้องการส่งเสริมและพัฒนาวิชาการ การวิจัย และการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนและประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๑๘๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๐ เป็นต้นไป)

๕๗. พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ให้จัดการศึกษารวมถึงด้านทัศนศิลป์ (มาตรา ๘)

๒. เพิ่มอำนาจหน้าที่ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ให้สามารถจัดการศึกษาหรือดำเนินการวิจัยร่วมกับสถาบันการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันอื่นได้ รวมทั้งการให้ปริญญา อนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งชั้นใดในการจัดการศึกษาดังกล่าว (มาตรา ๑๔)

๓. แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของอธิการบดีให้มีอำนาจแต่งตั้งและถอดถอนผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดีและผู้อำนวยการสำนักงานวิทยาเขต (มาตรา ๖)

๔. เพิ่มอำนาจของสภาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ในการอนุมัติการจัดการศึกษาหรือดำเนินการวิจัยร่วมกับมาตรฐานการศึกษา ควบคุมคุณภาพ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษา และประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาที่กฎหมายกำหนด (มาตรา ๕)

๕. เพิ่มบทบัญญัติให้สำนักงานอธิการบดี สำนักงานวิทยาเขต สำนักงานคณบดี สำนักงานผู้อำนวยการ กอง หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง มีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบงานของส่วนราชการ (มาตรา ๗)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่บทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ในส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของสถาบัน ระบบการบริหารงานบุคคล การกำกับมาตรฐานการศึกษา ยังไม่เอื้ออำนวยต่อการบริหารงานของสถาบัน อีกทั้งยังไม่มีบทบัญญัติให้สถาบันสามารถจัดการศึกษาร่วมได้ ทำให้การจัดการศึกษาของสถาบันเป็นไปโดยไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สมควรปรับปรุงบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้การจัดการศึกษาและการดำเนินการของสถาบันเกิดความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๘. พระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. บทนิยาม

กำหนดบทนิยามที่สำคัญ เช่น “ความมั่นคงแห่งชาติ” “นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ” และ “ภัยคุกคาม” เพื่อกำหนดขอบเขต วัตถุประสงค์ และกิจการที่จะอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาความมั่นคงแห่งชาติและสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ หรือการดำเนินการอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๔)

๒. สภาความมั่นคงแห่งชาติ

๒.๑ กำหนดให้สภาความมั่นคงแห่งชาติมีสมาชิกโดยตำแหน่ง ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี เป็นประธานสภา รองนายกรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นรองประธานสภา รัฐมนตรีและหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจำนวน ๘ คน โดยมีเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นสมาชิกและเลขานุการ นอกจากนี้ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ สภาอาจมีมติให้เชิญรัฐมนตรีหรือหัวหน้าส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับเรื่องที่จะพิจารณา หรือผู้ซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ด้านความมั่นคงหรือนักวิชาการด้านความมั่นคงในเรื่องนั้น ให้เข้าร่วมประชุมเป็นครั้งคราวในฐานะสมาชิกเฉพาะกิจด้วยก็ได้ (มาตรา ๖)

๒.๒ กำหนดให้สภาความมั่นคงแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่สำคัญในการจัดทำนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือการเป็นที่ปรึกษาในกิจการด้านความมั่นคงให้แก่คณะรัฐมนตรี หรือการจัดทำยุทธศาสตร์และแผน การกำหนดแนวทางหรือมาตรการในการป้องกันหรือแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ หรือการประเมินและวิเคราะห์สถานการณ์ในภาพรวมในเชิงยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวกับภัยคุกคาม รวมทั้งหน้าที่ในการกำกับและติดตามการดำเนินกิจการด้านความมั่นคงแห่งชาติในภาพรวมของประเทศ ทั้งนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว สภาความมั่นคงแห่งชาติมีอำนาจเรียกให้หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐส่งข้อมูลหรือเอกสารใด ๆ ที่เกี่ยวข้องมาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา หรืออาจขอให้บุคคลใด ๆ มาชี้แจง หรือมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะที่ปรึกษาของสภาซึ่งมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับความมั่นคงในด้านต่าง ๆ ด้านละไม่เกินเจ็ดคนหรือจะแต่งตั้งผู้เคยเป็นสมาชิกเฉพาะกิจตามมาตรา ๖ วรรคสาม คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือคณะทำงาน เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่สภามอบหมายด้วยก็ได้ (มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑)

๒.๓ กำหนดให้ประธานสภา สมาชิก ผู้เคยเป็นสมาชิกเฉพาะกิจซึ่งได้รับแต่งตั้งตาม มาตรา ๑๑ กรรมการ และอนุกรรมการ ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด สำหรับที่ปรึกษาตามมาตรา ๑๐ ให้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์อื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด (มาตรา ๑๒)

๓. นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๓.๑ กำหนดขั้นตอน กระบวนการจัดทำ และการมีผลใช้บังคับของนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ โดยกำหนดให้ต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและของประชาชน รวมทั้งการประกาศใช้และการแก้ไขปรับปรุงนโยบายและแผนดังกล่าว ต้องทำเป็นประกาศพระบรมราชโองการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๑๓)

๓.๒ กำหนดสาระหรือกรอบในการจัดทำและเนื้อหาที่ต้องกำหนดไว้ในนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ให้ต้องมีสาระที่ครอบคลุมถึงนโยบายภายในประเทศ นโยบายต่างประเทศ และนโยบายการทหารกับการเศรษฐกิจ และอื่น ๆ อันเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ ให้สอดคล้องต้องกัน และอย่างน้อยต้องกำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินการในการรักษาความมั่นคงแห่งชาติในเรื่อง การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข การปกป้องและรักษาผลประโยชน์แห่งชาติ การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและศักยภาพการป้องกันประเทศ และการรักษาความมั่นคงระหว่างประเทศ (มาตรา ๑๔)

๓.๓ กำหนดสภาพบังคับของนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้คณะรัฐมนตรีหรือหน่วยงานของรัฐ แล้วแต่กรณี ใช้เป็นกรอบหรือแนวทาง หรือดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการจัดทำแผนการบริหารราชการแผ่นดิน แผนนิติบัญญัติ การกำหนดยุทธศาสตร์หรือแผนด้านความมั่นคงเฉพาะเรื่อง แผนเตรียมพร้อมแห่งชาติ แผนบริหารวิกฤตการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแห่งชาติ หรือการกำหนดแผนงานหรือโครงการที่เกี่ยวกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ หรือการปฏิบัติราชการอื่นใด ให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติดังกล่าว (มาตรา ๑๕)

๓.๔ กำหนดกลไกในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณให้หน่วยงานของรัฐเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (มาตรา ๑๖)

๓.๕ กำหนดกลไกการทำหน้าที่กำกับติดตามการดำเนินกิจการด้านความมั่นคงของสภาความมั่นคงแห่งชาติและสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และกลไกการแก้ไขปัญหากรณีไม่สามารถดำเนินงานตามนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (มาตรา ๑๗)

๔. การรักษาความมั่นคงแห่งชาติ

๔.๑ กำหนดกลไกการรักษาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่ในยามปกติ โดยให้สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติทำหน้าที่ติดตาม ประเมิน และวิเคราะห์สถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดภัยคุกคาม รวมทั้งการจัดทำฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ ในกรณีที่มีสถานการณ์ซึ่งมีความเสี่ยงที่จะเกิดภัยคุกคาม สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติจะมีหน้าที่แจ้งเตือนสถานการณ์ดังกล่าวพร้อมเสนอความเห็น แนวทาง มาตรการ หรือการดำเนินการอื่นที่จำเป็น เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการป้องกันหรือเตรียมความพร้อมในการรับสถานการณ์ดังกล่าว (มาตรา ๑๘)

๔.๒ กำหนดกลไกการดำเนินการกรณีมีสถานการณ์อันเป็นภัยคุกคาม โดยให้สภาความมั่นคงแห่งชาติมีอำนาจประกาศระดับความร้ายแรงของภัยคุกคาม พร้อมเสนอความเห็น แนวทาง มาตรการ หรือการดำเนินการอื่นที่จำเป็นต่อนายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติหรือสั่งการให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการป้องกัน แก้ไข ระงับ ยับยั้งภัยคุกคามดังกล่าว โดยในกรณีที่เป็นหากนายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรียังมิได้พิจารณาอนุมัติหรือสั่งการใด ๆ ได้กำหนดให้สภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นผู้ใช้อำนาจสั่งให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการดังกล่าวไปได้เท่าที่จำเป็นและเหมาะสม ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกาศให้สถานการณ์ใดเป็นสถานการณ์อันเป็นภัยคุกคามและการยกเลิกประกาศ รวมทั้ง

การกำหนดระดับความร้ายแรงของภัยคุกคามนั้น จะต้องเป็นไปตามที่สภาความมั่นคงแห่งชาติกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี (มาตรา ๑๙)

๔.๓ กำหนดกลไกการปฏิบัติหน้าที่ของสภาความมั่นคงแห่งชาติในฐานะที่ปรึกษาด้านความมั่นคงของรัฐบาล โดยให้สภาความมั่นคงแห่งชาติสามารถให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของนายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีในการพิจารณาเรื่องสำคัญที่จะกระทบต่อความมั่นคงแห่งชาติได้ ทั้งกรณีที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีร้องขอ หรือกรณีสภาความมั่นคงแห่งชาติเห็นสมควรเสนอความเห็นเอง (มาตรา ๒๐)

๕. สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ

กำหนดอำนาจหน้าที่ของสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของสภาความมั่นคงแห่งชาติ และอำนาจหน้าที่อื่นให้ครอบคลุมกิจการที่จำเป็นสำหรับงานด้านความมั่นคงแห่งชาติ (มาตรา ๒๑)

๖. บทเฉพาะกาล

กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับให้คำสั่งหรือมติของสภาความมั่นคงแห่งชาติที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับต่อไป และรับรองให้คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยสภาความมั่นคงแห่งชาติตามพระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๒ ยังคงปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายได้ต่อไป จนกว่าสภาความมั่นคงแห่งชาติตามพระราชบัญญัตินี้จะมีมติเป็นอย่างอื่น (มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากบริบทสถานการณ์ด้านความมั่นคงและแนวโน้มภัยคุกคามต่อความมั่นคงในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศ โดยมีความเชื่อมโยงกับมิติด้านต่าง ๆ และมีความรุนแรงและสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น แต่โดยที่กลไกการดำเนินการด้านความมั่นคงตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติสภาความมั่นคงแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๒ ยังไม่เอื้อต่อการปฏิบัติการกิจในการจัดทำและบริหารนโยบายและยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคงให้ไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งในการติดตาม ประเมิน วิเคราะห์และการแจ้งเตือนสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดภัยคุกคาม หรือการประกาศสถานการณ์อันเป็นภัยคุกคามและการประกาศระดับความร้ายแรงของภัยคุกคาม ตลอดจนการดำเนินการอื่นที่จำเป็นในการป้องกันหรือแก้ไขสถานการณ์นั้น ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการด้านความมั่นคงแห่งชาติและการรักษาความมั่นคงแห่งชาติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและพร้อมรองรับสถานการณ์ด้านความมั่นคงและแนวโน้มภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๕๙. พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้กรรมการ ก.ล.ต. เท่าที่เหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป แต่ต้องไม่น้อยกว่าหกคน ในระหว่างที่ยังมิได้แต่งตั้งประธานกรรมการ ก.ล.ต. หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ และกรรมการ กำกับตลาดทุนเท่าที่เหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าคน ในระหว่างที่ยังมิได้แต่งตั้ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ (มาตรา ๓ และมาตรา ๔)

๒. กำหนดให้บุคคลอื่นที่มีใช้บริษัทที่ออกหลักทรัพย์อาจยื่นคำขออนุญาตเสนอขายหลักทรัพย์ ที่ออกใหม่บางประเภทได้ ตลอดจนกำหนดให้บุคคลอื่นนั้นมีหน้าที่ในการเปิดเผยข้อมูลและมีหน้าที่ ที่ต้องปฏิบัติภายหลังจากการได้รับอนุญาตเช่นเดียวกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ (มาตรา ๕)

๓. กำหนดให้บริษัทที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศที่มีมาตรฐานในการคุ้มครองผู้ลงทุน เช่นเดียวกันกับที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนดอาจได้รับยกเว้นการปฏิบัติหรือปฏิบัติแตกต่าง ไปจากหลักเกณฑ์และวิธีการตามพระราชบัญญัตินี้ได้ (มาตรา ๖)

๔. กำหนดให้นำบัญญัติเกี่ยวกับการจัดทำทะเบียนและการโอนที่ใช้บังคับกับบริษัทที่ออก หุ้นกู้ ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้น หรือใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นกู้ มาใช้บังคับแก่การจัดทำ ทะเบียนและการโอนหลักทรัพย์อื่นใดที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. ประกาศกำหนดตามมาตรา ๓๓ ด้วย โดยอนุโลม และให้คณะกรรมการ ก.ล.ต. มีอำนาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการในการ จัดทำทะเบียนและการโอนหลักทรัพย์ดังกล่าวให้แตกต่างจากกรณีทั่วไป เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะ ของหลักทรัพย์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (มาตรา ๘)

๕. กำหนดให้อำนาจของคณะกรรมการกำกับตลาดทุนในการออกประกาศเพื่อผ่อนผัน หรือ ยกเว้นการจัดทำหรือส่งข้อมูลของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์บางกรณี (มาตรา ๙)

๖. กำหนดให้กรรมการ ผู้จัดการ ผู้ดำรงตำแหน่งบริหาร และผู้สอบบัญชีของบริษัทที่ออก หลักทรัพย์ มีหน้าที่จัดทำและเปิดเผยรายงานการถือและการเปลี่ยนแปลงการถือหลักทรัพย์และสัญญา ซื้อขายล่วงหน้าของตน คู่สมรสหรือผู้ที่อยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อสำนักงาน ก.ล.ต. ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่สำนักงาน ก.ล.ต. ประกาศกำหนด (มาตรา ๑๐)

๗. กำหนดให้บริษัทหลักทรัพย์สามารถลงทุนในหรือมีไว้ซึ่งหน่วยลงทุนของกองทุนรวมอื่น ที่บริษัทหลักทรัพย์เดียวกันนั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการได้ต่อเมื่อได้ระบุไว้โดยชัดแจ้ง ในโครงการจัดการกองทุนรวมที่ได้รับอนุมัติและในหนังสือชี้ชวน และได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการที่สำนักงาน ก.ล.ต. ประกาศกำหนด (มาตรา ๑๑)

๘. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนที่ ๑ การป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการ ซื้อขายหลักทรัพย์ ของหมวด ๘ การกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์และการเข้าถือ หลักทรัพย์เพื่อครอบงำกิจการ โดยกำหนดห้ามมิให้กระทำการที่มีลักษณะเป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรม เกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ และกำหนดบทสันนิษฐานในกรณีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็น ธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์เพื่อประโยชน์ในการพิสูจน์ความผิดและเอาตัวผู้กระทำความผิด มาลงโทษได้ (มาตรา ๑๔)

๙. กำหนดให้พยานหลักฐานที่ได้มาตามความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างประเทศ กับสำนักงาน ก.ล.ต. ใช้อ้างเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีทั้งปวงได้ และกำหนดให้พนักงานสอบสวน

อาจนำข้อมูล ข้อเท็จจริง เอกสาร และหลักฐานต่าง ๆ ที่สำนักงาน ก.ล.ต. ส่งมอบในการกล่าวโทษผู้กระทำความผิด มาเป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวนคดีอาญาได้ (มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗)

๑๐. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษทางอาญา เพื่อให้มีความเหมาะสมและรองรับการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ตามที่กำหนดขึ้นใหม่ และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติต่าง ๆ ที่กำหนดบทสันนิษฐานความรับผิดทางอาญาของผู้บริหารนิติบุคคล เพื่อให้สอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๔๓)

๑๑. กำหนดเพิ่มหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางแพ่งเพื่อนำมาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ในบางกรณี (มาตรา ๔๔) ดังนี้

๑๑.๑ กำหนดลักษณะการกระทำความผิดที่อาจดำเนินมาตรการลงโทษทางแพ่งกับผู้กระทำความผิดนั้นได้ (มาตรา ๓๑๗/๑)

๑๑.๒ กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณามาตรการลงโทษทางแพ่ง และกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณามาตรการลงโทษทางแพ่งเป็นผู้มีอำนาจใช้ดุลพินิจว่า การกระทำความผิดใดตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๑๗/๑ ที่อาจใช้มาตรการลงโทษทางแพ่งกับผู้กระทำความผิดได้ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำ ผลกระทบต่อตลาดทุน พยานหลักฐานที่อาจนำมาใช้พิสูจน์ความผิด และความคุ้มค่าในการดำเนินมาตรการนั้น (มาตรา ๓๑๗/๑ มาตรา ๓๑๗/๓ มาตรา ๓๑๗/๖ และมาตรา ๓๑๗/๗)

๑๑.๓ กำหนดมาตรการลงโทษทางแพ่ง โดยแบ่งออก ๕ กรณี คือ ๑) ค่าปรับทางแพ่ง ๒) ชดใช้เงินในจำนวนที่เท่ากับผลประโยชน์ที่ได้รับหรือพึงได้รับจากการกระทำความผิด ๓) ห้ามเข้าซื้อขายหลักทรัพย์หรือเข้าผูกพันตามสัญญาซื้อขายล่วงหน้า ๔) ห้ามเป็นกรรมการหรือผู้บริหารในบริษัทที่ออกหลักทรัพย์หรือบริษัทหลักทรัพย์ และ ๕) ชดใช้ค่าใช้จ่ายคืนให้แก่สำนักงาน ก.ล.ต. (มาตรา ๓๑๗/๔ และมาตรา ๓๑๗/๕)

๑๑.๔ กำหนดวิธีดำเนินการกับผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ในกรณี que เห็นว่าควรนำมาตรการลงโทษทางแพ่งมาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดนั้น รวมทั้งการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามมาตรการดังกล่าว (มาตรา ๓๑๗/๖ มาตรา ๓๑๗/๗ มาตรา ๓๑๗/๘ มาตรา ๓๑๗/๙ มาตรา ๓๑๗/๑๐ มาตรา ๓๑๗/๑๑ มาตรา ๓๑๗/๑๒ มาตรา ๓๑๗/๑๓ และมาตรา ๓๑๗/๑๔)

๑๒. กำหนดให้บริษัทที่ออกหลักทรัพย์ที่มีหลักทรัพย์ซื้อขายกันอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ในวันที่พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ เป็นบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓ โดยมีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว (มาตรา ๔๕)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งยังมีข้อจำกัดบางประการทำให้ไม่สามารถใช้บังคับมาตรการลงโทษทางอาญากับผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวกับหลักทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นอุปสรรคต่อการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว สมควรปรับปรุงบทบัญญัติบางประการใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการของระบบการซื้อขายหลักทรัพย์และรองรับการเชื่อมโยงระหว่างตลาดทุน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งกำหนดให้นำมาตรการลงโทษทางแพ่งมาใช้

บังคับแก่ผู้กระทำความผิดแทนมาตรการลงโทษทางอาญาได้บางกรณี เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพและทำให้ผู้ลงทุนได้รับการคุ้มครองมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๔ ครั้งล่าสุด พ.ศ. ๒๕๕๙

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ครั้งล่าสุดที่เพิ่งผ่านสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ นั้นก็เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายอันจะเป็นการสร้างเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนไทยและนักลงทุนต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังเพิ่มบทบัญญัติรองรับการเชื่อมโยงตลาดทุนไทยกับตลาดทุนโลก เพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของตลาดทุนไทย โดยมีสาระสำคัญดังนี้

<p>๑. เพิ่มบทบัญญัติในส่วนการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์</p> <p>กำหนดฐานความผิดและเพิ่มบทสันนิษฐานเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการพิสูจน์ความผิด เช่น บทสันนิษฐานเกี่ยวกับการครอบครองหรือรู้ข้อมูลภายในให้ชัดเจนขึ้น และบทสันนิษฐานเกี่ยวกับสร้างราคา สภาพการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ โดยกำหนดเพิ่มข้อยกเว้นบางประการว่าสามารถทำได้โดยชอบตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. กำหนด เป็นต้น</p> 	<p>๒. เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย</p> <p>ให้พนักงานสอบสวนอาจนำหลักฐานที่สำนักงาน ก.ล.ต. ส่งมอบไปเป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวนคดีอาญาได้ / ให้นำพยานหลักฐานที่ได้มาตามความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างประเทศมาใช้ยังเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีได้ / กำหนดอายุความสำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว ๑ ปีนับแต่สำนักงานวินิจฉัยว่ามีความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดไม่เกิน ๕ ปีนับแต่มีการกระทำความผิดนั้น</p> 	<p>๓. เพิ่มบทบัญญัติเพื่อรองรับการเชื่อมโยงตลาดทุน</p> <p>ให้คณะกรรมการ ก.ล.ต. มีอำนาจออกกฎเกณฑ์รองรับการออกหลักทรัพย์ประเภทใหม่ ๆ รวมถึงการออกหลักทรัพย์ของบริษัทต่างประเทศที่เข้ามาระดมทุนในไทย โดยมีมาตรการคุ้มครองผู้ลงทุนทำนองเดียวกับที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. กำหนด / เพิ่มทางเลือกในการลงทุนของกองทุนรวม โดยให้กองทุนรวมสามารถลงทุนในกองทุนรวมอื่นที่อยู่ภายใต้การจัดการของบริษัทหลักทรัพย์เดียวกันได้ ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงาน ก.ล.ต. กำหนด</p>
<p>๔. เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางแพ่ง (Civil Penalty) เนื่องจากการค้าเงินค้ำประกันนั้นมีมาตรฐานการพิสูจน์ความผิดสูง บางฐานความผิดมีอายุความสั้นจึงไม่สามารถดำเนินคดีได้ทัน</p> <p>๔.๑ ความผิดที่อาจดำเนินมาตรการทางแพ่ง ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็นธรรมในการซื้อขายหลักทรัพย์ - ความผิดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงในร่างหนังสือชี้ชวน หรือรายงานฐานะทางการเงิน - ความผิดเกี่ยวกับกรรมการหรือผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนไม่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบ ระมัดระวังและซื่อสัตย์สุจริต (กรณีทุจริตจะไม่นำมาตรการลงโทษทางแพ่งมาใช้ แต่จะดำเนินกระบวนการทางอาญาแทน) - ความผิดเกี่ยวกับการทำให้หรือยอมให้ใช้บัญชี nominee ในการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ <p>๔.๒ มาตรการลงโทษทางแพ่งที่จะใช้บังคับกับผู้กระทำความผิด</p> <ul style="list-style-type: none"> - ชำระค่าปรับทางแพ่งไม่เกินสองเท่าของผลประโยชน์ที่ได้รับ - เรียกคืนผลประโยชน์ที่ได้จากการกระทำความผิด - ชดใช้ค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบคืนให้สำนักงาน - ห้ามซื้อขายหลักทรัพย์ภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ไม่เกิน ๕ ปี - ห้ามเป็นกรรมการหรือผู้บริหารในบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ หรือบริษัทหลักทรัพย์ภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกิน ๑๐ ปี 		

๖๐. พระราชบัญญัติให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย

พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. บทนิยาม

กำหนดบทนิยามคำว่า “ข้อบทของความตกลง” และคำว่า “ธนาคาร” เพื่อการย่อคำที่ใช้ในกฎหมาย โดยบทนิยามคำว่า “ข้อบทของความตกลง” ได้กำหนดให้หมายความว่า “ข้อบทของความตกลงว่าด้วยธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย (Articles of Agreement of the Asian Infrastructure Investment Bank) ซึ่งรัฐบาลไทยได้ลงนามไว้เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘ ท้ายพระราชบัญญัตินี้” เพื่อให้ตรงตามชื่อภาษาอังกฤษของข้อบทของความตกลงว่าธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย โดยได้กำกับชื่อภาษาอังกฤษไว้ด้วยเพื่อความชัดเจน และการที่ให้มีถ้อยคำ “ท้ายพระราชบัญญัตินี้” เพื่อให้ นำข้อบทของความตกลงดังกล่าวพร้อมด้วยคำแปลมาแนบท้ายพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและประชาชนสามารถเข้าถึงและเข้าใจเนื้อหาของข้อบทของความตกลง ที่มีการอ้างถึงในพระราชบัญญัติฯ อันเป็นไปตามที่หลักที่ว่ากฎหมายจะต้องมีความชัดเจนและแน่นอนโดยกระทรวงการคลังจะเป็นผู้ดำเนินการจัดทำคำแปลร่วมกับกระทรวงการต่างประเทศ ส่วนคำว่า “ธนาคาร” หมายความว่า ธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย ที่จัดตั้งขึ้นตามข้อบทความตกลง (มาตรา ๓)

๒. วันมีผลใช้บังคับของบทบัญญัติบางมาตรา

กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (มาตรา ๒) เพื่อให้พระราชบัญญัติฯ มีผลเป็นกฎหมายโดยสมบูรณ์ตามเงื่อนไขที่บัญญัติในมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และเมื่อเป็นกฎหมายแล้ว กระทรวงการต่างประเทศจะได้ดำเนินการให้สัตยาบันเพื่อเข้าเป็นภาคีข้อบทของความตกลงในการจัดตั้งธนาคารได้ต่อไป แต่สำหรับบทบัญญัติบางมาตรา ได้แก่ มาตรา ๕ (การจัดให้มีหน่วยงานติดต่อระหว่างประเทศไทยกับธนาคาร) มาตรา ๖ (การกำหนดสถานที่รับฝากเงินและสินทรัพย์) มาตรา ๗ (การกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจทำการแทนรัฐบาลเพื่อถือเอาประโยชน์จากสมาชิกภาพ) มาตรา ๘ (การแต่งตั้งผู้ว่าการและผู้ว่าการสำรอง) และมาตรา ๙ (การยอมรับนับถือธนาคารเป็นนิติบุคคลและการได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกัน) ได้กำหนดให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ข้อบทของความตกลงมีผลใช้บังคับกับประเทศไทยแล้ว เป็นต้นไปโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เนื่องจากมาตราต่าง ๆ ข้างต้นบัญญัติขึ้นเพื่อรองรับการปฏิบัติตามข้อผูกพันในข้อบทของความตกลง ซึ่งประเทศไทยต้องปฏิบัติเมื่อได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกข้อบทของความตกลงโดยสมบูรณ์และข้อบทของความตกลงนั้นมีผลใช้บังคับแล้ว จึงสมควรกำหนดให้มาตราเหล่านี้มีผลใช้บังคับในวันเดียวกับวันที่ข้อบทของความตกลงมีผลใช้บังคับกับประเทศไทย ซึ่งจะเป็นวันใดนั้นก็ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนทราบ (มาตรา ๒ และมาตรา ๔)

๓. การจัดให้มีหน่วยงานติดต่อระหว่างประเทศไทยกับธนาคาร

กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจจัดให้มีหน่วยงานเพื่อการติดต่อระหว่างประเทศไทยกับธนาคารโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งเป็นการดำเนินการให้เป็นไปตามข้อ ๓๑

วรรค ๑ ของข้อบทของความตกลงที่กำหนดให้ภาคีสมาชิกแต่งตั้งหน่วยงานที่มีความเหมาะสมในการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้ข้อบทของความตกลงกับธนาคาร (มาตรา ๕)

๔. การกำหนดสถานที่รับฝากเงินและสินทรัพย์

กำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นสถานที่รับฝากเงินและสินทรัพย์อื่น ๆ ของธนาคาร ซึ่งเป็นการดำเนินการให้เป็นไปตามข้อ ๓๓ วรรค ๒ ของข้อบทของความตกลงที่กำหนดให้ภาคีสมาชิกแต่งตั้งธนาคารกลางของตนหรือองค์กรอื่น ๆ เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้เก็บรักษา (Depository) เงินตราของสมาชิกเช่นเดียวกับทรัพย์สินอื่น ๆ ของธนาคาร (มาตรา ๖)

๕. การกำหนดผู้ทำการแทนรัฐบาลเพื่อถือเอาประโยชน์จากสมาชิกภาพในธนาคาร

กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจทำการแทนรัฐบาลเพื่อถือเอาประโยชน์จากสมาชิกภาพในธนาคารตามที่กำหนดไว้ในข้อบทของความตกลง เพื่อให้อำนาจเป็นการทั่วไปแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในการปฏิบัติการเกี่ยวกับธนาคารในการถือเอาประโยชน์หรือปกป้องผลประโยชน์ของประเทศไทยในฐานะเป็นสมาชิกของธนาคาร เช่น การขอความช่วยเหลือทางการเงินจากธนาคารตามข้อ ๑๑ วรรค ๑ เอ ของข้อบทของความตกลง (มาตรา ๗)

๖. การแต่งตั้งผู้ว่าการและผู้ว่าการสำรองของประเทศไทยในสภาผู้ว่าการของธนาคาร

กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้ว่าการและปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้ว่าการสำรองของประเทศไทยในสภาผู้ว่าการของธนาคารโดยตำแหน่ง เพื่อให้สอดคล้องกับข้อบทของความตกลงในข้อ ๒๒ ที่กำหนดให้แต่ละภาคีสมาชิกแต่งตั้งผู้ว่าการและผู้ว่าการสำรอง และข้อ ๖๐ วรรค ๑ ที่กำหนดว่าเมื่อข้อบทของความตกลงมีผลใช้บังคับ แต่ละภาคีสมาชิกต้องแต่งตั้งผู้ว่าการและจะมีการเรียกประชุมสภาผู้ว่าการอย่างเป็นทางการ โดยการกำหนดผู้ว่าการหรือผู้ว่าการสำรองจากตำแหน่งมิใช่ตัวบุคคลเพื่อความชัดเจนและให้เกิดความต่อเนื่องในการทำงาน อย่างไรก็ตาม หากบุคคลดังกล่าวไม่สามารถเข้าร่วมประชุมในสภาผู้ว่าการ ก็สามารถมอบอำนาจให้บุคคลอื่นเข้าร่วมประชุมแทนได้ตามหลักเรื่องมอบอำนาจหน้าที่ที่กำหนดในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งไม่ทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ (มาตรา ๘)

๗. การยอมรับนับถือธนาคารเป็นนิติบุคคล

กำหนดให้ยอมรับนับถือว่าธนาคารเป็นนิติบุคคลและให้ถือว่ามิภูมิภานาในประเทศไทยเพื่อรองรับสถานะของธนาคารที่เป็นนิติบุคคลและมีความสามารถตามกฎหมายตามที่บัญญัติไว้ (มาตรา ๙ (๑))

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

เนื่องจากประเทศไทยตกลงจะเข้าเป็นภาคีสมาชิกข้อบทของความตกลงว่าด้วยธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย (Articles of Agreement of the Asian Infrastructure Investment Bank) เพื่อร่วมจัดตั้งธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเอเชีย (Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB)) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจเสริมสร้างความมั่งคั่ง และพัฒนาความเชื่อมโยงของโครงสร้างพื้นฐานภายในภูมิภาคเอเชียโดยการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและสาขาการผลิตอื่น ตลอดจนเพื่อส่งเสริมความร่วมมือและการเป็นหุ้นส่วนภายในภูมิภาคในการรับมือกับสิ่งท้าทายด้านการพัฒนาโดยการทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับองค์กรเพื่อการพัฒนาอื่น ๆ ในระดับพหุภาคี

และทวิภาคี ดังนั้น เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามข้อผูกพันซึ่งภาคีสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามข้อบทของความตกลงดังกล่าว อีกทั้งเพื่อให้รัฐบาลมีอำนาจถือประโยชน์จากการเป็นภาคีสมาชิก จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๖๑. พระราชบัญญัติองค์การมหาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. กำหนดให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาว่ากิจการอันเป็นบริการสาธารณะใดที่สมควรจะจัดตั้งเป็นองค์การมหาชน โดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการพัฒนาและส่งเสริมองค์การมหาชน (มาตรา ๔)

๒. กำหนดให้มีคณะกรรมการพัฒนาและส่งเสริมองค์การมหาชน (กพม.) และกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการดังกล่าว (มาตรา ๕)

๓. กำหนดให้ในกรณีที่มีปัญหาการเข้าซ้อนหรือขัดแย้งในการดำเนินกิจการขององค์การมหาชน กับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ให้ กพม. เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดและกำหนดระเบียบแบบแผนเพื่อการประสานงานระหว่างองค์การมหาชนส่วนราชการ หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง (มาตรา ๖)

๔. กำหนดให้คณะกรรมการขององค์การมหาชนจะต้องมีกรรมการไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งซึ่งไม่เป็นข้าราชการที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เว้นแต่ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และกำหนดให้ผู้แทนของส่วนราชการสามารถเข้ามาทำหน้าที่เป็นกรรมการโดยตำแหน่งขององค์การมหาชนแต่ละแห่งได้ (มาตรา ๗)

๕. ปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการขององค์การมหาชน โดยกำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการและการดำเนินการขององค์การมหาชนเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และตัดอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลการบริหารงานทั่วไปออก เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งองค์การมหาชน นอกจากนี้ ได้กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนด เกี่ยวกับองค์การมหาชนในเรื่องการกำหนดขอบเขตการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบและผู้ตรวจสอบภายในเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการตรวจสอบภายในตามมาตรา ๓๙ (มาตรา ๘)

๖. กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ และกำหนดให้กรรมการตรวจสอบมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด (มาตรา ๑๑)

๗. กำหนดระยะเวลาในการแต่งตั้งผู้อำนวยการ โดยในกรณีที่ไม่สามารถแต่งตั้งผู้อำนวยการให้แล้วเสร็จได้ตามระยะเวลาที่กำหนด และมีเหตุผลจำเป็นให้ขยายระยะเวลาได้อีกไม่เกินหกสิบวัน แต่หากยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวอีก ให้ กพม. รายงานคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาต่อไป (มาตรา ๑๒)

๘. แก้ไขเพิ่มเติมคุณลักษณะและลักษณะต้องห้ามของผู้อำนวยการให้ชัดเจนว่าต้องไม่เป็นผู้บริหารของรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การมหาชนอื่น และไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือผู้ปฏิบัติงานขององค์การมหาชนอื่น และกำหนดให้ผู้อำนวยการต้องไม่เป็นผู้มี

ส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับองค์การมหาชนนั้น หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการขององค์การมหาชนนั้น ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม (มาตรา ๑๓)

๙. กำหนดให้การพ้นจากตำแหน่งผู้อำนวยการเพราะมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ตามมาตรา ๒๘ (๒) และการขาดคุณสมบัติเพราะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ของเจ้าหน้าที่องค์การมหาชนตามมาตรา ๓๕ (๒) ให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งตามกำหนดเวลาในสัญญาจ้าง ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาเรื่องการจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมาย (มาตรา ๑๔)

๑๐. กำหนดให้ผู้ผู้อำนวยการองค์การมหาชนมีอำนาจบังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้างขององค์การมหาชนทุกตำแหน่ง เว้นแต่ตำแหน่งผู้ตรวจสอบภายในซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับงานตรวจสอบภายใน เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการตรวจสอบภายในตามมาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙ (มาตรา ๑๕)

๑๑. แก้ไขเพิ่มเติมคุณลักษณะและลักษณะต้องห้ามของเจ้าหน้าที่องค์การมหาชนให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ต้องไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือผู้ปฏิบัติงานขององค์การมหาชนอื่น เว้นแต่เป็นกรณีตามมาตรา ๓๖ (มาตรา ๑๖)

๑๒. กำหนดให้เจ้าหน้าที่และลูกจ้างขององค์การมหาชนมีเสรีภาพในการรวมกลุ่ม (มาตรา ๑๘)

๑๓. กำหนดให้ผู้ตรวจสอบภายในปฏิบัติหน้าที่ขึ้นตรงต่อคณะกรรมการตรวจสอบและคณะกรรมการขององค์การมหาชนตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด และกำหนดให้ผู้ผู้อำนวยการและคณะกรรมการตรวจสอบต้องพิจารณาและเสนอเรื่องการแต่งตั้ง โยกย้าย เลื่อนเงินเดือน เลื่อนตำแหน่ง และลงโทษทางวินัยของผู้ตรวจสอบภายในร่วมกันแล้วเสนอให้คณะกรรมการขององค์การมหาชนให้ความเห็นชอบก่อน แล้วจึงดำเนินการต่อไปได้ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นการถ่วงดุลมิให้ผู้ผู้อำนวยการใช้อำนาจในเรื่องดังกล่าวโดยลำพัง (มาตรา ๑๙)

๑๔. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับให้คณะกรรมการขององค์การมหาชนตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การมหาชนที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็น คณะกรรมการขององค์การมหาชนนั้นจนครบวาระการดำรงตำแหน่งตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว และเพิ่มเรื่องการนับวาระการดำรงตำแหน่งของประธานกรรมการและกรรมการขององค์การมหาชน โดยให้นับวาระการดำรงตำแหน่งต่อเนื่องไปโดยไม่ถือว่าเป็นการดำรงตำแหน่งวาระใหม่ นอกจากนี้ได้กำหนดให้องค์การมหาชนทุกแห่งต้องดำเนินการเสนอร่างพระราชกฤษฎีกาเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การมหาชนให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ไปยังคณะรัฐมนตรีภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวให้องค์การมหาชนนั้นรายงานและชี้แจงเหตุผลให้ กพม. ทราบก่อนครบกำหนด ในการให้ กพม. พิจารณาขยายระยะเวลาดำเนินการออกไปได้อีกไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ครบกำหนด และหากยังไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่ขยายนั้น ก็ให้ กพม. ดำเนินการแทนและเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป (มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒)

๑๕. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับมิให้ผู้ใดดำรงตำแหน่งกรรมการขององค์การมหาชนเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายกำหนด โดยในกรณีที่ผู้ใดดำรงตำแหน่งกรรมการขององค์การมหาชนเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายกำหนดให้ผู้นั้นลาออกจากตำแหน่งกรรมการขององค์การมหาชนหนึ่งองค์การมหาชนใด หรือมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติราชการแทน แล้วแต่กรณี จนเหลือไม่เกินจำนวนที่กำหนดภายในสามสิบวัน

นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้ามิได้ดำเนินการดังกล่าว ให้ กพม. รายงานต่อคณะรัฐมนตรี (มาตรา ๒๓)

๑๖. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับการแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้อำนวยการหรือเจ้าหน้าที่ขององค์การมหาชน และกำหนดบทเฉพาะกาลรองรับให้ในวาระเริ่มแรกมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๘ (๒) ที่แก้ไขใหม่มาใช้บังคับกับผู้อำนวยการซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ผู้นั้นดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการต่อไปจนครบระยะเวลาตามที่กำหนดในสัญญาจ้าง เนื่องจากปัจจุบันองค์การมหาชนแต่ละแห่งกำหนดคุณสมบัติในเรื่องอายุของผู้อำนวยการไว้แตกต่างกัน อันจะก่อให้เกิดปัญหาทางปฏิบัติในกรณีที่องค์การมหาชนบางแห่งกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้อำนวยการไว้ว่าต้องมีอายุไม่เกินเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ ซึ่งจะทำให้บุคคลดังกล่าวต้องพ้นจากตำแหน่งทันทีที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่ในปัจจุบันการจัดตั้งองค์การมหาชนยังขาดมาตรการส่งเสริมและการใช้ประโยชน์เกี่ยวกับทรัพยากรและบุคคล จึงไม่อาจบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดตามหลักการบริหารงานภาครัฐแบบใหม่ สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการพัฒนาและส่งเสริมองค์การมหาชนเพื่อรับผิดชอบในการเสนอแนะนโยบาย แนวทางการดำเนินงาน การพัฒนา และหลักเกณฑ์กลางที่เกี่ยวกับการจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกองค์การมหาชนต่อคณะรัฐมนตรี ปรับปรุงองค์ประกอบ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการขององค์การมหาชนและผู้อำนวยการขององค์การมหาชนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานขององค์การมหาชนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี อันจะทำให้การบริหารงานและการปฏิบัติภารกิจขององค์การมหาชนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๖๒. พระราชบัญญัติโอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

๑. คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๙ เห็นชอบปฏิทินโอนงบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยกำหนดให้สำนักงานงบประมาณจัดทำร่างพระราชบัญญัติโอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๙ และวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๙ เห็นชอบหลักเกณฑ์และแนวทางการจัดทำร่างพระราชบัญญัติโอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ให้นำรายการในลักษณะงบลงทุนทุกรายการตามพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่ไม่สามารถลงนามจัดซื้อจัดจ้างได้ ภายในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ไม่รวมงบกลาง และเห็นชอบการปรับปรุงหลักเกณฑ์และแนวทางการจัดทำร่างพระราชบัญญัติโอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. โดยให้ครอบคลุมถึงรายการในลักษณะงบลงทุนที่มีวงเงินเหลือจ่ายต่อรายการไม่ต่ำกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และรายจ่ายประจำที่หมดความจำเป็นหรือไม่สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายที่กำหนด เพื่อโอนงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่น บางรายการตามนัยมติคณะรัฐมนตรีข้างต้น ไปตั้งไว้เป็นงบประมาณรายจ่ายสำหรับงบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น หน่วยงานของรัฐสภาและกองทุนและเงินทุนหมุนเวียน จึงจำเป็นต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๘ (๑) ได้กำหนดให้รายจ่ายที่กำหนดไว้สำหรับส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจใดตามพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี จะโอนหรือนำไปใช้สำหรับส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจอื่นมิได้ เว้นแต่มีพระราชบัญญัติให้โอนหรือนำไปใช้ได้

๒. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่น ที่มีการโอนงบประมาณ จำนวน ๒๒,๑๐๖,๕๕๕,๐๐๐ บาท จำแนกตามกระทรวง ดังนี้

หน่วย : บาท

กระทรวง	งบประมาณ
รวมทั้งสิ้น	๒๒,๑๐๖,๕๕๕,๐๐๐
๑. สำนักงานนายกรัฐมนตรี	๘๔๘,๗๘๐,๑๐๐
๒. กระทรวงกลาโหม	๓๓,๑๘๕,๙๐๐
๓. กระทรวงการคลัง	๒,๒๒๔,๙๗๙,๙๐๐
๔. กระทรวงการต่างประเทศ	๑๑,๒๕๐,๐๐๐
๕. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	๖๗๒,๙๓๓,๐๐๐
๖. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	๓๕๒,๐๒๗,๙๐๐
๗. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	๗๘๑,๘๒๗,๐๐๐
๘. กระทรวงคมนาคม	๒,๕๙๔,๙๐๙,๘๐๐
๙. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๒,๘๐๐,๘๕๓,๐๐๐
๑๐. กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	๑๔,๘๓๔,๒๐๐
๑๑. กระทรวงพลังงาน	๑๖,๓๕๗,๕๐๐

๑๒. กระทรวงพาณิชย์	๑,๒๐๐,๘๐๐
๑๓. กระทรวงมหาดไทย	๓,๑๔๒,๓๐๐,๕๐๐
๑๔. กระทรวงยุติธรรม	๙๘๘,๒๒๙,๐๐๐
๑๕. กระทรวงแรงงาน	๕,๔๐๗,๗๐๐
๑๖. กระทรวงวัฒนธรรม	๒๗๕,๗๐๑,๒๐๐
๑๗. กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๓,๕๓๘,๙๐๐
๑๘. กระทรวงศึกษาธิการ	๑,๕๖๐,๐๗๔,๔๐๐
๑๙. กระทรวงสาธารณสุข	๓๘๓,๘๒๗,๖๐๐
๒๐. กระทรวงอุตสาหกรรม	๓๖,๕๓๔,๘๐๐
๒๑. ส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง	๑,๔๘๐,๔๐๓,๓๐๐
๒๒. หน่วยงานของรัฐสภา	๒๕,๐๐๐,๐๐๐
๒๓. หน่วยงานอิสระของรัฐ	๒๐๙,๑๑๑,๕๐๐
๒๔. จังหวัดและกลุ่มจังหวัด	๒,๐๘๔,๐๐๘,๖๐๐
๒๕. รัฐวิสาหกิจ	๑,๕๕๙,๒๗๘,๔๐๐

(มาตรา ๔)

๓. งบประมาณรายจ่ายที่มีการโอนงบประมาณ ตามข้อ ๒ ให้ตั้งไว้เป็นงบประมาณรายจ่ายสำหรับงบกลาง หน่วยงานของรัฐสภา และกองทุนและเงินทุนหมุนเวียน ตามรายการดังต่อไปนี้

๓.๑ งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น รวม ๑๑,๘๘๕,๕๕๕,๐๐๐ บาท

๓.๒ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ รวม ๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๓.๓ เงินทุนหมุนเวียนเพื่อผลิตและขยายพันธุ์พืช รวม ๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (มาตรา ๕)

๔. เมื่อร่างพระราชบัญญัติโอนงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ประกาศบังคับใช้เป็นกฎหมาย หน่วยงานที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการเรื่องสำคัญเร่งด่วนตามนโยบายของรัฐบาลให้ขอรับการจัดสรรงบประมาณจากงบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชบัญญัติ

โดยที่เป็นการสมควรโอนงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่น เป็นบางรายการ ไปตั้งไว้เป็นงบประมาณรายจ่ายสำหรับงบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น หน่วยงานของรัฐสภา และกองทุนและเงินทุนหมุนเวียน และโดยที่การโอนงบประมาณรายจ่ายต้องตราเป็นพระราชบัญญัติ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วันใช้บังคับ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

พระราชกำหนดที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙

๑. พระราชกำหนดการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชกำหนด

๑. กำหนดให้พระราชกำหนดนี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (มาตรา ๒)

๒. กำหนดให้พระราชกำหนดนี้ไม่ใช้บังคับกับการจัดหางานตามกฎหมายว่าด้วยการจัดหางาน และคุ้มครองคนหางานและการจัดหางานตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล (มาตรา ๓)

๓. กำหนดบทนิยามคำว่า

“การนำคนต่างด้าวมาทำงาน” หมายความว่า การดำเนินการใด ๆ เพื่อนำคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ภายใต้บันทึกความตกลงหรือบันทึกความเข้าใจที่รัฐบาลไทยทำไว้กับรัฐบาลต่างประเทศ หรือตามนโยบายของรัฐบาลว่าด้วยการจ้างแรงงานมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ โดยจะมีค่าบริการหรือค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม

“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย

“นายจ้าง” หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและให้หมายความรวมถึงบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ประสงค์จะนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศกับตนด้วย

“ค่าบริการ” หมายความว่า เงินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ให้เป็นการตอบแทนการนำคนต่างด้าวมาทำงาน

“ค่าใช้จ่าย” หมายความว่า ค่าใช้จ่ายในการนำคนต่างด้าวมาทำงาน

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ

“ผู้รับอนุญาต” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานของผู้รับอนุญาต

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมการจัดหางาน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชกำหนดนี้ (มาตรา ๔)

๔. กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชกำหนดนี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชกำหนดนี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้ (มาตรา ๕)

๕. กำหนดให้การนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศมี ๒ กรณี คือ กรณีที่ผู้รับอนุญาตเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และกรณีที่นายจ้างเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ (มาตรา ๖)

๖. กำหนดเหตุพิเศษเฉพาะเรื่องในกรณีที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง เศรษฐกิจ ภัยพิบัติ สาธารณะ หรือกรณีอื่นในลักษณะเดียวกัน ให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีกำหนดเงื่อนไขใด ๆ

ในการนำแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานในประเทศหรือยกเว้นการปฏิบัติใด ๆ ตามที่พระราชกำหนดนี้ กำหนดไว้ได้ (มาตรา ๗)

๗. กำหนดให้นายจ้างซึ่งเป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับตนเองในประเทศต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมการจัดหางาน (มาตรา ๘)

๘. กำหนดห้ามผู้ใดประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีกรมการจัดหางาน (มาตรา ๙)

๙. กำหนดให้ผู้ขออนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องเป็นบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด และมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังนี้

๙.๑ มีทุนจดทะเบียนและชำระแล้วตามที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศกำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท

๙.๒ มีทุนเป็นของผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติไทยไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนทุนทั้งหมดและจะต้องมีจำนวนผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติไทยไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนผู้ถือหุ้นทั้งหมด เว้นแต่ในกรณีที่มีสนธิสัญญาที่ประเทศไทยเป็นภาคีหรือมีความผูกพันตามพันธกรณีระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศให้เป็นไปตามบทบัญญัติและเงื่อนไขของสนธิสัญญาหรือความผูกพันตามพันธกรณีนั้น

๙.๓ มีสำนักงานอยู่ในที่ตั้งที่เป็นสัดส่วน เปิดเผย มีหลักแหล่งที่แน่นอน และไม่เป็นสถานที่ต้องห้ามตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

๙.๔ ไม่เป็นผู้รับอนุญาต ไม่เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชกำหนดนี้ กฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนงานหรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล

๙.๕ มีผู้จัดการซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล และมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(ก) มีสัญชาติไทย

(ข) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(ค) ไม่เป็นกรรมการ หุ่นส่วน หรือผู้จัดการของนิติบุคคล ซึ่งเป็นผู้รับอนุญาต หรือในขณะที่นิติบุคคลนั้นถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชกำหนดนี้ กฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนงาน หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล

(ง) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(จ) ไม่เป็นผู้มีหรือเคยมีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

(ฉ) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่กฎหมายบัญญัติให้ถือเอาการกระทำโดยทุจริตเป็นองค์ประกอบ หรือในความผิดตามพระราชกำหนดนี้ กฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนงาน หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล (มาตรา ๑๐)

๑๐. กำหนดหลักเกณฑ์การวางหลักประกันความเสียหายของผู้รับอนุญาต โดยผู้ขออนุญาตต้องวางหลักประกันอันสมควรไว้กับอธิบดีกรมการจัดหางาน เพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดจากการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้ ก่อนที่อธิบดีจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้มาขออนุญาต เป็นจำนวนเงินตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าล้านบาท (มาตรา ๑๑)

๑๑. กำหนดให้ใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศมีอายุสองปีนับแต่วันที่ยื่นคำขอออกใบอนุญาต และหากจะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอต่ออธิบดีกรมการจัดหางานก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าอธิบดีจะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น (มาตรา ๑๒)

๑๒. กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องยื่นคำขอใบแทนใบอนุญาตในกรณีที่ใบอนุญาตชำรุดในสาระสำคัญ สูญหาย หรือถูกทำลาย ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบการชำรุด สูญหาย หรือถูกทำลายของใบอนุญาตดังกล่าว (มาตรา ๑๓)

๑๓. กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องแสดงใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ไว้ในที่เปิดเผย และเห็นได้ง่าย ณ สำนักงานตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (มาตรา ๑๔)

๑๔. กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องยื่นคำขอต่ออธิบดีกรมการจัดหางาน เมื่อประสงค์จะย้ายสำนักงานหรือตั้งสำนักงานชั่วคราวที่มีใช้สถานที่ตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต (มาตรา ๑๕)

๑๕. กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศเมื่อประสงค์จะเปลี่ยนผู้จัดการ ต้องยื่นคำขอต่ออธิบดีกรมการจัดหางาน (มาตรา ๑๖)

๑๖. กำหนดให้ในกรณีที่อธิบดีกรมการจัดหางานไม่ออกใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๙ ไม่ต่อใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๑๒ ไม่อนุญาตให้ย้ายสำนักงานหรือให้จัดตั้งสำนักงานชั่วคราวตามมาตรา ๑๕ และไม่อนุญาตให้เปลี่ยนผู้จัดการตามมาตรา ๑๖ ผู้ขออนุญาตหรือผู้รับอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต แล้วให้ถือว่าคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีต่อกรณีดังกล่าวนี้เป็นที่สุด (มาตรา ๑๗)

๑๗. กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศต้องจดทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ พร้อมทั้งต้องแสดงทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ดังกล่าว ณ สำนักงาน และกำหนดให้ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้ได้รับใบอนุญาต ให้รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศซึ่งผู้ได้รับใบอนุญาตผู้นั้นได้จดทะเบียนไว้ด้วย โดยให้ถือว่าการกระทำที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศของลูกจ้างดังกล่าวนี้ ถือว่าเป็นการกระทำของผู้ได้รับใบอนุญาตด้วย (มาตรา ๑๘)

๑๘. กำหนดให้ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ต้องมีสัญชาติไทย มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ไม่เป็นกรรมการ หุ่นส่วน หรือผู้จัดการของนิติบุคคล ซึ่งเป็นผู้รับอนุญาต หรือในขณะที่นิติบุคคลนั้นถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามพระราชกำหนดนี้ กฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล ไม่เป็นใคร่ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เป็นผู้มีหรือเคยมีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่กฎหมายบัญญัติให้ถือเอาการกระทำโดยทุจริตเป็นองค์ประกอบ หรือในความผิดตามพระราชกำหนดนี้ กฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเล ไม่เป็นลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศของผู้รับอนุญาตรายอื่นตามพระราชกำหนดนี้

และต้องไม่เป็นตัวแทนจัดหางานหรือลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดหางานตามกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางานหรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานทางทะเลในขณะเดียวกัน (มาตรา ๑๙)

๑๙. กำหนดให้การประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศเป็นอันสิ้นสุดลงเมื่อใบอนุญาตสิ้นอายุ ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ไม่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตยกเลิกวัตถุประสงค์ของบริษัทในการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และผู้รับอนุญาตเลิกบริษัท (มาตรา ๒๐)

๒๐. กำหนดให้หลักประกันความเสียหายที่ผู้รับอนุญาตวางไว้เพื่อประกันความเสียหายที่อาจเกิดจากการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีตราบเท่าที่ผู้รับอนุญาตยังมีได้เลิกประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ หรือผู้รับอนุญาตเลิกประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว แต่ยังคงมีความรับผิดชอบที่ต้องชดใช้ตามพระราชกำหนดนี้ และกำหนดให้ผู้รับอนุญาตที่เลิกประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ที่ไม่มีความรับผิดชอบที่ต้องชดใช้ตามพระราชกำหนดนี้ สามารถยื่นคำขอรับหลักประกันคืนต่ออธิบดีกรมการจัดหางาน และเมื่ออธิบดีกรมการจัดหางานตรวจสอบแล้วพบว่าผู้รับอนุญาตไม่มีความรับผิดชอบที่ต้องชดใช้ตามพระราชกำหนดนี้ให้แจ้งแก่ผู้รับอนุญาตเป็นหนังสือเพื่อมารับหลักประกันคืน โดยผู้รับอนุญาตต้องรับหลักประกันคืนภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งจากอธิบดีกรมการจัดหางาน หากผู้รับอนุญาตไม่รับหลักประกันคืนภายในระยะเวลาดังกล่าวให้หลักประกันนั้นตกเป็นของแผ่นดิน (มาตรา ๒๑)

๒๑. กำหนดให้ผู้จัดการหรือลูกจ้างต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องเมื่อออกไปปฏิบัติงานนอกสำนักงาน และกำหนดให้บัตรดังกล่าวมีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกบัตร นอกจากนี้ยังกำหนดให้ผู้รับอนุญาต ผู้จัดการ หรือลูกจ้าง ต้องยื่นคำขอรับใบแทนบัตรประจำตัวในกรณีที่บัตรประจำตัวชำรุดในสาระสำคัญ สูญหาย หรือถูกทำลาย ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบการชำรุด สูญหาย หรือถูกทำลายของบัตรประจำตัวดังกล่าว (มาตรา ๒๒)

๒๒. กำหนดให้ผู้จัดการหรือลูกจ้างซึ่งพ้นจากความเป็นผู้จัดการหรือลูกจ้างต้องส่งคืนบัตรประจำตัวแก่อธิบดีกรมการจัดหางานหรือผู้รับอนุญาตภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่พ้นจากความเป็นผู้จัดการหรือลูกจ้าง และผู้รับอนุญาตซึ่งได้รับบัตรประจำตัวคืนต้องส่งบัตรประจำตัวดังกล่าวคืนแก่อธิบดีภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับจากผู้จัดการหรือลูกจ้าง (มาตรา ๒๓)

๒๓. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องทำสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ โดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียดตามที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศกำหนด และในกรณีที่ผู้รับอนุญาตมีข้อสงสัยเกี่ยวกับความครบถ้วนของรายละเอียดในสัญญาว่าเป็นไปตามที่ประกาศกำหนดหรือไม่ ให้ส่งสัญญาดังกล่าวแก่อธิบดีกรมการจัดหางานเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมการจัดหางานแจ้งแก่ผู้รับอนุญาตทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับสัญญา (มาตรา ๒๔)

๒๔. กำหนดห้ามผู้รับอนุญาตเรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดจากนายจ้าง เว้นแต่ค่าบริการและค่าใช้จ่ายตามรายการและอัตราที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศกำหนด รวมทั้งห้ามผู้รับอนุญาตเรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดจากคนต่างด้าว (มาตรา ๒๕)

๒๕. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศต่ออธิบดีกรมการจัดหางาน ตามแบบรายงานที่อธิบดีกรมการจัดหางานกำหนดภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป (มาตรา ๒๖)

๒๖. กำหนดให้นายจ้างต้องวางหลักประกันไว้กับอธิบดีกรมการจัดหางาน เมื่อได้รับหลักประกันแล้วให้อธิบดีกรมการจัดหางานอนุญาตให้นายจ้างนั้นนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศได้ (มาตรา ๒๗)

๒๗. กำหนดให้นายจ้างที่เป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับตนเองในประเทศ เมื่อเลิกจ้างคนต่างด้าว คนต่างด้าวลาออกจากงาน หรือคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างจนครบกำหนดตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศแล้ว นายจ้างต้องแจ้งต่ออธิบดีกรมการจัดหางาน และต้องจัดส่งคนต่างด้าวนั้นกลับไปยังประเทศต้นทางภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่คนต่างด้าวนั้นไม่ได้ทำงานกับนายจ้างหรือวันที่ครบกำหนดตามสัญญา แล้วแต่กรณี หากนายจ้างไม่ดำเนินการให้อธิบดีกรมการจัดหางานเป็นผู้ส่งคนต่างด้าวกลับประเทศต้นทาง โดยหักค่าใช้จ่ายจากหลักประกันที่นายจ้างได้วางไว้ (มาตรา ๒๘)

๒๘. กำหนดให้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ แต่นายจ้างไม่รับคนต่างด้าวนั้นเข้าทำงาน หรือคนต่างด้าวไม่ยินยอมทำงานกับนายจ้างนั้น หรือคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างในประเทศตามสัญญาแล้ว แต่นายจ้างเลิกจ้าง หรือคนต่างด้าวได้ลาออกจากงานก่อนครบอายุสัญญา ให้ผู้รับอนุญาตมีหน้าที่ส่งคนต่างด้าวนั้นกลับไปยังประเทศต้นทาง เว้นแต่ลูกจ้างซึ่งเป็นคนต่างด้าวนั้นประสงค์จะทำงานกับนายจ้างรายอื่นที่มีลักษณะงานทำนองเดียวกัน ผู้รับอนุญาตจะจัดให้ลูกจ้างทำงานกับนายจ้างรายอื่นตามความประสงค์ของลูกจ้างก็ได้ แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวันนับแต่เลิกทำงานกับนายจ้างรายเดิม (มาตรา ๒๙)

๒๙. กำหนดให้กรณีที่ผู้รับอนุญาตไม่นำคนต่างด้าวมาทำงานตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ให้คืนค่าบริการและค่าใช้จ่ายที่เรียกเก็บจากนายจ้างไปแล้วทั้งหมดให้แก่ นายจ้างภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดตามสัญญาดังกล่าว (มาตรา ๓๐)

๓๐. กำหนดให้เมื่อคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างจนครบกำหนดตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ หรือไม่ได้ทำงานกับนายจ้างแล้ว นายจ้างต้องแจ้งผู้รับอนุญาตโดยไม่ชักช้าเพื่อให้ผู้รับอนุญาตจัดส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทางที่ได้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ครบกำหนดตามสัญญาหรือวันที่คนต่างด้าวไม่ได้ทำงานกับนายจ้างแล้ว และในกรณีที่ผู้รับอนุญาตเลิกประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ เมื่อคนต่างด้าวได้ทำงานกับนายจ้างจนครบกำหนดตามสัญญาแล้ว ให้นายจ้างแจ้งต่ออธิบดีกรมการจัดหางานเพื่อดำเนินการจัดส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทาง โดยหักค่าใช้จ่ายจากหลักประกันของผู้รับอนุญาตที่ได้วางไว้ (มาตรา ๓๑)

๓๑. กำหนดให้กรณีที่คนต่างด้าวเข้ามาทำงานตามพระราชกำหนดนี้และต้องถูกส่งตัวกลับไปยังประเทศต้นทางตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองหรือกฎหมายอื่น ให้หน่วยงานที่ดำเนินการส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทางเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากนายจ้างหรือผู้รับอนุญาตได้ (มาตรา ๓๒)

๓๒. กำหนดให้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง ให้อธิบดีกรมการจัดหางานหักค่าบริการและค่าใช้จ่ายจากหลักประกันที่วางไว้ตามมาตรา ๑๑ คืนให้แก่ นายจ้าง และเมื่อได้ดำเนินการหักค่าบริการและค่าใช้จ่ายดังกล่าวแล้ว ให้อธิบดีกรมการจัดหางานแจ้งให้ผู้รับอนุญาตทราบโดยไม่ชักช้า (มาตรา ๓๓)

๓๓. กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศต้องใช้ชื่อ คำแสดงชื่อ หรือคำอื่นใดในการประกอบธุรกิจว่า “บริษัทนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ” และจะใช้ถ้อยคำหรืออักษรต่างประเทศอื่นที่มีความหมายเช่นเดียวกันประกอบด้วยก็ได้ (มาตรา ๓๔)

๓๔. ห้ามผู้ใดใช้ชื่อ คำแสดงชื่อ หรือคำอื่นใดว่า “บริษัทนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ” หรือถ้อยคำหรืออักษรต่างประเทศอื่นที่มีความหมายเช่นเดียวกัน (มาตรา ๓๕)

๓๕. ห้ามผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศประกอบธุรกิจอื่นตามที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศกำหนด (มาตรา ๓๖)

๓๖. กำหนดให้อธิบดีกรมการจัดหางานและพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้มีอำนาจ มีหนังสือเรียกหรือสั่งให้บุคคลใดที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง รวมทั้งให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นใดเพื่อประกอบการพิจารณาได้ เข้าไปในสถานที่ประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชกำหนดนี้ เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัด เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีพยานหลักฐานในการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเพื่อพบและช่วยคนต่างด้าวที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากเน้นข่าวว่าจะเอาหมายค้นมาได้ พยานหลักฐานนั้นอาจถูกโยกย้าย ซ่อนเร้น หรือทำลายไปเสียก่อน หรือคนต่างด้าวนั้นอาจถูกประทุษร้าย โยกย้าย หรือซ่อนเร้น และยึดหรืออายัด เอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อว่ามีกระทำความผิดตามพระราชกำหนดนี้ (มาตรา ๓๗)

๓๗. กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้ต้องมีบัตรประจำตัวตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด และในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องด้วย (มาตรา ๓๘)

๓๘. กำหนดให้อธิบดีกรมการจัดหางานและพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และเพื่อประโยชน์ในการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชกำหนดนี้ จึงกำหนดให้อธิบดีกรมการจัดหางานหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการจัดหางานมอบหมาย หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชกำหนดนี้ มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (มาตรา ๓๙)

๓๙. กำหนดให้อธิบดีกรมการจัดหางานมีอำนาจสั่งให้ผู้รับอนุญาตที่ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐ หรือไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชกำหนดนี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชกำหนดนี้ ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือจัดการแก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน (มาตรา ๔๐)

๔๐. กำหนดให้อธิบดีกรมการจัดหางานมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือจัดการแก้ไขให้ถูกต้องตามคำสั่งของอธิบดีตามมาตรา ๔๐ ภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือผู้รับอนุญาตเคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตมาแล้วยังไม่เกินหนึ่งปี หรือเคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตมาแล้วสองครั้ง และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก หรืออธิบดีเห็นว่าผู้รับอนุญาตไม่สามารถปฏิบัติตามพระราชกำหนดนี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชกำหนดนี้ได้อีกต่อไปแล้ว หรือผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายของประเทศต้นทาง มีส่วนรู้เห็นหรือ

เป็นผู้สนับสนุนการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องดังกล่าวในการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และอธิบดีได้มีหนังสือแจ้งเตือนให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายของประเทศต้นทาง หรือห้ามมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีดังกล่าวข้างต้นแล้ว แต่ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งเตือนของอธิบดี หรือผู้รับอนุญาตฝ่าฝืนมาตรา ๔๒ วรรคสอง หรืออธิบดีเห็นว่าการที่ผู้รับอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชกำหนดนี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชกำหนดนี้ เป็นกรณี ที่ร้ายแรง (มาตรา ๔๑)

๔๑. กำหนดให้คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตต้องทำเป็นหนังสือและแจ้งให้ผู้รับอนุญาตทราบ หากไม่พบตัวผู้รับอนุญาต หรือผู้รับอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ปิดคำสั่งดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สำนักงานของผู้รับอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับอนุญาตได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วตั้งแต่วันที่ปิดคำสั่ง และในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ เว้นแต่การดำเนินการที่ต้องกระทำต่อเนื่องจากการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศก่อนวันที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต สำหรับผู้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นยังคงต้องรับผิดชอบในการจัดส่งคนต่างด้าวซึ่งยังอยู่ในความรับผิดชอบของตนกลับไปยังประเทศต้นทางจนกว่าจะพ้นจากความรับผิดชอบตามพระราชกำหนดนี้ และให้รายงานให้อธิบดีกรมการจัดหางานทราบเกี่ยวกับคนต่างด้าวซึ่งยังอยู่ในความรับผิดชอบของตนด้วย (มาตรา ๔๒)

๔๒. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง โดยให้ถือว่าคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีนั้นเป็นที่สุด และการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไม่ถือเป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้น (มาตรา ๔๓)

๔๓. กำหนดให้ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ วรรคสอง ในการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๔)

๔๔. กำหนดให้นายจ้างที่นำคนต่างด้าวมาทำงานให้กับตนเองในประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมการจัดหางาน (ตามมาตรา ๘) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๕)

๔๕. กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมการจัดหางาน (มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง) ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๔๖)

๔๖. กำหนดให้ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ โดยที่ตนเองมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐ (๕) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๙ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๔๗)

๔๗. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตที่ไม่ยื่นคำขอใบแทนใบอนุญาตตามมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง ไม่แสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายตามมาตรา ๑๔ หรือย้ายสำนักงานหรือตั้งสำนักงานชั่วคราวโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง หรือเปลี่ยนผู้จัดการโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่จดทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง หรือใช้บุคคลอื่นใดซึ่งมิใช่ลูกจ้างที่ได้จดทะเบียนให้ทำหน้าที่

เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง หรือไม่แจ้ง
ต่อนายจ้างหรือไม่แจ้งต่ออธิบดีกรมการจัดหางานหรือไม่ส่งใบอนุญาตคืนตามมาตรา ๒๐ วรรคสองหรือ
วรรคสาม ไม่ยื่นคำขอรับใบแทนบัตรประจำตัวตามมาตรา ๒๒ วรรคสาม หรือไม่ส่งบัตรประจำตัว
ที่ได้รับจากผู้จัดการหรือลูกจ้างแก่อธิบดีตามมาตรา ๒๓ วรรคสอง หรือไม่ทำสัญญาหรือทำสัญญา
โดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง หรือไม่ออกไปรับค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายให้แก่นายจ้างตามมาตรา ๒๕
วรรคสอง หรือไม่ส่งรายงานหรือส่งรายงานไม่เป็นไปตามแบบรายงานที่อธิบดีกรมการจัดหางานกำหนด
ตามมาตรา ๒๖ หรือไม่ส่งคนต่างด้าวกลับไปยังประเทศต้นทางตามมาตรา ๒๙ หรือใช้ชื่อในการ
ประกอบธุรกิจโดยฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๔๘)

๔๘. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตที่ไม่แสดงทะเบียนลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าว
มาทำงานกับนายจ้างในประเทศตามมาตรา ๑๘ วรรคสาม (ผู้รับอนุญาตต้องแสดงทะเบียนลูกจ้าง
ซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ ณ สำนักงาน เพื่อให้ นายจ้างหรือ
ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถตรวจสอบความเป็นลูกจ้างดังกล่าวได้) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท
(มาตรา ๔๙)

๔๙. กำหนดให้ผู้จัดการหรือลูกจ้างที่ไม่แสดงบัตรประจำตัวต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องเมื่อออกไป
ปฏิบัติงานนอกสำนักงาน หรือไม่ยื่นคำขอรับใบแทนบัตรประจำตัวตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่งหรือ
วรรคสาม หรือไม่ส่งคืนบัตรประจำตัวเมื่อพ้นจากความเป็นผู้จัดการหรือลูกจ้างตามมาตรา ๒๓
วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๕๐)

๕๐. กำหนดให้ผู้ที่แสดงตนว่ามีหน้าที่เกี่ยวกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้าง
ในประเทศของผู้รับอนุญาตเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕๑)

๕๑. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตที่เรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดที่ไม่ใช่ค่าบริการหรือ
ค่าใช้จ่ายที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๕ (๑) (ห้ามผู้รับอนุญาตเรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใด
จากนายจ้าง เว้นแต่ค่าบริการและค่าใช้จ่ายตามรายการและอัตราที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศ
กำหนด) หรือฝ่าฝืน (๒) (ห้ามผู้รับอนุญาตเรียกหรือรับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดจากคนต่างด้าว)
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี และปรับห้าเท่าของเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่นที่รับไว้จากนายจ้างหรือ
คนต่างด้าว และกำหนดให้ผู้รับอนุญาตที่เรียกหรือรับค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายจากนายจ้างเกินกว่าอัตรา
ที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๕ (๑) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
และปรับห้าเท่าของค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายที่เรียกเกินกว่าอัตราที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๕๒)

๕๒. กำหนดให้นายจ้างที่ไม่แจ้งต่ออธิบดีกรมการจัดหางานหรือไม่จัดส่งคนต่างด้าวกลับไป
ยังประเทศต้นทางตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง (นายจ้างที่เป็นผู้นำคนต่างด้าวมาทำงานกับตนเอง
ในประเทศ เมื่อเลิกจ้างคนต่างด้าว คนต่างด้าวลาออกจากงาน หรือคนต่างด้าวทำงานกับนายจ้างจนครบ
กำหนดตามสัญญาการนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศแล้ว นายจ้างต้องแจ้งต่ออธิบดี
กรมการจัดหางาน และต้องจัดส่งคนต่างด้าวนั้นกลับไปยังประเทศต้นทางภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่
คนต่างด้าวนั้นไม่ได้ทำงานกับนายจ้างหรือวันที่ครบกำหนดตามสัญญา) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
สองหมื่นบาท (มาตรา ๕๓)

๕๓. กำหนดให้ผู้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๓๕ (ห้ามผู้ใดใช้ชื่อ คำแสดงชื่อหรือคำอื่นใดว่า “บริษัทนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศ” หรือถ้อยคำหรืออักษรต่างประเทศอื่นที่มีความหมายเช่นเดียวกัน) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา ๕๔)

๕๔. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตซึ่งฝ่าฝืนมาตรา ๓๖ (ห้ามผู้ได้รับใบอนุญาตนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศประกอบธุรกิจอื่นตามที่อธิบดีกรมการจัดหางานประกาศกำหนด) ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท (มาตรา ๕๕)

๕๕. กำหนดให้ผู้ที่ไม่มาชี้แจงข้อเท็จจริง ไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานตามมาตรา ๓๗ (๑) (อธิบดีกรมการจัดหางานและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกหรือสั่งให้บุคคลใดที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง รวมทั้งให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นใดเพื่อประกอบการพิจารณาได้) ไม่อำนวยความสะดวกตามมาตรา ๓๗ (๒) (อธิบดีกรมการจัดหางานและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ประกอบธุรกิจการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชกำหนดนี้) หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๗ (๓) (อธิบดีกรมการจัดหางานและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัด เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีพยานหลักฐานในการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือเพื่อพบและช่วยคนต่างด้าวที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และหากเน้นซ้ำว่าจะเอาหมายค้นมาได้ พยานหลักฐานนั้นอาจถูกโยกย้าย ซ่อนเร้น หรือทำลายไปเสียก่อน หรือคนต่างด้าวนั้นอาจถูกประทุษร้าย โยกย้าย หรือซ่อนเร้น) และ (๔) (อธิบดีกรมการจัดหางานและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจยึดหรืออายัด เอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการนำคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อว่ามีกระทำความผิดตามพระราชกำหนดนี้) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕๖)

๕๖. กำหนดให้ผู้ซึ่งหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และการหลอกลวงนั้น ได้ไปซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ถูกหลอกลวง ผู้ซึ่งหลอกลวงต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และหากการหลอกลวงนั้นได้กระทำโดยร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป หรือโดยสมาชิกขององค์กรอาชญากรรม ผู้ซึ่งหลอกลวงนั้นต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมายบัญญัติไว้กึ่งหนึ่ง (มาตรา ๕๗)

๕๗. กำหนดให้ผู้ซึ่งสนับสนุนการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ (หลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ และการหลอกลวงนั้น ได้ไปซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ถูกหลอกลวง) แม้ว่าการกระทำของตัวการจะอยู่นอกราชอาณาจักร ผู้ซึ่งสนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าวก็ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕๘)

๕๘. กำหนดให้การเรียกร้องทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ (หลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ) หรือมาตรา ๕๘ (สนับสนุนการหลอกลวงผู้อื่นว่าสามารถนำคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศ) แทนผู้เสียหาย พนักงานอัยการจะขอรวมไปกับฟ้องคดีอาญาหรือจะยื่นคำร้องในภายหลังขณะที่คดีอาญานั้นยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นก็ได้ ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิของผู้เสียหายที่จะยื่นคำร้องเพื่อเรียกร้องทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปเพิ่มเติมได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ก่อนที่ศาลจะมีคำวินิจฉัยชี้ขาดคดี และถึงแม้ไม่มีคำขอให้ใช้ทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปดังกล่าว หากศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลย ศาลจะสั่งในคำพิพากษาคดีอาญาให้จำเลยใช้ทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปแก่ผู้เสียหายตามที่เห็นสมควรก็ได้ โดยคำสั่งดังกล่าวไม่กระทบถึงสิทธิของผู้เสียหายในอันที่จะฟ้องจำเลยเป็นคดีแพ่งเพื่อเรียกเอาทรัพย์สินหรือราคาที่สูงสูญเสียไปในส่วนที่ยังขาดอยู่ (มาตรา ๕๙)

๕๙. กำหนดให้ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของบุคคลใด หรือไม่สั่งการ หรือไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย (มาตรา ๖๐)

๖๐. กำหนดให้อธิบดีกรมการจัดหางานมีอำนาจเปรียบเทียบปรับ สำหรับความผิดตามพระราชกำหนดนี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หากความผิดนั้นเกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเปรียบเทียบปรับสำหรับความผิดตามพระราชกำหนดนี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หากความผิดนั้นเกิดขึ้นในจังหวัดนั้น และกำหนดให้ในกรณีที่มีการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชกำหนดนี้ที่มีโทษอยู่ในเกณฑ์ที่จะทำการเปรียบเทียบปรับได้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้อธิบดีกรมการจัดหางานหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่บุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ และเมื่อผู้กระทำผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนดแต่ไม่เกินสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (มาตรา ๖๑)

๖๑. กำหนดให้ผู้รับอนุญาตจัดหางานในประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน ที่ได้ดำเนินการจัดหาคนต่างด้าวมาทำงานในประเทศก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปได้อีกไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ (มาตรา ๖๒)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชกำหนด

จากการที่ประเทศไทยได้ประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคส่วนต่าง ๆ ทำให้การประกอบธุรกิจจัดหาคนต่างด้าวมาทำงานกับนายจ้างในประเทศเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจดังกล่าวที่มีอยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถควบคุมหรือป้องกันการลักลอบนำคนต่างด้าวเข้ามาทำงานกับนายจ้างในประเทศได้อย่างทันทั่วถึงที่ รัฐบาลจึงจำเป็นต้องกำหนดเป็นนโยบายเร่งด่วนในการลดความเหลื่อมล้ำของสังคมและการสร้างโอกาสในการเข้าถึงบริการของรัฐ โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าว อันนำไปสู่การจัดระเบียบแรงงานต่างด้าวในประเทศ รวมทั้งมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ เพื่อจัดการบังคับใช้แรงงาน หรือการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากแรงงานต่างด้าว ทั้งนี้ เพื่อให้มาตรฐานในการทำงานของแรงงานต่างด้าวของประเทศไทยมีความสอดคล้องกับมาตรฐานสากล เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศ และสามารถรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงานอาเซียน เพื่อสร้างความมั่นคงทางด้านแรงงาน เศรษฐกิจและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่อไป อันเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

วันใช้บังคับ พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป)

๒. พระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๙

สาระสำคัญของพระราชกำหนด

กำหนดให้ยกเลิกความในภาค ๒ พิกัดอัตราอากรขาเข้า แห่งพิกัดอัตราศุลกากร ท้ายพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๕ และให้ใช้ความตามบัญชีท้ายพระราชกำหนดนี้แทน (มาตรา ๓)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชกำหนด

โดยที่ประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกองค์การศุลกากรโลกและเป็นภาคีสัญญาระบบฮาร์โมนีซ์ขององค์การศุลกากรโลก ซึ่งตามอนุสัญญาดังกล่าวได้มีการปรับปรุงแก้ไขการจำแนกประเภทสินค้าตามระบบฮาร์โมนีซ์ ครั้งที่ ๖ และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นต้นไป เพื่อให้พิกัดศุลกากรของสินค้ามีความทันสมัย ชัดเจน สอดคล้องกับรูปแบบทางการค้าระหว่างประเทศและการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีของโลก รวมทั้งเป็นกลไกในการติดตามข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงด้านอาหาร การคุ้มครองสังคมและสิ่งแวดล้อม ประกอบกับประเทศไทยซึ่งเป็นสมาชิกอาเซียน ได้ร่วมลงนามและรับพิธีสารว่าด้วยการนำพิกัดศุลกากรฮาร์โมนีซ์อาเซียนมาใช้ ซึ่งพิธีสารดังกล่าวได้กำหนดให้ใช้พิกัดศุลกากรในระดับ ๘ หลักร่วมกัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมความในภาค ๒ พิกัดอัตราอากรขาเข้า แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๕ และโดยที่เป็นการมีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรที่ต้องพิจารณาโดยด่วนและลับ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

วันใช้บังคับ พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๙)

๓. พระราชกำหนดยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๕๕๘

สาระสำคัญของพระราชกำหนด

๑. กำหนดบทนิยามคำว่า “บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล” ให้หมายความว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา ๓๙ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้จากกำไรสุทธิ และคำว่า “ภาษีอากร” ให้หมายความว่า ภาษีเงินได้ตามส่วน ๓ หมวด ๓ ภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ภาษีธุรกิจเฉพาะตามหมวด ๕ และอากรแสตมป์ตามหมวด ๖ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร (มาตรา ๓)

๒. กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งมีรายได้ไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีที่ผ่านมาและมีกำหนดครบ ๑๒ เดือน โดยวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดก่อนหรือในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้รับยกเว้นจากการตรวจสอบ ใต้วงวน ประเมิน หรือสั่งให้เสียภาษีอากร และความผิดทางอาญาตามประมวลรัษฎากร สำหรับรายได้ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีที่มีวันเริ่มต้นก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือมูลค่าของฐานภาษี รายรับ หรือการกระทำตราสารที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่ไม่ใช่บังคับแก่กรณีดังต่อไปนี้

๒.๑ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอยู่ระหว่างการตรวจสอบภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร โดยมีหมายเรียกที่ออกก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

๒.๒ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอยู่ระหว่างการตรวจสอบของเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๘๘/๓ แห่งประมวลรัษฎากร ที่ดำเนินการก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

๒.๓ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นผู้ออกไปกำกับภาษีปลอมหรือเป็นผู้ใช้ใบกำกับภาษีปลอมหรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกระทำการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรโดยแสดงรายจ่ายอันเป็นเท็จต่อกรมสรรพากร

๒.๔ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีในชั้นพนักงานสอบสวนชั้นพนักงานอัยการ หรือชั้นศาล (มาตรา ๔)

๓. กำหนดให้เจ้าพนักงานประเมินซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับภาษีอากรมีอำนาจทำการตรวจสอบภาษีอากรที่ขอคืนหรือออกหมายเรียกเพื่อตรวจสอบภาษีอากรที่ขอคืน ใต้วงวน ประเมิน หรือสั่งให้เสียภาษีอากร ทั้งนี้ ตามที่ประมวลรัษฎากรบัญญัติไว้ แล้วแต่กรณี ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๔ ยื่นคำร้องขอคืนภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรที่เกี่ยวกับรายได้ มูลค่าของฐานภาษี รายรับ หรือการกระทำตราสารที่ได้รับยกเว้น เพื่อประโยชน์ในการคืนภาษีอากร (มาตรา ๕)

๔. กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๔ ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

๔.๑ ทำการจดแจ้งต่อกรมสรรพากร ว่าเป็นผู้ที่ได้รับยกเว้นตามพระราชกำหนดนี้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และภายในเวลาที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนด

๔.๒ ยื่นรายการในการคำนวณภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล พร้อมชำระภาษีสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่มีวันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาในการยื่นรายการ ในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

๔.๓ ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มหรือภาษีธุรกิจเฉพาะ แล้วแต่กรณี ในกรณีบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีหน้าที่ต้องยื่นตามที่ประมวลรัษฎากรบัญญัติไว้ พร้อมชำระภาษี ถ้ามี ทั้งนี้ สำหรับการยื่นแบบแสดงรายการที่ต้องกระทำในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

๔.๔ ยื่นแบบขอเสียอากรเป็นตัวเงิน สำหรับตราสารที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนดให้ชำระอากรเป็นตัวเงินแทนการปิดแสตมป์อากร และต้องชำระเงินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่อากรแสตมป์ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

๔.๕ มีการจัดทำบัญชีและงบการเงินให้สอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงของกิจการ ตั้งแต่รอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

๔.๖ ไม่กระทำการใด ๆ ที่เป็นการหลีกเลี่ยงภาษีอากร นับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ (มาตรา ๖)

๕. กำหนดให้อธิบดีกรมสรรพากรมีคำสั่งเพิกถอนการได้รับยกเว้นตามมาตรา ๔ ของบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น หากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖ (มาตรา ๗)

๖. กำหนดให้กระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยดำเนินการที่จำเป็นเพื่อให้สถาบันการเงินที่อยู่ในกำกับดูแล ใช้บัญชีและงบการเงินที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลแสดงต่อกรมสรรพากร ในการยื่นรายการภาษีเงินได้เป็นหลักฐานในการทำธุรกรรมทางการเงินและการขออนุมัติสินเชื่อกับสถาบันการเงิน ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นต้นไป ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติตามประมวลรัษฎากร (มาตรา ๘)

เหตุผลและความจำเป็นในการตราพระราชกำหนด

โดยที่มีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเพื่อยกเว้นและสนับสนุนการปฏิบัติการเกี่ยวกับภาษีอากร ตามประมวลรัษฎากร เพื่อให้ระบบการจัดเก็บภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นการสนับสนุนให้มีการจัดทำบัญชีให้สอดคล้องกับสภาพข้อเท็จจริงของกิจการ ซึ่งหากไม่ดำเนินการโดยเร่งด่วน จะส่งผลให้รัฐต้องสูญเสียรายได้จากการจัดเก็บภาษี อันจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ ประกอบกับเป็นกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร ที่ต้องพิจารณาโดยด่วนและลับ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

วันใช้บังคับ พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๙)

ภาคผนวก

คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ที่ ๗๔ / ๒๕๕๗

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๖ วรรคสอง บัญญัติให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา โดยมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ การเสนอญัตติ และควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ตลอดจนกิจการอื่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในฐานะองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนกระบวนการปฏิบัติงานด้านนิติบัญญัติให้แก่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้มีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลบนพื้นฐานทางวิชาการยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๐ (๕) ของข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงเห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ประกอบด้วย

๑. นายพีระศักดิ์ พอจิต	ประธานกรรมการ
๒. นายชาญวิทย์ วสียงกูร	กรรมการ
๓. นายดวง อันทะไชย	กรรมการ
๔. รองศาสตราจารย์ทวีศักดิ์ สุทกวาทิน	กรรมการ
๕. พลอากาศเอก ธงชัย แฉล้มเขตร	กรรมการ
๖. นายธานี อ่อนละเอียด	กรรมการ
๗. นายพรศักดิ์ เจียรณัย	กรรมการ
๘. พลเอก สมเจตน์ บุญถนอม	กรรมการ
๙. รองศาสตราจารย์ ดร.มนตรี รูปสุวรรณ	กรรมการ
๑๐. ศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์	กรรมการ
๑๑. ดร.โฆสิต ล้อศิริรัตน์	กรรมการ
๑๒. ดร.ชมพูนุช บัวบังศรี	กรรมการ
๑๓. ศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ สถาปิตานนท์	กรรมการ
๑๔. รองศาสตราจารย์ ดร.พีรเดช ทองอำไพ	กรรมการ
๑๕. นางสาวรื่นวดี สุวรรณมงคล	กรรมการ
๑๖. รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ นพรัก	กรรมการ

๑๗. รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร อารงลักษณ์	กรรมการ
๑๘. เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า หรือผู้แทน	กรรมการ
๑๙. รองเลขาธิการวุฒิสภาหรือที่ปรึกษา ที่เลขาธิการวุฒิสภามอบหมาย	กรรมการ
๒๐. ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ	กรรมการและเลขานุการ
๒๑. ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานติดตามและประมวลผลงาน ของวุฒิสภา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๒๒. นางสาวจุฑาลักษณ์ จำปาทอง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ให้คณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- ๑) กำหนดนโยบายและแนวทางเพื่อการพัฒนางานด้านวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
- ๒) ส่งเสริมและจัดให้มีการดำเนินกิจกรรมด้านวิชาการในอันที่จะสนับสนุนกระบวนการปฏิบัติงานด้านนิติบัญญัติให้แก่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
- ๓) ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
- ๔) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานได้ตามความเหมาะสม
- ๕) ให้สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการฯ
- ๖) ให้คณะกรรมการรายงานผลการดำเนินงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย)
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ที่ ๗๔/๒๕๕๘

เรื่อง แก้อำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ตามที่ได้มีคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๗๔/๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ นั้น

ในการประชุมคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมเห็นควรให้มีตำแหน่งรองประธานกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน ๒ คน จึงขอแก้คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๗๔/๒๕๕๗ ดังนี้

๑. นายชาญวิทย์ วสยางกูร รองประธานกรรมการ คนที่หนึ่ง
๒. ศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ รองประธานกรรมการ คนที่สอง

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๘

(ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย)
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

หน้าว่าง

คำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ที่ ๕๒/๒๕๕๙

เรื่อง แต่งตั้งกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (เพิ่มเติม)

ตามที่ได้มีคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๗๔/๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ และคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๘๓/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๘ เรื่อง แก้ไขคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นั้น

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงเห็นควรแต่งตั้ง ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เป็นกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพิ่มเติม ๑ ราย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

(ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย)
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

หน้าว่าง

คำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ที่ ๑/๒๕๕๙

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ

ตามที่ได้มีคำสั่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๗๔/๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายและแนวทางเพื่อการพัฒนาทางด้านวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ตลอดจนมีอำนาจในการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานตามกรอบอำนาจหน้าที่ นั้น

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จึงเห็นควรแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ ประกอบด้วย

๑. รองศาสตราจารย์ ทวีศักดิ์ สุททวาทีน	ประธานอนุกรรมการ
๒. นายพรศักดิ์ เจียรณัย	รองประธานอนุกรรมการ
๓. นายนิรวัชช์ ปุณณกันต์	อนุกรรมการ
๔. พลโท ชัยยุทธ พร้อมสุข	อนุกรรมการ
๕. ศาสตราจารย์ ดร.อัมพร อ่างลักษณ์	อนุกรรมการ
๖. รองศาสตราจารย์ ดร.พีรเดช ทองอำไพ	อนุกรรมการ
๗. ดร.โมสิต ล้อศิริรัตน์	อนุกรรมการ
๘. ดร.ชมพูนุช บัวบังคร	อนุกรรมการ
๙. ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา
สถาบันพระปกเกล้า	อนุกรรมการ
๑๐. ที่ปรึกษาด้านการเมือง การปกครอง
และการบริหารจัดการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา	อนุกรรมการ
๑๑. ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ	อนุกรรมการ
๑๒. ผู้บังคับบัญชาในกลุ่มงานติดตาม
และประมวลผลงานของวุฒิสภา	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๓. นายปิยชาติ ศิลปสุวรรณ	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๔. นายไตรรงค์ ไตรกระแส	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

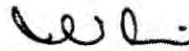
/ทั้งนี้...

ทั้งนี้ โดยให้มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- ๑) กำหนดกรอบแนวทางการดำเนินกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ
ในคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้แก่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
- ๒) กำกับ ติดตาม การดำเนินงานตามแผนการดำเนินโครงการเสริมสร้างความรู้
ในวงงานนิติบัญญัติ แล้วรายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการวิชาการฯ ทราบต่อไป

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

(นายพิระศักดิ์ พงจิต)

ประธานกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

คำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ที่ ๕/๒๕๕๙

เรื่อง แต่งตั้งอนุกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงาน

เสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ (เพิ่มเติม)

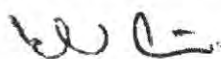
.....

ตามที่ได้มีคำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ นั้น

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงเห็นควรแต่งตั้ง พลเอก ศุภวุฒิ อุตมะ เป็นอนุกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ ในคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพิ่มเติม ๑ ราย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

Handwritten signature of Pichit Pichit.

(นายพีระศักดิ์ พอจิต)

ประธานกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

หน้าว่าง

คำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ที่ ๕ /๒๕๕๔
เรื่อง แก้ไขคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงาน
เสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ

ตามที่ได้มีคำสั่งคณะกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ นั้น

ในการประชุมคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมเห็นควรให้มีตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการกำหนดแผนการดำเนินงานเสริมสร้างความรู้ในวงงานนิติบัญญัติ เพิ่มเติม จึงแก้ไขคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๔ ดังนี้

๑. นายพรศักดิ์ เจียรณัย	รองประธานกรรมการ คนที่หนึ่ง
๒. นายนิรวัชช์ ปุณณกันต์	รองประธานกรรมการ คนที่สอง
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

(นายพีระศักดิ์ พอจิต)

ประธานกรรมการวิชาการของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

